39
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Noi episoade și noi aventuri, thrillere,
Science fiction, actiune cât cuprinde,
dosarele imposibilului, westernuri de
altădată...

Lectură plăcută și Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 39 – Iulie 2018

Larry CORREIA
Predator
Trei scântei

Barry SADLER
Mercenarul etern

Rodica BRETIN
Dosarele imposibilului

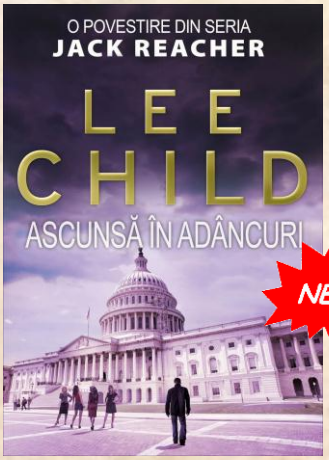

Lee CHILD
Ascunsă în adâncuri

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul III

Jack HILLMAN
Misiune de cercetare

Willis George EMERSON
Zeul învăluit în fum
Partea I

Zane GREY
Grănicerii din Texas
Episodul III

VP Magazin

PREDATOR
THE HUNTED
LARRY CORREIA

LARRY CORREIA

TREI SCÂNTEI

versiunea în limba română
uncris

Au găsit primele cadavre în jur de amiază, suspendate de o creangă mult deasupra lor, cu brațele bălămbănindu-se. Samurai? Nu-și puteau da seama. Era greu de recunoscut statusul social al cuiva după ce a fost jupuit de toată pielea.

După cât erau de umflate și miros, plus temperatura zilei, Hiroto a presupus că erau morți de trei zile. El jupuise o grămadă de vânat, așa că chiar dacă morții se aflau în asemenea stare deplorabilă, putea recunoaște marea îndemânare în măcelărit a acestui *oni*[1]. Hiroto era impresionat. Nu exista nici un semn de funie. Ar fi fost necesară o forță imensă și un echilibru deosebit pentru a urca trupurile până acolo sus. Văzuse marile feline cum își urcă în copaci prada ucisă, dar asta era ceva diferit, ca și cum ar fi fost expuși ca să fie văzuți de ei. Se transmitea un mesaj? Se marca teritoriul? Nu lăsă să se vadă ce gânduri are. Purtătorii de lectică ar fi fost înspăimântați, așa că s-a prefăcut a fi liniștit.

Dar, ceilalți n-aveau de ce să se prefacă.

⅄ ⅄ ⅄

— Căpitanul Nasu Hiroto, erou în bătălia de la Dan-no-ura, erou în bătălia de la Kurikara, maestru spadasin, campion arcaș al clanului Minamoto. Unii spuneau că este cel mai bun arcaș din istorie, sau măcar al doilea doar după tatăl său. Dar după război, pentru el nu a existat pace. Nu. Hiroto a luat una dintre corăbiile mele și a călătorit oriunde l-au dus valurile, totdeauna în căutarea unei noi bătălii, a unei noi vânători de fiare. Dea lungul anilor, am auzit că a vânat tigri în junglele din Tenjiku

[1] Oni – în folclorul japonez: un fel de *yōkai* (fantomă, duh, demon, spirit), *ogre* (căpcăun), troll (din mitoligia nordică). Au înfățișări variate, de obicei hidoase (gheare, colți, coarne, păr lung, piele de diverse culori).

sau urși albi uriași în dezolantele ținuturi nordice din Joseon. Nasu Hiroto este unanim recunoscut ca cel mai mare vânător din lume.

Erau oarece exagerări în aceste afirmații, dar Hiroto nu a corectat inexactitățile susținute de *shogun*[2]. Când cel mai puternic om din Nippon voia să bată câmpii, îl lăsai să o facă. Așa că Hiroto a îngenuncheat doar și a așteptat ca Minamoto Yoritomo să-i hotărască soarta.

— Ai fost unul dintre cei mai de încredere războinici ai mei, Hiroto. De ce ai plecat? După victoria noastră asupra clanului Taira, ți-aș fi încredințat responsabilități mari.

— Am plecat tocmai pentru că voiai să-mi încredințezi responsabilități mari.

— Eu hotărăsc cum să-ți duci viața, Hiroto.

— Să-mi petrec viața învățând copiii cum să tragă cu arcul ar fi fost o irosire. Nu încerc să fac glume, stăpâne, dar aș fi murit de plictiseală. Nu suport foarte bine pacea.

— Apoi ai ales acest moment neprevăzut ca să te întorci.

Atmosfera din castel era înăbușitoare. O zi mizerabilă în ceea ce urma să fie cea mai caldă vară de-a lungul multor generații. Un servitor ventila fața congestionată și transpirată a *shogun*ului. Nimeni nu-l răcorea însă pe Hiroto. Rangul său nu-i conferea dreptul de a i se oferi un servitor cu evantai.

— Ar fi trebuit să ordon executarea ta pentru nesupunere, *ronin*[3] ticălos și imprudent. Dar curiozitatea mă face să fiu blând. După toți acești ani te-ai întors în Kamakura. De ce?

— Am primit vești cum că *Shogun*atul ar avea nevoie de serviciile mele.

Minamoto Yoritomo a chicotit.

— Am știut eu că acest *Oni* din Aokigahara te va scoate din bârlogul în care te-ai ascuns. Vara a început cu uciderea unui număr de războinici de-ai mei, unul cîte unul, și lăsarea cadavrelor atârnate în copaci, jupuite. De atunci, samuraii au năvălit acolo pentru ca să-l înfrângă și să câștige favorurile mele. Toți au dat greș. Martorii șoptesc despre un demon invizibil, mai puternic decât orice om, care ucide cu lancea, ghearele, sau chiar cu niște fulgere ca niște globuri, înainte de a dispare la fel de repede precum a apărut.

— Iată de ce, stăpâne, astfel de istorisiri mi-au captat interesul.

— Uneori, trei puncte strălucitoare ca niște scântei apar pe victima aleasă.

*Shogun*ul a ridicat trei degete, apoi și le-a pus pe frunte, formând un triunghi.

— Marcajul acestor trei focuri *kami*[4] sunt singurul avertisment înainte de *lovitură*. Au murit atât de mulți samurai pentru că ei au crezut că acest *oni* nu poate fi înfrânt de

[2] Shōgun - dictator militar în Japonia (1185 - 1868). Conducătorul *de facto* al Japoniei.

[3] Ronin – hoinar – un samurai fără stăpân.

[4] Kami - spirite din religia Shinto.

mâna unui muritor. Trebuie să reamintesc că același lucru l-au spus despre Marea Bestie a Mării, înainte ca tatăl tău să o ucidă cu o singură săgeată trasă drept în ochi.

— Un eveniment cu adevărat eroic.

— Știu. Eram acolo. Nimeni nu i-a egalat măcar isprava aceea… inclusiv omul care a vânat orice bestie periculoasă de sub soare. Hmm… Poate că dacă îți va fi menit să-l înfrângi pe *Oni* din Aokigahara, ai putea, în fine, să-i egalezi legenda?

Poate că o avea în sânge, dar nu de asta urma Hiroto această cale. S*hogun*ul o fi fost un general strălucit, dar nu înțelegea constrângerea de a căuta în mod constant noi pericole.

— Ești înțelept, stăpâne, dar ce înseamnă un mic demon din pădure comparat cu un puternic *kaiju*[5]?

— Nu poți rezista niciodată unei provocări, nu-i așa, Hiroto?

Nu mai luptase niciodată cu un demon.

— Nu, stăpâne. Nu pot.

⅄ ⅄ ⅄

Călătoria către Aokigahara, prin pădurea deasă din nordul Muntelui Fuji, a durat câteva zile. În ciuda soarelui arzător, Hiroto s-a bucurat să revadă ținuturile natale. Se simțea nerăbdător și *viu*. În fiecare dimineață, muntele era tot mai aproape, la fel ca și următoarea sa mare provocare.

Din păcate, nu călătorea de unul singur. *Șogun*ul a trimis un reprezentant, un tânăr războinic născut cu un rang înalt, Ashikaga Motokane, și garda sa de cinci bodyguarzi. Deși Hiroto îl ajutase pe stăpânul lor să dobândească puterea, aceasta se întâmplase cu mult timp în urmă. Acum, samuraii șogunului îl privea ca pe un paria, un sălbatic, o anormalitate în lumea lor ordonată.

În cazul cel mai rău, Hiroto îi va folosi ca pe niște momeli.

⅄ ⅄ ⅄

Harta oferită de *shogun* arăta un mic sat la marginea pădurii, așa că Hiroto l-a stabilit ca fiind destinația lor. La sosire s-a dovedit a fi și mai patetic decât se așteptaseră, o simplă colecție de colibe infecte și îngrădituri puturoase pentru porci, dar trebuia să le ofere ultima ocazie de refacere a stocului de provizii. De asemenea, Hiroto a încercat să obțină ceva informații de la prima-mână.

Sătenii au văzut apropierea războinicilor și și-au părăsit câmpurile pentru a se ascunde în colibe. Asta nu era ceva surprinzător. Sătenii ca aceștia erau adesea amenințați de una sau alta dintre armatele câștigătoare, iar în timpurile de pace

[5] Kaiju – bestie monstruoasă.

rămâneau mereu bandiții. Un fermier a rămas în centrul satului pentru a-i întâmpina. Acesta trebuia să fie omul lor de legătură, reprezentantul satului, cel ce prezenta taxele adunate și oferea ospitalitate.

— Voi ceilalți rămâneți mai în urmă. N-are rost să-i speriem.

Sigur că reprezentantul *shogun*ului nu l-a ascultat. Când Hiroto a descălecat și a intrat în sat, Ashikaga Motokane l-a urmat, mișcându-se în cel mai intimidant fel posibil.

— Trebuie să pun câteva întrebări acestor fermieri.

— Ce contează? Oricum, nu știu nimic.

— Ai să fii surprins.

Motokane a aruncat o privire dezgustată asupra satului.

— Ne sunt inferiori. Suntem autorizați să luăm orice provizii avem nevoie. Hai să o facem și să plecăm mai departe.

Nu era de mirare că sărmanii fermieri nu prea făceau mare diferență între samurai și bandiți.

Reprezentantul satului a văzut că flamura lor purta blazonul *Shogun*ului, iar când ei s-au apropiat a și început un discurs rapid prin care le spunea cât de minunați sunt, dar satul său sărac își plătise taxele, iar ei să aibă îndurare pentru că datorită căldurii teribile câmpurile lor s-au uscat și culturile s-au vestejit, și așa mai departe.

Hiroto nu avea răbdare să asculte asemenea fleacuri când avea de discutat despre un monstru, așa că i-a tăiat-o scurt.

— Eu sunt Nasu Hiroto. Am venit să-l ucidem pe *Oni* din Aokigahara.

— Nu sunteți primii. Poveștile sunt adevărate. Pământurile noastre sunt blestemate! E o nenorocire teribilă. Suntem atât de recunoscători că atâția bravi samurai au venit să lupte cu demonul.

Doar că reprezentantul satului nu părea a fi foarte ușurat, ci mai degrabă iritat.

— Mulți au venit aici în această vară, mâncându-ne alimentele, punându-ne oamenii să le fie călăuze…

— Da, știu.

Satul văzuse probabil o întreagă paradă de războinici până acum, dar el avea nevoie de informații.

— Demonul… L-ai văzut tu însuți?

— Nu, dar l-am simțit urmărindu-ne. L-au văzut alții, însă. Tânăra Hagi l-a văzut primul, cocoțat sus în copaci, având forma unui om, dar mai mare, cu un cap ca al unui taur. Ea a crezut că e un duh furios și a fugit. Bătrânul Genzo l-a văzut și el. A auzit tunetul când a ucis primul samurai. A pus pe el cele trei scântei, dar Genzo a fugit înainte ca să mai vină și alte fulgere! Din fericire nu l-a urmărit, deși este iute precum un cal!

Orice creatură capabilă să măcelărească cu ușurință un samurai s-ar fi *distrat* cu un asemenea loc lipsit de orice apărare.

— Câți dintre oamenii tăi a ucis demonul?

— Cui îi pasă? a răbufnit Motokane. Sunt doar niște țărani.

Primarul s-a uitat înfricoșat la cei doi războinici impunători, nesigur dacă trebuia să vorbească sau nu. Hiroto și-ar fi dorit ca Motokane să-și țină închisă gura de idiot. Acești fermieri erau probabil la fel de înfricoșați de soldații nesătui precum erau de demonul ce le bântuia pădurile.

— Trebuie să știu, câți dintre voi au murit?

— Este greu de crezut, dar nici unul, nobile samurai. El i-a atacat doar pe puternicii războinici ca tine. Satul nostru nu a avut probleme cu Trei Scântei.

Acest nume urma să fie suficient.

— Toți acești oameni au fost decapitați sau jupuiți în apropiere, totuși Trei Scântei nu a rănit nici o singură persoană din satul acesta umil… Curios.

— Poate că ei sunt de aceeași parte cu *oni*! a izbucniy Motokane. Altfel de ce iar lăsa în pace?

Primarul s-a aruncat imediat în țărână implorând îndurare, ceea ce cu un înfierbântat ca Motokane era cu siguranță cel mai înțelept lucru ce trebuia făcut.

— Nu! Vă rog! N-am face-o niciodată! După ce au început crimele unii dintre noi au dus ofrande la altar pentru a-l liniști pe *oni*!

— Ați făcut daruri unui demon care mi-a omorât frații? a zbierat Motokane punând mâna pe sabie.

Hitoto a oftat. Oficialii clanului făceau întotdeauna ca slujba sa să fie mai complicată. Nu va obține nici un răspuns dacă Motokane începe să-i măcelărească pe săteni.

— Vă rog, liniștiți-vă.

— *Shogun*ul nu va permite trădarea!

— Iar eu nu-ți voi permite să mă întrerupi din nou.

Poate că oficialul îl depășea în rang, dar Hiroto era cel numit pentru această misiune, iar răbdarea sa se apropia de sfârșit.

— După cum singur ai spus, țăranii sunt mai prejos de atenția ta. Tu și Trei Scântei aveți asta în comun. Acum du-te și lasă-mă pe mine să termin.

Motokane era el scandalagiu, dar nu și prost. Rangul avea privilegii, dar ei se aflau departe de Kamakura. Tânărul i-a aruncat primarului o ultimă privire amenințătoare, apoi a luat mâna de pe sabie și a plecat către oamenii săi. Bine. Hiroto nu voia neapărat să-l omoare, dar o va face dacă va fi necesar, iar *shogun*ului i se va spune doar că demonul a făcut-o.

— Deci, unde rămăsesem?

— Îmi pare rău, mărite și nobile…

— Destul cu târâtul și ridică-te. Eu nu sunt un colector de taxe.

Așteptă ca fermierul să se ridice în picioare.

— Sunt doar un vânător, iar tu îmi vei spune tot ce știi despre acest demon pentru ca să-l pot ucide.

Era greu de spus – datorită zăngănitului și altor zgomote făcute de bodyguarzii lui Motokane – dar, dincolo de ei, pădurea era nenatural de tăcută. Vântul nu pătrundea adânc în Marea de Copaci. Nu erau păsări cântând, nici insecte bâzâind, doar câte un ocazional plescăit al picăturilor de apă ce dădeau de pe frunze.

Nu era de mirare că locul a fost considerat bântuit chiar și înainte ca un *oni* să se fi stabilit aici.

În această dimineață ceilalți s-au echipat de război. Cei din escorta lui Motokane purtau armuri și căști, arcuri, sulițe lungi, și cele două săbii de la brâu. Cei mai buni oameni ai *shogun*ului păreau niște luptători neînfricați, o vrednică provocare pentru orice demon.

În același timp, Hiroto a rămas în urma lor, neînarmat și gol până la brâu, cu un baston gros de bambus dus în echilibru pe umăr și care avea la fiecare capăt câte o boccea. Se mânjise chiar și cu noroi de pe câmp pentru a-și completa deghizarea. Ceilalți samurai credeau că a înnebunit când au văzut că și-a lăsat săbiile, dar Hiroto arăta și chiar mirosea acum ca un fermier local. Hiroto încerca să treacă cât mai nebăgat în seamă, cu capul plecat, obosit, poticnindu-se din piatră în piatră neîndemânatic sub povară. Nu părea să fie o amenințare, mai ales pentru un *oni* atotputernic. Era doar un simplu hamal, luat din sat pentru a căra proviziile superiorilor săi, deoarece drumul prin pădure era prea greu pentru caii lor. Primarul i-a spus că și alți vânători ai acestui demon au făcut la fel și de fiecare dată hamalul lor a venit înapoi alergând singur, îngrozit, uneori acoperit de sânge, dar viu.

În experiența sa, cele mai multe fiare atacau prada cea mai lipsită de apărare. Acest *oni* era diferit. Îi ataca pe cei puternici. Hiroto va folosi aceasta în avantajul său.

Umblau de câteva ceasuri. Se înainta cu greu pe acest teren accidentat. Rădăcini groase parcă așteptau ca ei să se împiedice. Fiecare războinic era ud leoarcă de transpirație. Aerul era greu și mirosea a mușchi. Solul era negru și plin de pietre vulcanice, negre. Prinși între căldura mare și terenul neregulat, samuraii cu siguranță că regretau faptul că sunt echipați cu armuri, dar erau prea mândri ca să o arate. Fiecare se gândea că el va fi cel ce va duce trofeul înapoi și-l va prezenta stăpânului, și-și petreceau timpul lăudându-se cu ce va face cu recompensa.

Hiroto își păstra doar atitudinea umilă, părând slab și servil. Și-a dat seama că ochii nu-i sunt de prea mare folos la vânătoarea unei creaturi despre care se spunea că este invizibilă. În schimb, asculta.

Într-o pădure fără sunete, cel mai slabe zgomote deveneau audibile. *Oni* era tăcut, dar nu la fel precum un tigru. În copacii prea deși pentru ca vântul să pătrundă printre ei, cea mai mică mișcare era un indiciu. Uneori a auzit cum carnea unui trup se freacă de scoarța copacului, sau *crack*ul vreunei crengi când se îndoia sub apăsarea unei greutăți. Mai era un sunet la fel de slab, abia audibil, dar nenatural, precum țârâitul unei insecte combinate cu târâșul șarpelui pe nisip. I-a făcut ca părul de pe brațe să se ridice. Toate aceste informații s-ar fi pierdut în mijlocul zgomotului unui loc viu, dar în nemișcarea unui loc bântuit precum Aokigahara, spuneau o poveste.

Erau urmăriți.

Era undeva deasupra lor și spre dreapta. A încercat să nu-și lase emoția să se vadă.

⅄ ⅄ ⅄

— Aici, a chemat Kaneto de pe marginea pârâiașului din apropiere. Încă unul.

Acest trup se afla acolo de câteva zile. Îi lipsea capul, dar după hainele de calitate și *katana*[6] ruptă aruncată în apă, era clar că a fost un samurai. Motokane a îngenuncheat lângă cadavru și a cercetat blazonul imprim Identitatea at pe mânecă.

— Îl recunosc de la Curte. Este blazonul personal al lui Hōjō Murashige!

Hirota habar nu avea cine fusese acesta, dar Hōjō era o familie destul de importantă. Identitatea cadavrului păru să-i neliniștească pe ceilalți.

— Era un spadasin fără teamă, a șoptit Zensuke. Cel mai bun dintre noi.

— Nu i-a luat doar capul. I-a smuls șira spinării.

Motokane s-a ridicat și a privit neliniștit în jur. Ziua plină de nervi și stres l-a afectat. Brusc a ridicat vocea, răcnind:

— Arată-te, demon! Arată-te ca să te pot ucide ca pe un câine laș ce ești, nemernicule!

Hiroto se îndepărtă câțiva pași de samuraiul furios. Țăranii vorbeau de fulgere aruncate ca niște globuri, iar el nu considera că e înțelept să stea aproape de cea mai tentantă țintă. A ascultat, dar dacă demonul era prezent, era și deosebit de tăcut, sau măcar destul de liniștit încât el să nu-l poată auzi peste strigătele samuraiului. Așa că, în timp ce Motokane a continuat să-și zbiere asupra copacilor amenințările futile, Hiroto a căutat urme. Semnele spuneau întotdeauna o poveste.

Pământul negru era prea tare pentru a permite imprimarea de urme vizibile, dar mușchiul, odată călcat, creștea diferit față de cel din jurul său. Erau acolo urme de

[6] Katana – sabia lungă a samurailor.

sandale normale, dar și urme de picior mult mai mari, suficient de grele încât să zdrobească mușchiul cu totul. Cei doi au luptat ceva timp mișcându-se înainte și înapoi, pe o distanță destul de mare. A cercetat o tăietură dintr-un copac. După înălțime și înclinare, fusese făcută de cineva extrem de înalt. Tăieturi duble. O forță incredibilă. Lame duble… Ciudată armă! Erau și alte tăieturi în scoarță. *Oni* a luptat într-un stil sălbatic, feroce. Apoi a găsit sânge uscat acolo unde *oni* a dat lovitura mortală. A urmat semnele. Aceste pietre erau pătate cu verde. Vopsea? A atins-o. Nu… avea consistența sevei uscate. Deci *oni* sângerează verde. Curios. Mirosul era complet străin. Întins pe pietre el spiona ceva ce nu aparținea acestui loc. S-a ridicat.

Și atunci, pieptul lui Kaneto a explodat.

A fost un *whoosh-crack* și *flash*ul unui fulger. Zbieretele lui Motokane au fost întrerupte brusc când sângele bodyguardului i-a împroșcat fața. Fragmente de carne și de armură au fost împrăștiate spre cer și pe suprafața apei. Kaneto a căzut în genunchi, mort, apoi, cu un *splash*, s-a prăvălit cu fața în jos. Rana din piept trebuie să fi fost extrem de fierbinte pentru că arunca jeturi de aburi în jur. Abur ieșea și din gaura gigantică din spatele lui Kaneto.

Reacția samurailor a fost aproape instantanee. Sulițele au fost ridicate, săgețile puse în arcuri, doar că nu aveau o țintă pentru furia lor.

— De unde a venit asta? a strigat Motokane.

Hiroto a aruncat boccelele, s-a pitit în spatele unui nod de rădăcini, și a rămas atent în ascultare. Lovitura fulgerului a făcut să-i zbârnâie urechile, dar în afara respirației accelerate a războinicilor, a prins și o serie rapidă de lovituri făcute de *oni* care sărea din copac în copac. Se retrăgea într-o poziție mai sigură… jucându-se cu ei.

Asta însemna că aveau oarece timp înainte ca omorurile să fie reluate. Încă mai ținea în pumnul încleștat lucrul ciudat pe care-l găsise. Deschise palma și-l studie. Era mare, terminat cu o gheară ca de obsidian, iar carnea expusă era verde strălucitoare în loc de roșu alterat, dar după articulații și nodozități era evident un deget.

Deci, Hōjō Murashige l-a provocat pe *oni* la un duel, acesta a acceptat și a pierdut un deget… Nu era de mirare că acum a preferat să atace din ambuscadă.

⅄ ⅄ ⅄

— De ce nu vrea demonul acesta blestemat să vină și să lupte cu noi precum un adevărat războinic? mormăia Motokane în timp ce-și croiau drum prin pădure.

— Pentru că nu e prost, a murmurat Hiroto din spatele șirului de oameni.

— Cum adică?

Mergeau înapoi de-a lungul aceleiași poteci pe care veniseră. Aparent pentru a găsi un teren mai bun de luptă – sau așa a declarat oficial. Hiroto presupunea că era din cauză că Motokane și-a dat seama că era depășit de situație, dar nu voia să-și *piardă fața* ordonând direct o retragere.

Hiroto vorbi cu voce joasă. Nu era menirea unui amărât de purtător de lectică să ofere asistență tactică unui samurai, dar nici nu simțea că demonul ar fi prin apropiere de unde să tragă cu urechea.

— Un vânător deștept își mobilizează puterea împotriva slăbiciunii prăzii sale. Nu slăbiciunea sa împotriva puterii prăzii.

— Aiureli, a izbucnit Motokane. Este doar necinstit… ca tine! Acum taci și continuă să mergi!

Au continuat marșul, dar după câteva clipe cel mai apropiat samurai i-a șoptit lui Hiroto:

— Ce-ai vrut să spui, vânătorule?

— Știe că noi suntem mai buni în lupta de aproape. Hōjō a fost un bun spadasin. Demonul a luptat cu el, *katana* împotriva a nu știu cărei arme ciudate cu două lame. A învins, dar a pierdut un deget. Costul unei greșeli. Nu va fi atât de prost ca să-l înfrunte iar direct pe vreunul dintre noi.

— Aha… pricep… Din păcate.

Samuraiul ducea un *tetsubo*[7], un baston de luptă, o armă înfricoșătoare care nu va conta prea mult când invizibilul *oni* se va întoarce și va lansa asupra lor globuri de fulgere din înaltul copacilor.

Pentru că Hiroto presupusese că majoritatea dintre ei vor muri degeaba, nu se preocupase să le învețe numele, dar acesta nu părea a fi la fel de obtuz ca ceilalți.

— Cum zici că te cheamă?

— Nobuo.

Atenția îi fusese orientată în altă parte în timpul atacului.

— Ai văzut focul *kami* marcându-l pe camaradul tău? Cele trei scântei?

— Da, dar nu am reacționat la timp. Am văzut luminile licărind pe platoșa sa de pe piept, dar căldura zilei m-a făcut să mă mișc mai încet. La început am crezut că-mi joacă ochii o festă. Apoi a fost prea târziu. Moartea lui Kaneto este vina mea.

Încă nu era sigur la ce serveau cele trei scântei.

— Cât timp au licărit înainte ca să lovească fulgerul?

— Când le-am văzut eu erau deja acolo, dar nu știu de când. Apoi, după un timp cât doar câteva bătăi de inimă, aproape că am fost orbit de fulger.

— Hmmm…

La început a suspectat că scânteile au vreo semnificație spirituală, dar acum… Arcașii nipponi erau antrenați să vadă ținta apoi să întindă arcul și să lanseze săgeata într-o singură mișcare fluentă, dar cei din dinastia Song împreună cu care se antrenase, întâi întindeau arcul, apoi făceau o pauză ca să ochească ținta înainte de a da drumul săgeții.

[7] Tetsubo, kanabō, nyoibo, konsaibo, ararebo – arme de tip baston (din lemn sau metal) întărite cu țepi sau ghinturi de fier, manevrabile cu două mâini. Făceau parte din arsenalul samurailor.

— Se pare că demonul folosește focul *kami* pentru a ochi. Informația aceasta s-ar putea dovedi utilă.

Un timp au continuat să meargă în tăcere. Hiroto nu-l putea auzi pe demon urmărindu-i. A presupus că asta era din cauză că acesta a așteptat ca ei să plece de la pârâu și acum îl jupuia și-l atârna pe Kaneto într-un copac. A fost tentat să rămână și să aștepte în ambuscadă, dar Motokane a ordonat oamenilor săi să plece de acolo. Confruntat cu o asemenea alegere. Hiroto a decis că momeala vie era mai bună decât cea moartă.

— Vânătorule, încă o întrebare.

— Te rog nu-mi spune așa. S-ar putea ca *oni* să asculte.

— Iertare.

Hiroto a oftat, pentru că nu vedeai prea adesea un samurai care să-și ceară scuze – cu plecăciune – unui muncitor din clasa de jos.

— Ce întrebare, Nobuo?

— Noi am văzut puterea demonului. Care este puterea ta?

— Învăț repede.

Următorul atac a venit la apus.

Hiroto a văzut o frunză solitară căzând din dintr-un copac aflat la 50 pași de poteca pe care mergeau ei, apoi, după câteva clipe, o creangă a vibrat sus într-un copac aflat la 30 de pași în față.

Binecuvântarea lui Hachiman – zeul războinicilor – a fost asupra sa, pentru că dacă ei s-ar fi aflat în alt loc decât în nemișcarea nenaturală din Aokigahara, nu ar fi observat nimic.

— *Oni* este aici, a șoptit.

Nobuo a repetat încet avertizarea următorului samurai din șir, care i-a repetat-o lui Motokane, care imediat a ruinat orice șansă a unei riposte eficace, zbierând:

— Stai!

Au fost pregătite sulițele și săgețile. Războinicii supravegheau precauți frunzișul des. Hiroto a acționat precum un servitor înfricoșat pitindu-se în spatele unui copac. Trecură câteva secunde tensionate.

Scânteile lucitoare au apărut pe casca lui Zensuke.

— Atenție! a strigat Nobuo, aruncându-se asupra camaradului său.

Când s-au ciocnit, s-au produs simultan un *whip-crack* și un *flash* strălucitor. Cei doi samurai s-au prăbușit într-un nor de scântei.

Hiroto a văzut exact de unde a venit fulgerul. A scos rapid capacele de la capetele *parului* de bambus pe care-l purta. Adevărata încărcătură se afla ascunsă în interiorul său.

Unul dintre samurai – nu se ostenise să-și amintească numele acestuia – a tras o săgeată în desiș. Spre meritul său, a fost aproape, dar nu destul. *Oni* o fi simțit că trebuie să se grăbească, pentru că de data aceasta cele trei scântei nu au mai strălucit, iar fulgerul l-a lovit jos pe războinic. Totuși, explozia l-a trimis zburând prin aer. Unul dintre picioarele sale a ajuns în direcție opusă.

Atent să nu se taie într-unul dintre vârfurile de săgeată special pregătite chiar de el, Hiroto a încordat arcul. Îi pusese coarda și săgeata otrăvită înainte ca samuraiul mutilat să fi aterizat.

Oni revărsa o ploaie de fulgere asupra samurailor de parcă ar fi fost însuși Raijin, zeul tunetelor. Un alt războinic și-a tras *katana* din teacă și și-a strigat provocarea, dar *oni* învățase prin metoda cea dură ce se întâmplă când te duelai cu un samurai, așa că a preferat să-i smulgă brațul cu un fulger. Pe când Motokane se îndepărta în fugă un copac a fost spulberat lângă el, iar oficialul a dispărut din vedere acoperit de norul de surcele.

Hiroto a presupus corect. *Oni* s-a concentrat asupra războinicilor și l-a ignorat pe presupusul țăran. Ca și lui, îi făcea plăcere doar vânarea unor prăzi periculoase.

Asta a fost o greșeală teribilă.

Concentrându-se asupra sursei de unde a pornit fulgerul, Hiroto și-a ridicat arcul și l-a întins. În clipa când degetul mare i-a atins falca a dat drumul la săgeată. *Oni* era tot invizibil, dar urletul său furios i-a dezvăluit faptul că l-a nimerit.

Dar Hiroto nu s-a oprit. Cândva a tras șase săgeți într-un urs uriaș din nord și tot îi mai rămăsese destulă putere ca să-l atace. Cu siguranță că un demon este și mai dur.

Într-o clipită a lansat încă o săgeată, apoi încă una. De data aceasta, când *oni* s-a mișcat, l-a văzut. Lumina părea să se torsioneze și să se reflecte, ca și cum trecea printr-un diamant, și pentru prima oară, a văzut că are o formă umană.

Încă o săgeată i s-a înfipt în piept. *Oni* a căzut din copac. Hiroto nu a putut vedea dacă a aterizat în picioare sau pe spate. Spera că va fi foarte bine, dar se pregătea pentru varianta cea mai rea.

Zensuke țipa de durere. Datorită reacției prompte a lui Nobuo fulgerul a lovit platoșa în loc de cască topind-o la nivelul omoplatului, iar lacul de pe ea s-a aprins. Nobuo și-a scos *tanto*[8] și a tăiat corzile înainte ca prietenul său să fie copt/mort în propria sa armură.

Hiroto a ascuns în tulpina de bambus cât mai multe dintre săgețile sale, apoi a observat tremurul lui Zensuke pe când alerga pe lângă ei.

— Este rănit. Urmează-mă când poți.

Hiroto se strecura printre tufișuri, cu săgeată în arc, gata să tragă, imediat ce vedea lumina curbându-se. Erau insecte și șopârle care puteau să ia aceeași culoare cu

[8] tantō – pumnal cu unul sau două tăișuri, lung de 13 – 30 cm.

a solului din jurul lor; aparent, această magie a lui *oni* funcționa mult mai bine, dar într-o manieră similară. Precaut, s-a apropiat de locul unde căzuse *oni*.

Acolo era mult sânge verde împrăștiat peste pietre. Deci, când este proaspăt, sângele lui *oni* strălucește ca un licurici strivit. Era o mulțime de sânge, dar, luând în considerare că el credea că l-a lovit cu patru săgeți, nu destul. Strălucirea slăbea rapid, dar făcea ca urmărirea să fie mai ușor de făcut.

Ceilalți samurai s-au alăturat după câteva clipe. Nobuo reușise să-i scoată la timp armura arzândă lui Zensuke, dar umărul acestuia era un amestec de sânge și carne arsă. Brațul drept îi atârna inert. Trebuie să fi avut dureri cumplite, dar ascundea faptul sub masca unei severe hotărâri și-și ținea *katana* în mâna stângă.

— Ăsta e sânge? a arătat Nobuo cu bastonul său de luptă (*war cub*: vezi footnote 7). Înseamnă că îl putem urmări!

— Așteaptă! spuse Hiroto îngenunchind ca să ia lemnul unei săgeți.

Era acoperit cu ceva verde.

— Am uns vârfurile acestor săgeți cu o otravă concentrată făcută din veninul unei meduze pe care mi-au arătat-o niște pescuitori de perle. Înțepătura provoacă slăbiciune, paralizie și, de obicei, moartea. Nu știu ce-i poate face unui demon, dar îi vom lăsa otrăvii un timp în care să acționeze.

Samuraii considerau folosirea otrăvii un mod laș și dezonorant de a ucide, dar Nobuo și Zensuke nu au protestat. În această fază a evenimentelor voiau doar să supraviețuiască. Surprinzător, Motokane li s-a alăturat un minut mai târziu. Hiroto nu a fost surprins să-l vadă încă în viață – oficialii supraviețuiau mai ușor și decât șobolanii – și nici nu era pe fugă înapoi la Kamakura.

— Toți ceilalți sunt morți.

Hirota și-a imaginat moartea violentă provocată de fulgerele explozive. A mormăit neutru ca răspuns la această veste. Apoi a început să meargă pe urma sângelui verde risipit pe jos.

Λ Λ Λ

Otrava nu l-a ucis, dar fie aceasta, fie rănile făcute de săgeți au avut un oarecare efect. Mai devreme, demonul sărea cu ușurință din copac în copac. Acum era nevoit să meargă pe pământ și prin lumina slabă, își dădea seama că-l vor ajunge din urmă.

Pădurea fantomatică era stranie în întuneric. Era lună plină, ceea ce era destul ca să nu-și frângă gâturile, dar cam atât. Calea era extrem de ușor de urmărit… poate prea ușor. Dacă era rănit, cu o trupă de vânători pe urma de sânge, el ar folosi aceasta în avantajul său ca să facă o ambuscadă, sau să-i ducă direct în niște capcane pregătite.

— Motokane, ar trebui să iei conducerea.

— Cum? De ce?

— După tot acest sânge, *oni* pare a fi slăbit și pe moarte. Trebuie ca un om de rangul tău să fie cel ce are onoarea să-i dea lovitura finală în numele *shogun*ului.

Din păcate, Motokane nu era chiar atât de naiv.

— Nu vreau să fiu eu cel ce primește primul fulger, vânătorule. Nobuo! Urmează calea.

Precum un bun samurai disciplinat, Nobuo a făcut ce i s-a ordonat. Ce risipă! Hiroto considera că flăcăul avea potențial.

Urmele duceau direct în josul pantei. Terenul pe care pășeau era înșelător. Nabuo încerca să fie atent la semnele de primejdie, făcând abstracție de căderile neîndemânatice și alunecările samurailor. Demonul aflat pe teren tare era mai greu de auzit decât dacă ar fi sărit din creangă-n creangă. De câteva ori i s-a părut că a auzit acel zgomot precum țârâitul unei insecte, dar nu a fost sigur.

Nabuo le-a semnalat să se oprească.

— Vânătorule, vină să vezi asta.

I-a lăsat pe Zekane și Motokane și a înaintat. Nobuo urmase calea până la o strâmtoare mărginită pe ambele părți de apa unui iaz. Trecerea prin noroi ar fi încetinit mersul. Era un loc splendid pentru o ambuscadă. Când a ajuns acolo, Nobuo a observat ceva în față. Erau parcă niște stropi strălucitori împrăștiați pe porțiunea de pământ dintre ape, ca și cum demonul s-ar fi oprit puțin. Oricât de atent ar fi fost Hiroto tot i-a trebuit un moment ca să descopere pericolul. A fost o mică reflexie de sânge lucitor pe ceva metalic ascuns printre rădăcini.

Era probabil un soi de capcană.

— Ai ochi buni.

Dar apoi Hiroto a observat ceva ce îi scăpase mai puțin experimentatului războinic. După ce a pus capcana, sângele a continuat pe limba de pământ, apoi a luat-o brusc într-o parte ca și cum demonul s-a întors înapoi pășind prin apa iazului, unde sângele ce-i picura n-ar mai fi fost vizibil.

Îi ocolea ca să ajungă în spatele lor.

Când capcana s-ar fi declanșat – probabil un fel de laț sau un arc flexibil – împotriva omului din față, sunetul le-ar fi atras atenția spre înainte, iar el ar fi atacat atunci spatele coloanei. Ei mai rămăseseră doar patru. Putea doborî jumătate dintre ei dintr-o mișcare. Hiroto l-a înșfăcat de unul dintre coarnele căștii, l-a tras aproape și i-a șoptit:

— Numără până la treizeci. Apoi declanșează capcana.

Ridică o piatră și arătă spre înainte.

— Atunc-o în ea.

Apoi a început să se strecoare înapoi spre Zensuke și Motokane. Cu noroc, va ajunge în poziție ca să tragă o săgeată în demon la prima mișcare a acestuia. Imediat ce a putut să-i descopere în întuneric pe cei doi, s-a ascuns, și-a șters sudoarea ce-i intra în ochi și a așteptat ca Nobuo să-și termine numărătoarea.

S-a auzit o bufnitură când piatra a fost aruncată… Întreaga pădure a erupt într-o lumină galbenă.

A fost ceva absolut neașteptat.

Demonul nu aranjase o capcană obișnuită. A dezlănțuit focurile din *Jigoku*[9]. Nobuo a fost aruncat prin aer. Scânteile cădeau de sus precum ploaia. Era ca și cum te aflai sub un vulcan în erupție. Pietre suficient de mari ca să zdrobească un craniu cădeau dinspre ramurile copacilor. Hiroto și-a acoperit capul pentru că peste el și în jurul lui cădeau resturi arzânde. În loc de frică, simțea mai degrabă o împunsătură de gelozie. *Dacă aș avea și eu asemenea arme, n-ar exista nimic ce nu aș putea vâna*! Hiroto abia putea să vadă ceva, dar cele trei puncte roșii care urcau în susul brațului său erau perfect vizibile, dar le-a pierdut când s-au mutat pe piept. Instinctiv s-a aruncat într-o parte. Copacul în spatele căruia s-a adăpostit a fost spulberat. Așchiile i-au perforat pielea.

El era cel ce l-a rănit pe *oni*, deci acum el era cea mai mare amenințare. Cine știe cum, dar acum l-a reperat… *Oni* putea vedea prin întuneric!

Hiroto a sărit în picioare și a fugit, încercând să interpună cât mai mulți copaci între trupul său și furia lui *oni*. Fulgerul a lovit. Crengile au căzut. Pietrele au fost spulberate în milioane de așchii penetrante. Tufișurile au luat foc. Hiroto s-a adăpostit în spatele unei stânci. Înainte ca acesta să fie imediat spart în două, Hiroto a riscat să arunce o privire peste vârful acesteia.

Capcana lui *oni* a făcut coronamentul unor copaci să se aprindă. Încă mai folosea șmecheria sa magică, ceva ce forța aerul să-i ascundă forma, dar asta nu funcționa prea bine în apropierea unor flăcări pâlpâitoare. Semăna cu niște bucăți de sticlă spartă, puse grămadă una peste alta într-o formă umană înaltă, fiecare reflectând focul într-o direcție ușor diferită.

Zensuke l-a văzut și el. Și-a ridicat *katana* cu o singură mână și a atacat, zbierându-și strigătul de luptă. Lumina s-a răsucit acolo unde trebuia să fie capul lui *oni*, confruntând noua amenințare. O strălucire refractată care nu putea fi decât un braț s-a ridicat, și două lame strălucitoare au apărut brusc la capătul lui.

Hiroto s-a ridicat, a întins coarda arcului, și a dat drumul săgeții.

Săgeata a străbătut pădurea și a dispărut în forma nenaturală a demonului. Auzi cum pătrundea în carne.

Drept la țintă. Un om ar fi murit în câteva secunde, dar nu și blestematul de *oni*. Grămada de sticlă spartă și flăcări a rămas în picioare. Dar oricine are un punct slab. Așa cum l-a învățat tatăl său, săgeata știe drumul. În timp ce demonul era gata să se confrunte cu Zensuke, Hiroto a pregătit altă săgeată, Arcul lung a trosnit, puterea crescându-i în mâinile sale. *Găsește-ți calea*! Hiroto a dat drumul săgeții.

De data acesta a ochit brațul. Dacă n-are inimă, atunci îi va răni membrele.

[9] Jigoku – iad.

Săgeata a traversat pădurea și a lovit într-un *flash* de albastru.

Totuși, brațul a coborât în forță, despicându-l pe Zensuke în două. Când samuraiul s-a prăbușit pe lângă *ambele* părți ale demonului, Hiroto l-a văzut cu adevărat pentru prima oară. Ultima sa săgeată anulase efectul vrăjii diavolești! Cenușiu în lumina focului și a lunii, era într-adevăr uriaș, cu peste jumătate de metru mai mult decât cel mai înalt samurai, cu o căpățână prea mare din metal strălucitor, părul ca al unui călugăr *sadhu*, și trupul acoperit cu o plasă ca un năvod. Când și-a dat seama că Hiroto se holbează la el, *oni* a dus mâna la încheietura antebrațului mișcând degetele ca și cum ar fi incantat o vrajă. Doar că acolo era o săgeată care îi bloca mișcarea.

— Destul cu șmecheriile tale, demone! a strigat Hiroto trimițând o altă săgeată.

Aceasta a perforat stomacul demonului. Următoarea s-a înfipt în picior.

Bolovanul din fața sa s-a dezintegrat, iar Hiroto s-a trezit zvârlit prin aer. S-a dovedit că demonul nu avea nevoie să folosească cele trei scântei pentru a-și ochi fulgerele, deși ajutau la precizie.

S-a izbit atât de tare de pământ încât a rămas fără aer în plămâni. Mai rău, și-a pierdut arcul. Sub tufișurile arzânde, Hiroto se afla aproape de marginea iazului. La douăzeci de pași mai încolo, Nobuo zăcea în noroi, respirând greu, inconștient, cu casca vizibil avariată de incredibila capcană a demonului.

Oni se apropia. Acum era perfect vizibil, iar pașii săi călcau greu pe pietre, apropiindu-se tot mai mult. Hiroto nu avea nici o armă. Săbiile lui Nobuo erau prea departe. Singura sa speranță era să se ascundă și – poate – să-l surprindă… Era un excelent luptător cu mâinile goale, dar de obicei oponenții săi nu era mari cât un cal.

Respirând greu, Hiroto s-a târât în păpuriș. În timp ce încerca disperat să tragă aer în plămâni, și-ar fi dorit să aibă un tub de trestie prin care să respire. Sub apă ar fi fost o ascunzătoare bună. Când demonul s-a apropiat, Hiroto a tras adânc aer în piept și s-a scufundat în obscuritatea apei.

Încerca din răsputeri să nu se miște pentru a evita formarea micilor valuri circulare. Nu îndrăznea nici să respire pentru că s-ar fi format bule. Chiar și cu ochii deschiși nu putea vedea nimic prin nămolul dens, dar simțea apa vibrând pentru că demonul călca apăsat trecând chiar pe lângă el. Ori nu l-a văzut, ori voia să-l *termine* mai întâi pe Nobuo.

Mâna lui Hiroto s-a lovit de ceva. Lemn, dar lustruit. Degetele au pipăit în lungul obiectului, până ce au dat de primul spin de metal atașat… încă o dată, Hachiman i-a dovedit că ține la el.

Dureros de încet, în liniște deplină s-a ridicat din apa înnămolită și-l văzu pe *oni* aplecat peste Nobuo. Săgețile îi împănau trupul. Fiecare rană sângera verde. O fi fost

oni o ființă supranaturală, dar emoțiile sale erau la fel de clare ca ale unui actor *kabuki* care-și exprima starea de spirit doar prin mișcări. *Oni* era furios. Nobuo nu era războinicul care-l țintuise cu săgețile dureroase! Totuși și-a avântat brațul cu arma cu lame ca să-l ucidă.

Hiroto era antrenat să se ridice cât mai liniștit cu putință, dar ceva l-a dat de gol; Poate apa iazului picurând de pe țepii bastonului de luptă al lui Nobuo, sau plescăitul trupului ce ieșea din nămol; demonul și-a îndreptat trupul, atent.

Nu a înțeles niciodată de ce nu l-a lovit chiar în acel moment, dar *oni* s-a oprit cât o bătaie de inimă, confuz, de parcă Hiroto era invizibil.

Hiroto l-a lovit cu *tetsubo*.

De fapt țintise capul metalic, dar o bruscă mișcare a făcut ca lovitura să nimerească umărul. Din carnea zdrobită a țâșnit sânge strălucitor.

Lovitura țeapănă ar fi spart oasele umane. *Oni* s-a clătinat doar într-o parte, dar a rămas în picioare. Cu un *kiai*[10] a mai lovit o dată în același loc. Presiunea aplicată a făcut ca sângele să țâșnească din găurile făcute de săgeți. Apoi Hiroto a balansat greul baston-armă pe o traiectorie circulară, lovind piciorul fandat al lui *oni*. Ceva a trosnit adânc înăuntru și a căzut în genunchi.

Îngenuncheat, era acum la fel de înalt ca Hiroto. Lamele duble au ieșit din locașe. Le-a blocat cu *tetsubo* dar armele demonului au despicat lemnul de parcă nici n-ar fi fost și au mai avut destulă forță să taie curat prin carnea feței lui Hiroto.

A fost cea mai cumplită durere pe care o suportase vreodată, sau chiar își imaginase că poate exista. Căzu. Lovitura i-a zdruncinat creierul. Lumea se rotea precum un vârtej. Tot ce a putut face Hiroto a fost dă-și mențină cumpătul. Dar ceva nu era în regulă. Disperat, rănit, a dus mâna la față pipăind cele două tăieturi arzătoare și orbita goală unde, odată, era ochiul său stâng… și a țipat.

Cu ochiul rămas, îl vedea pe *oni* încercând să se ridice, dar piciorul rupt a cedat. În viața sa, Hiroto a ucis și a văzut murind mii de ființe. Ceva din felul în care se mișca *oni* îi spunea că acesta este *terminat*. Hiroto va pieri mândru știind că ucigașul său îl va urma curând după aceea. *Oni* începu să se târască spre el. Hiroto a încercat să se ridice în picioare, dar trupu-i nu voia să coopereze, tot ce putea face fiind să se târască pe spate.

— Vânătorule! l-a strigat Nobuo.

Era prea departe pentru a ajunge acolo la timp, dar i-a aruncat ceva.

A fost bine că sabia lui Nobuo era încă în teacă, pentru că a aterizat drept în poala lui Hiroto.

Oni era aproape peste el. Și-a retras brațul, cu lamele ațintite asupra inimii sale. Hiroto a tras sabia din teacă și a aplicat lovitura de secerare dintr-o singură mișcare fluentă.

[10] Kiai – termen din artele marțiale japoneze: țipătul care însoțește/potențează mișcarea/lovitura de atac.

Katana a trecut prin jumătate din pieptul demonului. Sângele verde a țâșnit ca un arc lung prin aer. Amândoi au rămas un moment acolo, fața desfigurată confruntându-se cu fața acoperită de masca metalică. Demonul a fost cuprins de convulsii. Brațul cu lamele a coborât încet… și a căzut pe spate.

Trei Scântei, *Oni* din Aokigahara, nu mai era.

Hitoto simțea dureri teribile, dar, oricum, a izbucnit în râs.

Vara morții se terminase.

A fost o vânătoare grozavă.

⅄ ⅄ ⅄

Șchiopătau pe drumul ce ieșise din pădure, când au dat peste Askikaga Motokane, ascuns în scorbura unui copac mare.

— Sunteți vii! S-a terminat? a întrebat oficialul ieșind încet din adăpost.

Fața lui Hiroto fusese adunată la un loc cu câteva cusături și sânge uscat, iar noua sa lipsă de percepție a profunzimii îl făcea să se simtă rău. Nu era deloc în toane bune, așa că a continuat să meargă.

— Te-ai ascuns în scorbura aia toată noaptea? l-a întrebat Nobuo.

— Da. Și am fost lăsat singur! Pentru că așa hal de bodyguard ești!

Hiroto nici măcar nu a întors capul când a auzit sabia trasă din teacă. A urmat un gâlgâit, apoi sunetul unui cap ce a căzut pe pietre. După câteva clipe, tânărul samurai s-a realăturat, curățându-și *katana* de mâneca murdară.

— Când vom raporta *shogun*ului… e păcat că nu sunt și alți supraviețuitori.

— Da, mare păcat.

⅄ ⅄ ⅄

Nasu Hiroto era îngenuncheat în fața *shogun*ului. Raportul fusese spus. Admirabilul trofeu prezentat de el lui Minamoto Yoritomo se afla pe podea între ei. Acum erau singuri. *Shogun*ul le ceruse tuturor să plece din încăpere, pentru ca ei doi să poată discuta în particular.

— Peticul de pe ochi ți se potrivește, Hiroto. Ce intenții ai în continuare?

— Dacă nu mă vei executa pentru că am dezertat toți acești ani din urmă, atunci nu prea știu.

— Când am discutat ultima oară, am înțeles ceva despre tine. Ceilalți samurai încearcă întreaga viață să-și facă o mască care să nu arate niciodată frica, declară că trăiesc numai pentru a lupta, dar își ascund slăbiciunea sub ea. Tu însă nu ai mască. Tu te simți viu numai când vânezi ceva mai puternic ca tine și care îți poate lua viața. Nimic altceva nu te mulțumește.

Hiroto a aprobat înclinând capul. *Shogun*ul era cu adevărat isteț.

— Raportul tău mi-a dat o idee. Cred că mi-a oferit răspunsul la o problemă cu care m-am confruntat în ultimii câțiva ani.

*Shogun*ul se aplecă spre înainte și atinse masca lui *oni*.

— Putem învăța multe de la *Oni* din Aokigahara. Invizibil. Calculat. Ascuns în plină vedere, apoi atacând cu eficiență necruțătoare, lăsându-și inamicii cuprinși de groază… Asasinul perfect.

— Să fii urmărit de unul ca el ar fi coșmarul și celui mai brav samurai.

— Într-adevăr. Ce-ar fi dacă ți-aș oferi oportunitatea de a nu te mai plictisi niciodată? O vânătoare fără de sfârșit?

— Sunt curios.

— *Shogun*atul are mulți dușmani, oameni periculoși. Adesea, din motive politice, nu-i pot *rezolva* direct. *Oni* mi-a arătat răspunsul. Am nevoie de ucigași invizibili, inspirați de acest demon, care au propriile lor metode. Oameni care să ducă un război neoficial, pe care cei mai mulți samurai l-ar considera dezgustător.

*Shogun*ul fixă cu privirea ochii nevăzători ai măștii.

— Pe scurt, am nevoie de oameni care pot lupta ca demonii.

Hiroto deveni emoționat.

— O asemenea misiune trebuie realizată în cel mai strict secret.

— Vor fi oameni „ascunși”, *shinobi-no-mono*[11], discipoli ai lui *Oni* din Aokigahara care vor aduce ruina asupra inamicilor lui Nippon. Vei construi această organizație pentru mine, Nasu Hiroyo?

— Va fi o onoare.

Primul *ninja* s-a înclinat în fața primului *shogun*.

SFÂRȘIT

[11] shinobi-no-mono – ninja.

DOSARELE IMPOSIBILULUI

RODICA BRETIN

CAZUL CONQUISTADORULUI GIL PEREZ

DOSARELE IMPOSIBILULUI

RODICA BRETIN

CAZUL CONQUISTADORULUI GIL PEREZ

La 25 octombrie 1593, un soldat spaniol care făcea de gardă la palatul guvernatorului din Manila (oraş fondat în 1571, când trupele lui López de Legazpi cuceriseră Insula Luzon, cea mai importantă din arhipelagul filipinez), se apropia de jumătatea rondului său. Era noapte şi, ajungând în zona întunecată dintre două bastioane, omul a avut o ezitare, căci localnicii erau ostili invadatorilor chiar şi după două decenii de ocupație. A grăbit pasul şi, dând ocol ultimului contrafort s-a pomenit, brusc, într-o stradă necunoscută, a unui oraş necunoscut. În spatele său nu mai era palatul-fortăreață, ci un şir de case din piatră, cu o arhitectură cum nu văzuse vreodată, în Europa sau în Asia. Soldatul a luat-o la fugă pe străzi, îngrozit, prin oraşul cufundat într-o noapte asemănătoare şi totuşi altfel decât cea lăsată în urmă – mai toridă, mai uscată, lipsită de umezeala sufocantă a arhipelagului filipinez în sezonul secetos.

După un timp s-a oprit în fața unui palat cu aspect familiar, ridicat pe o fundație piramidală, din dale imense de piatră. Deasupra flutura un steag neclar în întuneric, însă la intrare erau oameni purtând, liniştitor, uniformele şi culorile Spaniei. Soldatul s-a prăbuşit înaintea lor, extenuat. Tremura tot şi, când i-a întrebat unde se află, cei din gardă au izbucnit în râs: cât vin băuse în seara aceea? Era în Mexico… capitala fostului imperiu aztec, cucerit în 1519-1521 de Hernando Cortez, şi a Viceregatului Noii Spanii, înființat în 1535 pentru a uni Mexicul şi America Centrală sub autoritatea coroanei spaniole! Iar acela era palatul viceregelui…

Apoi, treptat, comandantul companiei care păzea poarta a început să vadă că… nimic nu era cum ar fi trebuit să fie la străinul apărut din noapte. Vorbea spaniola, purta coif şi archebuză spaniolă, dar în loc de platoşă avea o tunică groasă, făcută din straturi succesive de postav prinse între ele cu

bumbi de alamă (uniformă tipică pentru conquistadorii care luptau în junglele tropicale, însă părând de-a dreptul stranie celor staționați în platourile, munții sau marile oraşe mexicane). Iar omul nu era beat, ci se afla într-o stare de surescitare vecină cu nebunia şi povestea cum se pomenise dintr-un continent într-altul, parcurgând… câțiva metri de spațiu întunecat. Mai mult, le-a strigat că Excelența Sa, guvernatorul Filipinelor, Don Gomez Perez das Marinas, fusese asasinat cu o noapte înainte, de nişte necunoscuți care îl hăcuiseră cu securea!

În zori, soldatul a fost dat pe mâna Inchiziției – singura „competentă“ să scoată „adevărul“ de la nebuni, posedați de diavol ori adepți ai magiei negre. Dar nici sub tortură străinul nu şi-a schimbat declarațiile, susținând că este nevinovat.

Şi, după câteva luni, când vestea morții guvernatorului Filipinelor, la data, ora şi în condițiile descrise de prizonier avea să ajungă în Mexic, închizitorii s-au văzut nevoiți să-l elibereze, invocând un „miracol al îngerilor ce l-au purtat peste ocean tocmai din îndepărtata colonie a Majestății Sale“. Între timp, datorită „tratamentului“ de care avusese parte, vestitorul a înnebunit cu adevărat…

Incidentul şi soarta nefericitului soldat i-au atras atenția cronicarului spaniol Raul de Torres y Mendez, fiind consemnate atât în „Cronica Mexicana“ (1601), cât şi într-o scrisoare către prietenul său, celebrul scriitor Lope de Vega Carpio. Însă… ce s-a întâmplat, de fapt? Era conquistadorul – pe care de Torres nu îl identifică, dar o altă sursă îl numeşte Gil Perez – un vizionar cu puteri telepatice ieşite din comun? A păşit el într-un „tunel de vierme“, care făcea însă legătura între două puncte de pe Terra?

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

Keith Douglass

CARRIER 05

VÂRTEJUL

Titlul original: MAELSTROM

versiunea în limba română
uncris

EPISODUL 3

CAPITOLUL 5

1445 Zulu (1545 ora locală)
USS *Esek Hopkins*
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Flăcările se răspândeau prin suprastructura avariată înainte, spre rămășițele catargului, când *Lieutenant Commander* DuPont a reușit să iasă pe puntea navei. Fumul usturător de plastic arzând, combustibil și chimicale, umplea aerul îngreunând respirația.

Se afla în mijlocul navei lângă tribord și putea vedea gaura imensă cu margini zdrențuite din suprastructura pe unde intrase racheta. Cea mai mare parte din jumătatea superioară a catargului SPS-49 a lui *Hopkins* pur și simplu dispăruse, inclusiv Centrul de Control al tirului, stația radio, și Puntea de Comandă. Vâlvătăile se ridicau spre cer, printre resturile contorsionate ale catargului antenei radar și a ceea ce mai rămăsese din Puntea de Comandă. Un al doilea focar de incendiu era la pupa între ruinele hangarului elicopterelor.

Pretutindeni, se agitau siluete conturate de lumina flăcărilor, oameni ce-și scoteau camarazii dintre fiarele răsucite, desfășurau furtunuri de incendiu, dirijând jeturi de apă și spumă împotriva vâlvătăilor, sau se ajutau unul pe altul.

Nava era canarisită[1] spre tribord, iar DuPont trebuia să meargă aplecat puțin într-o parte pentru a se menține drept.

— *Commander*[2] DuPont!

Dinspre pupa, *Chief*[3] Castellano, subofițerul șef al departamentului de control al avariilor, a înaintat spre el, ținându-se de parâmele de siguranță.

— *Commander*! Nu pot lua legătura cu Puntea de Comandă! Cine a preluat comanda navei?

DuPont a privit craterul unde fusese până acum Puntea. Atât căpitanul cât și secundul se aflaseră acolo când a venit iadul.

— Cred că eu sunt acela, *Chief*. Care-i situația?

Castellano se străduia să ia o poziție de ”drepți”. Avea o arsură urâtă pe partea dreaptă a feței, iar uniforma kaki și vesta de salvare erau ude și îmbibate de ulei.

— Nu știu cum e pe puntea prova, *sir*. Tocmai mă duceam să văd. Dar la pupa… e rău. Incendii majore. Se ocupă echipele de ele. Cele mai multe se datorează combustibilului scurs de la elicopterele din interior. Turbinele s-au oprit. Luăm ceva apă. Probabil fisuri. Ușile etanșe sunt închise, iar pompele funcționează. Acum avem o înclinare de zece grade, dar se pare că s-a stabilizat. Cel puțin, până acum, a raportat cu un zâmbet crispat.

DuPont a dat din cap. Dacă înclinarea se accentua, *Hopkins* se va răsturna, scufundându-se în valuri.

— Comunicațiile?

— Doar telefoanele cu ultrasunete și niște stații radio portative, *sir*. Stația de amplificare a navei nu funcționează.

Făcu semn către forma îndepărtată, gri, a portavionului, vizibilă printre norii de fum.

— Avem radio contact cu *Jefferson*.

DuPont își frecă barba, gânditor. Ce era de făcut? O ideea bună ar fi să abandoneze nava acum, înainte ca fregata să se umple cu apă, să se răstoarne și să se scufunde… sau înainte ca incendiile să scape de sub control și să-i prăjească pe toți.

---

[1] Canarisită – înclinată într-un bord.

[2] A nu se face confuzie: personajul DuPont are gradul de *Lieutenant Commander* (echivalent *maior*). Aici subordonatul i se adresează cu *Commander* (echivalent *locotenent colonel*). În toate Forțele Armate este uzuală această prescurtare către gradul superior.

[3] Chief (Petty Officer) – prescurtare quasioficială a denumirii gradului, larg răspândită în US Navy.

Dar Frank DuPont era un marinar încăpățânat, fiu, nepot și strănepot al unor oameni ai mării din Massachuttes. Fusese ambarcat și mai înainte pe fregate din Clasa *Perry*.

De multe ori, el și Căpitanul Strachen s-au contrazis referitor la meritele acestor mici nave nu prea bine proiectate. A fost de acord cu Strachen că nava are niște limitări, dar era convins și că este valoroasă.

Mai mult decât atât, această situație îi era chiar prea cunoscută pentru a renunța de la început la orice speranță. Pe 17 mai 1987, cu doar zece ani și o lună în urmă, DuPont era un proaspăt *lieutenant junior grade* la bordul FFG-31, USS *Stark*, ce patrula în Golful Persic, când un *Mirage* F-1 iraqian a locat și lansat două rachete *Exocet*. Amândouă au lovit la tribord între Puntea de Comandă și lansatorul Mark 13 de pe puntea prova, dar numai una dintre rachete a explodat. Avariile au fost severe, mai ales la Punte, iar 32 de oameni au murit. Au urmat dezbateri considerabile despre lipsa preparativelor pentru defensiva navei… și numai laude pentru eforturile echipei de control a avariilor. *Stark* a ieșit din Golf prin propriile forțe și, în cele din urmă, s-a târât înapoi în State pentru reparații.

După un an, unul dintre prietenii lui DuPont se afla pe o altă FFG *Perry*, USS *Samuel B. Roberts*, când a aceasta a lovit o mină iraniană în Golf. Explozia a avariat pupa fregatei care a fost cât pe ce să se scufunde… dar și ea a fost salvată de antrenamentul pentru controlul avariilor, determinarea și aptitudinile marinarilor de la bordul ei.

Criticile lui Strachan referitoare la *Perry* poate că erau bine argumentate, dar rămânea real faptul că FFG erau foarte greu de ucis. Ce dracu, mai puteau încă să o salveze pe *Hopkins*!

Gândul la Căpitanul Strachan l-a umplut de durere.

— OK, decise DuPont.

Văzu doi marinari ce-l cărau între ei pe un al treilea, scoțându-l dintre fierătăniile suprastructurii, după care l-au întins pe puntea înclinată.

— Mai întâi trebuie evacuați răniții. Poate un LAMPS să aterizeze pe helo pad?

— Nu trebuie riscat, *sir*. Focul de la pupa este încă destul de puternic și puntea ar putea fi avariată. Dar elicopterele ar putea să zboare la punct fix imediat ce stingem incendiile.

— OK. Concentrează-te pe focul de la pupa ca să ne putem duce răniții pe pad. Începem să-i transportăm imediat ce veți avea incendiul sub control, la fiecare tură atâția cât poate lua helicopterul. Transmite prin radio lui *Jefferson* să-și decoleze *helo*urile. Și spune-le să fie pregătiți să-i ia și pe cei din DC dacă trebuie să abandonăm nava.

— *Dacă*… *Chief* păru uimit. Nu o abandonăm, *sir*?

— Nici pomeneală, *Chief*. Vreau să-i dovedesc ceva Căpitanului Strachan. O să salvăm „tinicheaua”!

— Da, *sir*! *Chief* a salutat scurt, zâmbind. Am auzit că ați fost pe *Stark*. Poate că o să avem și noi parte de norocul dvs!

— Așa să fie, *Chief*. Să sperăm doar că e felul bun de noroc!

1515 Zulu (1615 ora locală)
***Tomcat* 201**
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

— *Icewall-1*, ai plinul făcut. Poți pleca.

— *Roger, Tex*.

Vocea-i era răgușită și gâtul uscat. A tras ușor de manșă, rupând contactul dintre conducta de alimentare a lui F-14 și „coșul” remorcat în spatele avionului cisternă KA6D aflat în fața și deasupra carlingii sale.

— Degajez stânga. Mulțam pentru *pileală*.

— Oricând, *Icewall*. Noroc!

Coyote a răsuflat adânc deoarece comenzile avionului continuau să funcționeze, iar instrumentele încă mai dădeau informații acceptabile. Noroc…

Va avea nevoie de orice fărâmă de noroc pe care o putea aduna ca să pună avionul ăsta rănit pe pistă, într-o singură bucată. Privind înainte către orizont, îl putea vedea *Jefferson*, o jucărioară pe nesfârșirea strălucire albastră a oceanului, la douăzeci mile distanță. *Pri-Fly* îi ordonase să zboare în așteptare până ce traficul de pe portavion va putea fi mai degajat, iar scăderea rapidă a nivelului de combustibil l-a obligat la un *rendezvous* cu un avion cisternă – *Texaco* în argoul aviatic. După ce a făcut plinul, a virat ușor către imensa traiectorie ovală de pe cer cunoscută ca *Marshal Stack*, zborul de așteptare unde putea rămâne până ce îl chema *Pri-Fly* la aterizare.

O vibrație ascuțită, puternică, venită din spate, îl făcea să simtă că parcă întregul avion se spulbera în bucățele. Dar lumina de avertizare pentru ”incendiu-la-motor” era stinsă. Dacă *curcanul* – argoul Navy pentru *Tomcat* – ar mai rezista întreg încă puțin…

— Hei, John-Boy? Mă auzi?

Nici un răspuns… și tot nu știa dacă IDS era funcțional. Lipsa totală a sunetului de scaunul din spate l-a convins că RIO era inconștient… sau mort.

Mai înainte, *Pri-Fly* l-a întrebat dacă vrea să se catapulteze, dar tăcerea lui John-Boy l-a convins să rămână în avionul avariat.

Cu câțiva ani înainte, în timpul operațiunilor de deasupra Coreei de Nord de după capturarea unei nave americane de spionaj în largul portului Wonsan, Tombstone

Magruder a câștigat *Navy Cross*. În citare a fost descrisă alegerea sa de a rămâne în *Tomcat*ul avariat și a-l aduce pe puntea portavionului, deoarece RIO era rănit și ar fi murit la catapultare. Acum, Coyote se afla într-o dilemă asemănătoare. Pentru el ar fi fost sigur să se catapulteze imediat și să lase elicopterul SH2 (numit cu afecțiune *"Angel-1"*), care întotdeauna în timpul operațiunilor de lansare/recuperare zbura la punct fix la o milă în babordul lui *Jefferson*, să-l pescuiască din mare.

Dar nu putea lua o asemenea decizie fără a ști precis care este starea lui John-Boy. Dacă *Pri-Fly* i-a acordat permisiunea să încerce aterizarea pe puntea lui *Jefferson*, exact asta va încerca să facă.

Traficul radio îi bâzâia în căști, aducând informații și de pe alte frecvențe ale controlului de trafic. A prins câteva frânturi: *„…incendiu pe punte…"* și a știut că ascultă o comunicare între avariata *Hopkins*, aflată acum la multe mile spre sud-est, și CIC *Jefferson*. Informația că fregata a fost lovită de două rachete aer-aer a ajuns la Coyote în timp ce se întorcea spre Punctul *Viking*.

Sentimentul de vinovăție rodea în el ca o rană deschisă. Nu reușise să ajungă la Scorpion și Juggler la timp ca să-i salveze, iar *BlackJack*ul rusesc l-a doborât prea târziu pentru a-l mai opri să lanseze rachetele *ucigașe-de-nave*.

Aviatorii din Navy aveau tendința de a fi foarte aroganți, dar era vorba de o aroganță bine-motivată. Erau cei mai buni în ceea ce făceau, maeștri ai profesiei. Și le era greu să accepte eșecul.

Coyote știa acum că ar fi trebuit să rămână lângă *Blackjack*. Scorp și Juggler oricum ar fi fost morți, dar el poate că ar fi reușit să doboare bombardierul sovietic.

Poate, poate…

Coyote și-a scuturat capul. La dracu cu toate, luase cea mai bună hotărâre care se putea lua. Dacă s-ar confrunta din nou cu aceeași situație, era sigur că ar proceda la fel.

Un alt *Tomcat* a venit lângă avionul lui Coyote, la dreapta. Numărul inscripționat peste griul mat, de camuflaj, era 110, iar pe deriva verticală era o pasăre de pradă în picaj cu ghearele extinse. VF-97, *War Eagles*, celălalt *squadron* de *Tomcat* ambarcat pe *Jefferson*.

— *Viper* 2-0-1, a apelat o voce în căști. Aici *Eagle* 1-1-0 în tribordul tău. Ce zici de o inspecție vizuală, *over*?

— *Roger*, a aprobat Coyote. Dar dacă îmi lipsește coada, sau altă secțiune, să nu-mi spui.

— Fii fără grijă, *Viper*. Pare să ai oarece lipsuri în inventar la stabilizatoare, dar sunt încă întregi. Rămâi la *telefon* cât timp aruncăm o privire.

Încet, celălalt *Tomcat* s-a rotit în jurul avionului lui Coyote, în timp ce RIO observa din toate unghiurile avariile lui F-14. Fusese deja inspectat de KA6D chiar înainte de

realimentare. Știa că aceasta urma să fie inspecția care va decide dacă *Air Boss* îi va permite sau nu să încerce aterizarea.

— OK, *Viper* 2-0-1, reveni vocea după câteva clipe. Ai o grămadă de găuri deasupra, chiar în spatele cupolei. Se pare că rezervorul din fuselajul anterior și nacela motorului din tribord sunt găurite la greu. Astea sunt veștile proaste. Cele bune: nu sunt avarii vizibile pe dedesubt. Cârligul pare a fi neafectat. La fel trapele trenului de aterizare.

— *Eagle* 1-1-0, poți să te uiți la RIO? În ce stare e?

— *Rog*, îl vedem. Are capul în piept, nu face nici o mișcare după cât putem vedea. Pare a fi leșinat.

Vocea nici nu a luat în considerare posibilitatea ca John-Boy să fie mort.

— Sunt unele stricăciuni la cupolă. Se pare că un proiectil sau un fragment metalic a lovit-o, în partea dreaptă-spate. Nu pot spune dacă RIO al tău a încasat-o sau nu.

— OK, "*1-1-0*". Mulțam.

— Oricând, *Viper* 2-0-1. Ne vedem pe punte.

Și a fost din nou singur.

Amintirile l-au cuprins pe Coyote, dur și pe neașteptate, o scenă din ultima sa permisie acasă, cu el stând mână în mână cu Julie, soția sa, pe colinele stâncoase din Great Falls. Panorama stâncilor, a pădurilor și a spectaculoaselor cascade ale Potomacului la câteva mile nord-vest de Washington, D.C., a avut intensitatea unui vis cu ochii deschiși. Aproape că a putut simți căldura lui Julie și parfumul de iarbă proaspătă când ea s-a lipit de el, în brațele sale. Dorința l-a făcut să tremure.

Julie…

Deodată, a dorit-o foarte mult. Amintirea a fost înlocuită de o alta: ultima lor noapte împreună înainte de plecare pe *Jefferson*. Se afla acolo, în dormitorul lor din Căminul ofițerilor din Norfolk, în lumina slabă a dimineții, în timp ce ea se afla deasupra lui, transpirată, în aerul amestecat cu parfumul trupurilor ce făceau dragoste.

Îi lipsea soția atât de mult… Și fiica lor, Julie Marie…

Furios, a dat deoparte masca de oxigen și a înghițit câteva guri de aer din cockpit. Ce se va întâmpla cu ei dacă în următoarele clipe el va ajunge cu bine la *fermă* ? După ani de zbor în Navy, deodată nimic nu mai părea să conteze decât realitatea că-și iubea familia profund și cu pasiune cum nu mai simțise niciodată înainte. A încercat să citească indicațiile instrumentelor din cockpit. Era ca și cum vizorul căștii era cețos și îi întuneca vederea, deși vizorul era ridicat. Din oarecari motive nu putea vedea bine, nu se putea concentra…

— *Icewall 1*, aici *Boss*.

Vocea *Commander*ului Jack Monroe, *Air Boss* de pe *Jefferson*, s-a auzit în căștile lui Coyote și l-a readus la realitatea prezentului. *Air Boss* era Dumnezeu în *Pri-Fly*, turnul de control al acestui aerodrom plutitor. *Boss*ul era Stăpânul spațiului aerian pe o rază de 20 mile în jurul portavionului. La dracu! Mâinile lui Coyote tremurau în timp ce-și punea masca de oxigen la loc pe față.

— Da, *Boss* – uscăciunea din gât era și mai rea. *Icewall* pe recepție.

— *Icewall*, ai liber la aterizare. Am ridicat baricada. Ai înțeles?

— *Roger*. Baricada ridicată.

Baricada era o plasă întinsă de-a latul punții de zbor în fața *insulei*, proiectată să rețină avioanele avariate care, dintr-un motiv sau altul, nu puteau folosi cârligul și cablul arestor. Venind la aterizare pe punte cu baricada ridicată era, pentru aviatorii Navy, un act nenatural. Nici unui pilot nu-i făcea plăcere un obstacol întins de-a latul pistei de aterizare în fața sa, iar șocul impactului era mai rău decât smucitura scurtă a cablului arestor.

— *'2-0-1'*, *Charlie* acum.

Aceasta era comanda pentru intrarea pe panta de aterizare. Încet, Coyote a introdus *Tomcat*ul într-un viraj, urmând o traiectorie precisă ce-l ducea la pupa lui *Jefferson*.

În mod normal, ar fi încetinit *Tomcat*ul până ce și-ar fi deschis la maxim aripile cu geometrie variabilă, dar Coyote deja își menținea intenționat viteza sub 300 noduri și aripile extinse. Cu un motor distrus avea nevoie de toată portanța suplimentară pe care o putea obține. Aviatorii se refereau la un F-14 cu aripile extinse maxim ca fiind în "modúl gâscă" datorită dizgrațioasei aparențe pe care o avea avionul lor când venea la aterizare. De aceea, în mod obișnuit, șuntau computerul de bord pentru a menține aripile spre înapoi.

În această fază, Coyote nu mai dădea nici doi bani pe aparențe. Voia doar să ajungă jos, pe punte.

Vibrația din spate a crescut în intensitate, în timp ce se lupta cu comenzile. Coyote strângea tare mansa, respirând greu în interiorul măștii de oxigen. Transpirația îi acoperea fața adunându-se în șiroaie acolo unde masca și casca se lipeau de piele.

Două sute treizeci de noduri. A coborât flapsurile, rugându-se să funcționeze. Vibrațiile au crescut… apoi s-au stabilizat când botul avionului s-a ridicat.

— Ține-te bine, John-Boy! La naiba, țin'te bine!

Reduse unghiul de atac, și în consecință viteza descendentă a crescut la 600 picioare/minut. *Jefferson* părea o jucărie pe apă, ridicol de minusculă, la trei sferturi de milă în față.

Instrument Landing System[4] de pe *Tomcat* era scos din funcțiune, mort. La fel și vizorul laser, o sculă relativ nouă care i-ar fi permis să observe raza laser emisă de pe portavion ce l-ar fi ajutat să rămână pe panta optimă de venire la aterizare.

De data asta, va trebui să se descurce în maniera tradițională. Bine, cel puțin, că atunci când a coborât trenul de aterizare, acesta a funcționat. A auzit zgomotul făcut de blocarea roților în poziție, indiciu mai liniștitor decât aprinderea ledurilor pe consolă.

— *"2-0-1"*, a auzit în cască.

Aceasta era vocea lui LSO, ce supraveghea apropierea lui Coyote din postul său de observație aflat în babordul punții de aterizare.

— Cere *mingea*.

Ochii lui Coyote au căutat *mingea*, verdele sistemului de aterizare cu lentile Fresnel care-i indica dacă se află deasupra sau sub linia de lumini ce marcau unghiului optim de coborâre.

— Ăă… *Tomcat 2-0-1*… 5,0… *mingea*.

Îi comunica astfel lui LSO că are mingea la vedere, că avionul ce venea la aterizare este un *Tomcat*, deci cablurile arestoare trebuiau ajustate corespunzător pentru greutatea ce venea din cer, iar cantitatea de combustibil de la bord era de 5.000 livre. Nu luase întreaga cantitate de la KA6D; dacă ar fi percutat în pupa lui *Jefferson*, cu cât ar fi avut mai puțin combustibil la bord, cu atât mai bine.

Furios, și-a îndepărtat complet din minte imaginea avionului său izbind în pupa lui *Jefferson* și explodând într-o minge de foc.

Dacă i s-ar opri și tremuratul mâinilor…

— *Roger*, mingea, a spus LSO, confirmând. Adu-ți aminte de cârlig.

Shit! Uitase să coboare cârligul de prindere a cablului, iar LSO a observat omisiunea prin binoclu. A lovit butonul de acționare, rugându-se să coboare cârligul.

Slavă Domnului, a ieșit.

Aterizarea unui avion pe o pistă mică și în tangaj – puntea de zbor a unui portavion aflat în marș pe mare – nu era niciodată ușoară. În timpul războiului din Vietnam, s-a făcut un studiu prin care s-au monitorizat activitatea cardiacă, respirația, tensiunea arterială, etc, din timpul unor variate activități tipice de zbor. Aterizarea la bordul unui portavion – mai ales pe timp de noapte – făcea ca inima pilotului să bată nebunește și să transpire mai mult decât în orice altă operațiune, inclusiv când se trăgea asupra lui cu *Triple*-A sau SAM.

N-am să mă prăbușesc, n-am să fac bolter[5]*. Am să pun tinicheaua asta jos ca pe o pană, am să agăț cablul trei, un fleac*…

---

[4] Instrument Landing System – sistemul de aterizare instrumental – permite aterizarea exclusiv pe baza indicațiilor instrumentelor (pe o pistă terestră DA; pe puntea unui portavion e discutabil).

[5] Bolter – aterizare defectuoasă – avionul izbește puternic pista și este aruncat în sus (saltă).

În alte împrejurări, obișnuia să vizualizeze o aterizare perfectă, singura manevră pe care aviatorii navali nu o anticipau cu prea multă plăcere. De data aceasta n-avea nici un rost. Adrenalina îi făcea respirația năvalnică și atât de zgomotoasă în urechi, încât aproape că nu-l mai auzea pe LSO.

— Atenție, *"2-0-1"*. Puntea coboară. Redu motoarele.

LSO îi spunea că pupa portavionului „cobora", deci era nevoie să reducă puțin puterea de tracțiune pentru a compensa. Cu finețe a împins maneta de gaze spre înainte, simțind mai degrabă decât auzind, reducerea turației motorului.

Puntea păru să se înalțe, repezindu-se spre el, din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia de pupa. Acestea erau secundele critice când o manevră greșită din partea sa sau o comandă nepotrivită a LSO puteau duce dracului totul. A mai tras o gură de aer, apoi și-a ținut respirația. Detaliile punții gri închis, a marinarilor stând de o parte și de alta a liniilor albe de ghidaj, au pătruns în conștiința sa. Putea vedea baricada întinsă precum un fileu de tenis de-a latul punții dincolo de insulă, forma înaltă ca făcută din piese lego a macaralei pe roți, și membrii echipei de intervenție pentru cazul în care ar fi trântit avionul pe pistă.

— Ești jos, a avertizat LSO în căști. Bagă gaz! Bagă gaz!

Pupa lui *Jefferson* păru să se ridice în fața cockpitului său ca o stâncă întunecată de oțel – o iluzie, știa, dar oricum terifiantă. A împins înainte maneta de gaze și a tras în același timp manșa spre înapoi, ridicând botul avionului…

Și timpul s-a oprit în loc. *Tomcat* a trecut peste pupa, dar jos… prea jos…

— *Wave-out*! *Wave-out*! Ratează! i-a răcnit LSO în urechi, apoi: *Eject*! *Eject*! Catapultează!

A simțit șocul cumplit când roțile principale ale trenului de aterizare au lovit marginea „stâncii" de oțel și s-au frânt. Întreaga greutate a *Tomcat*ului a căzut pe roata anterioară, care a cedat sub impact, izbind botul lui F-14 de punte.

În aceeași clipă, când vederea i-a explodat în scântei orbitoare, Coyote a înhățat corzile vărgate ale comenzii de catapultare și le-a smucit cu putere.

Nu s-a întâmplat nimic.

Strigătul lui Coyote s-a pierdut în scrâșnetul oțelului ce se freca de oțel în timp ce *Tomcat* aluneca pe punte.

CAPITOLUL 6

Miercuri, 18 iunie
1532 Zulu (1632 ora locală)

VP MAGAZIN

Cuibul Vulturului, USS *Thomas Jefferson*
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Tombstone era urcat pe pasarela aflată în vârful insulei, chiar sub ciorchinele de catarge cu antene radio și radar.

Cuibul Vulturului, așa cum era numit acest loc, era locul lui favorit de observație. De aici avea o perspectivă neobstrucționată asupra întregii punți de zbor.

La câteva clipe după încetarea alarmei de luptă, Tombstone venise aici pentru a supraveghea recuperarea lui Coyote. Desigur, monitoarele PLAT[6] din CIC reproduceau scena, dar el voia să se afle aici, dorindu-și ca vechiul său prieten, împreună cu RIO, să aducă avionul în siguranță pe puntea de zbor a lui *Jefferson*. Își ținu respirația privind avariatul *Tomcat* ce se apropia, crescând de la o mică sclipire pe cerul din pupa portavionului, la avionul care vene cu botul cabrat, cu aripile balansându-se în timp ce Coyote se lupta cu comenzile. Apoi trenul de aterizare al lui F-14 a izbit marginea punții, la pupa, jamba trenului anterior s-a rupt, iar avionul de 21 tone a alunecat sălbatic către baricadă. Oamenii de pe punte au alergat la adăpost pentru că aripa stângă ce se târa pe oțel într-o jerbă de scântei a rupt cablurile arestoare unul după altul rotind traiectoria avionului către un șir de A6 *Intruder* parcate chiar lângă insulă.

Tombstone ar fi vrut să-i strige lui Coyote să se catapulteze, pentru că *Tomcat* își continua alunecarea de-a latul punții, scoțând scântei din trenul avariat. A ratat la mustață rândul de *Intruder*e, apoi s-a oprit în baricada întinsă în calea sa. În 5-MC, instalația de amplificare a navei aflată pe punte, a izbucnit claxonul de alarmă și o voce ce avertiza: „*Incendiu pe punte*! *Incendiu pe punte*!”, pentru că focul se răspândea de sub încastrarea aripii lui F-14, iar din rezervoarele fisurate se scurgea combustibilul ce amenința să transforme *Tomcat*ul, prins în baricadă ca o insectă în plasa păianjenului, într-un infern de flăcări.

Tombstone se uita hipnotizat cum cei din echipa de luptă împotriva incendiilor, identificabili datorită vestelor roșii, se apropiau de avionul în flăcări. Stingătoarele de incendii șuierau, împrăștiind nori de CO_2 peste metalul încins și înăbușind flăcările ce se întindeau acum spre cockpit. Macaraua Tilly, urâtă, a fost adusă legănându-se cu mișcări neregulate. Coșul acesteia a fost dirijat spre cockpitul avionului. Un om în costum ignifug, argintiu, mânuia un stingător, în timp ce un sanitar s-a urcat pe aripă cu o pereche de tărgi Stokes. Un alt mecanic deja forța canopia cu niște leviere.

— Haide, a murmurat Tombstone cu jumătate de voce, apoi mai tare. Haide, fir-ar să fie! Scoate-i de-acolo!

[6] PLAT – sistem de televiziune cu circuit închis care asistă aterizarea avioanelor pe portavion.

1533 Zulu (1633 ora locală)
Tomcat* 201, Puntea de zbor a USS *Thomas Jefferson
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Coyote și-a recăpătat cunoștința, conștient de duzina de chipuri neliniștite lipite de jur împrejurul canopiei. *Tomcat* se oprise și nu mai ardea, slavă Domnului.

A bâjbâit după masca de oxigen și și-a tras-o jos de pe față, trăgând lacom aer proaspăt în piept.

Baricada era confecționată din chingi textile întrețesute. Acum, aceste curele presau pe canopie, împiedicând-o să se deschidă. Ușurarea inițială a lui Coyote a fost înlocuită de frică. Dacă avionul lua foc, el era prins înăuntru, fără scăpare.

Acest gând a adus un altul. La dracu, trăsese de maneta pentru catapultarea scaunului și nu se întâmplase nimic. Surpriza acestui fapt a fost cam ultimul sentiment pe care-l avusese când s-a izbit de punte. Puternicele rachete de sub scaunele lui John-Boy și al său ar fi trebuit să se declanșeze, catapultându-i pe amândoi departe de avion, ceea ce le-ar fi permis apoi să se parașuteze în apele mării.

Evident, a fost o defecțiune. Dar dacă scaunele erau cuprinse de flăcări, cu canopia bine închisă și blocată de chingile baricadei?

Un subofițer a pus lama unei scule electrice pe plexiglas. Cu un scrâșnet ascuțit, asurzitor, aceasta a străpuns, tăind largi porțiuni din canopie, iar baricada a fost trasă înapoi spre botul lui Tomcat. Coyote a fost asaltat de o babilonie de voci ale oamenilor din jurul său.

— Încet, *sir*! Vă scoatem imediat!

— Repede! Asigurați scaunele! La dracu, nu vreau să ne prăjească cururile…

— *Shit*, *Chief*! Sunt deja asigurate. Amândouă! Siguranțele nu au fost scoase!

— Cristoase! Nu-i de mirare că nu au funcționat. Hei, aduceți un sanitar aici. Lăsați-l să treacă!

— La o parte! Faceți loc!

— Hei, doc! Ce-i cu RIO? Doamne, uite cât sânge!...

— E terminat. Lăsați-mă să-l văd pe celălalt.

— Haide, scoateți-l afară. Ușor! Cu grijă, lua-v-ar dracu'!

Mâini întinse în cockpit i-au desfăcut chingile hamului, i-au scos casca, l-au tras afară și l-au pus în targa Stokes.

John-Boy era mort? Totul a fost degeaba. Încet, încet, pe măsură ce camarazii se grăbeau să ducă targa de pe punte jos, la infirmerie, Coyote simțea că-i revine valul de emoții. Era viu. Viu!

1915 Zulu (2015 ora locală)
Biroul lui CAG, USS *Thomas Jefferson*
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Tombstone s-a lăsat pe spate în scaunul său pivotant din spatele biroului gri, metalic, ținând în mână cana de cafea inscripționată cu șarpele-logo al lui VF-95. Simțea ruliul ușor al navei – aviatorii numeau întotdeauna portavionul cu termenul *boat* în loc de *ship*[7], sfidând tradiția „adevăratei Navy". Marea se cam monta.

Biroul lui CAG era mic, la fel ca toate spațiile de lucru ale personalului din micul orășel care era USS *Jefferson*. Abia dacă era loc pentru două scaune și un birouaș, o mașină de scris IBM Selectric și câteva bibliorafturi pe rafturi suspendate pe pereții metalici. Biroul era acoperit cu obișnuita grămadă de acte. Hârțogăraia nu se termina niciodată pentru CAG.

Lângă lampa de birou era fotografia unei blonde frumoase, cu textul scris de mână: „*Motanului* (tomcat) *meu favorit. Te iubesc – Pam*."

Pamela Drake. Doamne, de ce-i ținea fotografia prin preajmă? I-o trimisese în timpul ultimii croaziere la bordul lui *Jefferson*, acum doi ani.

Chiar înainte de a se întoarce în State din acea detașare plină de evenimente.

Chiar înainte de a-i spune că renunță la cariera lui pentru ea.

O întâlnise în timpul loviturii de stat din Thailanda. Ea era o vedetă a știrilor TV din ACN; el era *skipper*-ul lui VF-95 și potențialul subiect al unui reportaj pe care-l filma pentru emisiunea sa săptămânală. S-au îndrăgostit… sau așa crezuse el. Poate că înfruntarea cu autorii loviturii comuniste le ascuțise sentimentele mai mult decât erau în realitate.

Oricum, ea s-a întors la cariera sa de știristă pe meridianele lumii, în timp ce *Jefferson* și-a continuat misiunea. Criza din India, câteva luni mai târziu, a contat și ea.

Pamela a avut un frate, un tânăr *Marine* care a murit în 1983 în atentatul cu un camion-bombă asupra cazărmilor americane din Beirut.

Aparent, ea se temea să piardă încă un militar la care ținea și a tras tot felul de sfori pentru a-i găsi lui Tombstone o carieră, una sigură, ca pilot în aviația civilă.

Dar India (referire la acțiunea din *Carrier*-3 – *Armageddon Mode*) l-a convins definitiv pe Tombstone că ceea ce făcea era necesar. Nu că alți tineri aviatori din Navy nu ar fi putut face această treabă la fel de bine, dar știa că dacă întorcea spatele aviației din Navy, ar fi simțit mereu în adâncul sufletului că după ce a s-a confruntat cu o supremă probă de bărbăție și caracter… a eșuat.

Iar Tombstone nu suporta ideea de ratare.

[7] Boat / ship – *boat* este mai mică decât *ship*. Aici se folosește în sens afectiv/glumeț – aproximativ *bărcuță*.

Așa că, la întoarcerea în State, i-a spus Pamelei că s-a hotărât. Dacă voia să se mărite cu el, se va mărita cu un aviator naval, nu unul de avion de linie civilă.

Tactică greșită, și-a dat seama mai târziu. Ea i-a dat papucii. O mai văzuse o dată sau de două ori pe când era staționat la Washington, dar scânteia dintre ei era stinsă. De atunci… nimic.

De ce continua să țină pe birou afurisita de fotografie? Furios, a luat-o și a pus-o într-un sertar. Dar se gândea la ochii ei frapanți, la modul cum îi pătrundeau în suflet…

O ciocănitură la ușă.

— Intră.

În cadrul ușii a apărut Coyote. Era în uniforma kaki, cu frunza de stejar argintie a gradului de *commander* strălucind pe guler în lumina neonului.

— *Commander* Grant s-a prezentat conform ordinului, CAG.

— I-ați un scaun, Coyote, a spus Tombstone, arătându-i singurul scaun liber din birou.

Coyote arăta groaznic, șifonat și tras la față.

— Cum te simți, băiete?

— Dr. Wainwright m-a declarat apt pentru zbor, CAG.

— Știu. Am văzut recomandarea. Dar cum te simți?

Coyote a inspirat adânc.

— OK. Nițel zguduit, dar OK.

— A fost o aterizare de pomină.

Zâmbi vag.

— Cred că am primit un '*cut*' pentru ea.

LSO nota fiecare aterizare la bordul portavionului. Notele posibile, afișate la avizierul *squadron*-ului pentru a putea fi văzute de oricine, erau '*OK*' și '*fair*' pentru aterizările acceptabile, '*no grade*' pentru una ce ar fi putut pune în pericol pilotul sau avionul său și '*cut*' ce însemna că aterizarea s-ar fi putut termina printr-un dezastru.

— Eh, știi ce se spune despre orice aterizare după care poți pleca pe picioarele tale.

— Numai că eu nu am plecat, ci am fost cărat. Și John-Boy la fel.

— Mi-au spus că a fost ucis de unul dintre acele *Fulcrum*, spuse Tombstone. Fragmente de proiectile calibrul 30 mm i-au perforat scaunul și aorta, chiar sub inimă. Doc zicea că hemoragia internă l-a ucis în câteva secunde.

— Mda – fața lui Coyote era întunecată. Așa o fi fost. *Sir*.

O clipă, Tombstone își studie omul. Coyote își pusese o *armură*, una atât de groasă încât nu-l putea *citi*. Cândva, cei doi au fost cei mai buni prieteni, camarazi la aceeași bază militară din California, au curtat aceeași fată… ce dracu, a fost cavaler de onoare la nunta lui Coyote. Tombstone fusese întotdeauna capabil să știe ce gândea Coyote.

Acum nu mai putea. Cumva, prietenia lor nu mai era aceeași de când Tombstone s-a întors pe *Jeff* ca CAG. Era o distanțare între ei, ca și cum Coyote l-ar fi respins.

Era adevărat ce se spunea, cum că funcția de comandă venea la pachet cu singurătatea. Poate că un CAG nu-și putea permite să devină prea familiar cu oamenii pe care-i comanda. Ordinele sale din această după-amiază au trimis trei oameni la moarte și aproape că l-au ucis și pe Coyote. La naiba, această aterizare-prăbușire pe puntea de zbor a fost cât pe ce să ucidă o duzină de oameni și să-l avarieze grav chiar și pe *Jefferson*. A fost doar un noroc chior că nimeni de pe punte nu a fost rănit, și că 201 nu a intrat în plin în *Intruder*ele parcate și să le transforme într-un gigantic glob de foc, sau că puntea de zbor a scăpat fără avarii serioase. Așa cum s-a întâmplat, singurele stricăciuni au fost cablurile arestoare care s-au rupt, dar au fost înlocuite cu ușurință.

Dar putea să fie mult mai rău. Și, aparent, insubordonarea lui Coyote fusese cauza primară a tuturor acestor probleme.

Tombstone a oftat, punând cana de cafea lângă el, pe birou. Mai bine să ia taurul de coarne.

— OK, Coyote. S-auzim.

— Ce anume, *sir*?

Afurisit om! Părea hotărât să nu-i ușureze treaba.

— O explicație. Ți se ordonase clar să urmărești, să identifici și să dobori contactul *Bravo*. Ai lansat două *Phoenix* asupra țintei, apoi ai degajat. De ce?

— *Wingman*ul meu avea probleme. MiG-urile erau peste el. Eu… după lansarea *Phoenix*, mi-am dat seama că apropierea de *Bravo* mi-ar fi luat prea mult timp. Am considerat că Scorpion și Juggler sunt în criză de timp, în confruntarea 4 la 1. Am crezut că vom putea totuși să mergem amândoi împreună după *Bravo*. *Sir*.

— A-ha. Nu te-ai supus ordinelor. Scorpion și Juggler ar fi fost doborâți oricum. N-aveai cum să schimbi lucrurile. Dar ca directă consecință a hotărârii tale, acel *Blackjack* a avut timp să-și lanseze racheta antinavă…, iar *Esek Hopkins* arde, acum, în timp ce vorbim. S-ar putea să o pierdem, ca să nu mai vorbim de pierderile umane, iar *factura măcelarului* pare a fi mare. Din cauza hotărârii tale…

— *Sir*! l-a întrerupt Coyote. Nu e cinstit! Nu mă poți blama pe mine pentru lovitura împotriva lui *Hopkins*!

Tombstone a pus mâinile pe birou.

— La fel de ușor se putea ca *Jefferson* să fie în flăcări. Din câte am înțeles, Dan Strachan s-a interpus în mod deliberat în calea rachetei pentru ca aceasta să lovească nava sa. Mai mult ca sigur că a salvat portavionul.

— S-ar fi putut ca rusnacii să lanseze în orice clipă. La fel de bine, s-ar fi putut să aștepte până ce m-aș fi apropiat de ei și, îngrijorați, să lanseze indiferent de ce aș fi făcut eu!

— Poate.

Tombstone se gândise deja la această posibilitate. Coyote avea dreptate. Raza de acțiune a unei AS-15 se credea a fi cam de 1.800 mile. Dacă era adevărat, sovieticii le-ar fi putut lansa asupra lui *Jefferson* de la bazele din Peninsula Kola – la dracu, ba chiar din Moscova, sau de pe coasta de nord a Mării Caspice – și s-ar fi lipsit cu totul de avioane.

— Poate, spuse Tombstone din nou. Și nici nu pot spune că, în locul tău, n-aș fi făcut același lucru. Dar mi-ai ignorat ordinele și din cauza asta au murit oameni. Ți-ai avariat *Tomcat*ul atât de rău, încât era cât p-aici să nu-l aduci înapoi. *Lieutenant* Nichols a murit. Acum e jos, în morga de la infirmerie.

— Nici asta nu a fost din vina mea!

— Mmm. Dacă ai fi atacat *Blackjack* de la mare distanță, poate că acele *Fulcrum* nu s-ar fi dat la tine.

— Poate, poate! Ce dracu, Stoney, nu sunt ghicitoare. Nu pot vedea în viitor. Ce… ai de gând să mă consemnezi la sol?

— I-au în calcul aceasta.

Dar Tombstone luase deja o hotărâre referitoare la acest fapt. Coyote era *skipper*-ul lui VF-95, același la comanda căreia fusese și Tombstone mai înainte. Știa că fiecare membru din *squadron*, de la aviatori și RIO, la subofițerii din echipajele avioanelor, avea tendința de a strânge rândurile împotriva oricărei manifestări de autoritate venită din exterior, indiferent dacă aceasta era CAG, căpitanul navei, sau amiralul comandant al Grupului de Luptă. Nu ca o dovadă de rebeliune sau nesupunere; era doar o manifestare a psihologiei umane și a realității că acești oameni lucrau împreună în condiții în care își riscau zilnic viața și integritatea fizică.

Dacă Tombstone îl oprea de la zbor pe Coyote ori îl înlocuia la comanda VF-95, moralul din *wing* ar fi avut de suferit. În alte circumstanțe, pe timp de pace, Tombstone ar fi trebuit să o facă oricum, dar *Jefferson* se afla în mijlocul unui război nedeclarat. Oamenii trăgeau tare de peste o săptămână, moralul era deja cam zdruncinat, iar ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum ar fi fost senzația că Marele Frate le critică ofițerii, căutându-le nod în papură. US Navy era atât de eficientă deoarece, fiecărui grad, de la marinarul proaspăt înrolat până la amiral, îi era încurajată mai degrabă inițiativa personală decât supunerea oarbă.

Tombstone era conștient că pedepsirea lui Coyote pentru orice altceva decât rebeliunea directă și deschisă ar fi fost cel mai rău lucru ce se putea face.

— Nu, spuse într-un târziu. Nu am să te consemnez la sol.

Coyote păru aproape dezamăgit. Ceva din ochii săi păru să moară.

— Atunci, pentru ce a fost critica? Dacă nu-ți place cum procedez, poți…

— Ce dracu, Coyote, nu te criticam pe tine! E vorba de performanța ta. În această după-amiază, ai luat o hotărâre greșită, acolo sus. OK, ni se întâmplă tuturor. Îți spun

doar să ai grijă să nu se mai întâmple. În mijlocul unui război nu este loc pentru cascadorii sau eroism personal.

— Cascadorii! Las-o dracu, Stoney, eu…

— Cascadorii! Taci și ascultă, Grant! Trebuie să accepți că CIC știe ce face. Iar tu trebuie să faci ce ți se ordonă, mai ales când siguranța acestui *wing* și a navei se află în mare risc.

Tombstone se opri furios.

— De fapt, ce dracu cauți în BARCAP după-amiază?

Coyote păru surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

— Ăă… aveam nevoie să… Lansky era planificat, dar e bolnav în infirmerie. L-am înlocuit eu.

— Dă-o dracu, Coyote! Ești *skipper*, CO al afurisitului de *squadron*. Tu nu zbori în locul altuia, tu delegi pe altul!

Tombstone bătu cu palma într-un teanc de hârtii de pe birou.

— Am patru rapoarte despre defecțiuni ale avioanelor din *squadron*ul tău. Ar trebui să stai la bord și să te străduiești ca avioanele să fie apte de zbor, nu să te duci în BARCAP… și să fii sigur că avionul tău nu ți se dezmembrează sub cur!

Coyote era bulversat.

— Eu… am făcut ce credeam că…

— Mai departe. Primul lucru pe care-l faci după ce te urci în cockpitul unui avion este să armezi scaunele de catapultare. Îți amintești procedura? Scoți pinul siguranței pentru a permite declanșarea mecanismului, și îl pui la loc după ce aterizezi. Căpitanul avionului tău a raportat că pinii tăi erau nescoși, de aceea scaunele tale nu s-au catapultat. A fost ceva deliberat? Ori un alt rasol?

— Cred că am uitat. *Sir*.

— Ai uitat. Coyote, de când nu ai mai dormit ca lumea?

În priviri i-a revenit oarece foc.

— Suntem în *Combat Readiness Condition* II[8] de trei zile și tu pui o asemenea întrebare idioată?

— Ești obosit, Coyote. Oamenii obosiți fac greșeli. Greșelile ucid oameni.

— *Sir*! Permiteți să pun o întrebare, *sir*!

— Haide, termină cu rahatul cazon de cadet, Coyote! Spune!

— *Sir*, dacă nu sunteți satisfăcut de prestația mea, vă rog să mă opriți de la zbor și să mă realocați pentru alte îndatoriri, *sir*! Sau să luați în considerare cererea mea de transfer, *sir*!

— Nu se aprobă.

— Pot întreba de ce, *sir*?

[8] Combat Readiness Condition – stare de alarmă de luptă.

— Fir-ar să fie, Coyote, ce mama dracu' se-ntâmplă cu tine? Ești un ofițer bun și un aviator foarte bun. Te porți ca un puști răzgâiat prins cu mâna în borcanul cu bomboane! Nu te consemnez la sol și nici nu te transfer. Am nevoie de tine aici, la conducerea lui *Viper*. Nu ca un oarecare camarad, nu înlocuind vreun amic, nu dând-o în bară ca un *ensign*[9] cu muci la nas, ci conducând! Mă auzi?

— Da, *sir*.

— Primul lucru pe care vreau să-l faci este să stai la masă, dacă nu ai mâncat încă, apoi te culci în pat, șase ore minimum. Apoi, mâine, vreau un raport despre avioanele astea defecte. Vorbește cu cei de la mentenanță. Află ce au nevoie ca să le facă din nou apte de zbor. Trei: vei continua să zbori și vei continua să participi la CAP, dar nu vei mai înlocui pe nimeni. Vei delega pe altcineva. M-ai înțeles?

Coyote privea într-o parte, cu ochii plini de furie.

— *Sir*, respectuos vă rog să reconsiderați cererea mea de transfer la alte îndatoriri. Este privilegiul meu ca, în mod voluntar, să mă retrag de la statusul de zbor, dacă… dacă eu…

Ochii lui Tombstone s-au îngustat.

— Vrei să renunți la *aripi*? De ce?

Aviatorul păru să-și piardă din ținuta rigidă.

— Cred că nu sunt potrivit pentru așa ceva, *sir*.

— Pentru că ai dat-o-n bară? Sau pentru că a murit Nichols?

— Nu… nu sunt sigur. Poate puțin din amândouă.

— Atunci răspunsul este să nu renunți la *aripi*. Când lucrurile se înrăutățesc, iar *băieții răi* te înconjoară, cea mai bună metodă este să faci pasul în față și să dai cu pumnii. Sau cum spun *Marines*: atacă, atacă, atacă!

— Nu e chiar atât de ușor.

— Niciodată nu e. Nici atunci când trebuie să continui după ce ai luat un șut în cur.

— La dracu, CAG, ai dreptate! OK? Am rasolit-o! Îi puteam ucide pe toți de pe *Hopkins*. Sau de pe *Jefferson*…

— Și nu vrei să-ți asumi nici o responsabilitate. Să-ți zic ceva, prietene. În această Navy de bărbați adevărați, responsabilitatea este o chestie de care nu te poți eschiva.

Tombstone își arătă cu un gest biroul și teancul de hârtii de pe el.

— Întreabă-mă de unde știu.

— Am greșit-o rău de tot în după-amiaza asta, Stoney! Mi-e frică… sunt speriat!

Ceea ce tocmai spusese era singurul lucru pe care nici un aviator nu îndrăznea să-l admită în fața altuia. Bine, măcar, că îi spusese 'Stoney', o dovadă a vechii lor camaraderii.

---

[9] Ensign – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *aspirant*.

Tombstone a închis ochii, apoi a răsuflat adânc.

— Dacă ți-aș spune că mie frică ori de câte ori decolez, ai putea crede că te iau de sus. Dar e adevărat. Fiecare din *wing* este speriat de fiecare dată când se urcă în cockpit. Tu o știi, eu o știu. Nu ar fi oameni dacă nu s-ar teme.

— Rahat, Stoney. Eu…

Tombstone s-a ridicat brusc în picioare în spatele biroului, cu palmele lipite pe acesta.

— Am nevoie de tine, fir-ai tu să fii! Oamenii tăi au nevoie de tine! N-ai să-i lași baltă! N-ai să mă lași nici pe mine! Mă auzi?

— Da, *sir*!

Coyote avea fața trasă, iar sub bronz paloarea era evidentă.

— Asta e tot, CAG?

— Dispari dracului de aici!

Coyote s-a întors pe călcâi și a ieșit trântind ușa după el.

Tombstone se așeză din nou. Rămase așa îndelung, privind la cafeaua din cana pe jumătate plină cum se clatină în ruliul ușor al *bărcuței*.

Va urma

WILLIS GEORGE EMERSON

ZEUL ÎNVĂLUIT ÎN FUM
sau
O CĂLĂTORIE ÎN LUMEA INTERIOARĂ

WILLIS GEORGE EMERSON

ZEUL ÎNVĂLUIT ÎN FUM
sau
O CĂLĂTORIE ÎN LUMEA INTERIOARĂ

Ilustrații de John A. Williams

Titlul original:
The Smoky God, or A Voyage Journey to the Inner Earth
1908

„El este Dumnezeul care stă în centrul Pământului și este cel ce dă religia întregii omeniri.”
- Plato

Prolog

Mă tem că povestea aparent incredibilă pe care urmează să o relatez va fi considerată rezultatul unei minţi înfierbântate de dorinţa de a dezvălui un mister fascinant, mai degrabă, decât de o consemnare veridică a experienţelor de neegalat ale lui Olaf Jansen, a cărui nebunie persuasivă mi-a provocat atât de mult imaginația, încât tot ceea ce se dorea o critică analitică s-a pierdut in vâltoarea povestirii.

Marco Polo s-ar răsuci fără îndoială, în mormânt, auzind povestea ciudată pe care sunt chemat să o relatez; o poveste la fel de ciudată ca povestea lui Munchausen.

Pare, de asemenea, nepotrivit faptul că eu, un sceptic, ar trebui să fie cel care să spună povestea lui Olaf Jansen, al cărui nume este dezvăluit pentru prima dată lumii, dar care trebuie să fie recunoscut de acum înainte ca unul dintre marii exploratori ai acesteia.

Recunosc că afirmațiile sale nu sunt supuse unei analize raționale, ci au de-a face cu misterul profund referitor la nordul înghețat care, de secole, a atras atenția oamenilor de știință și profanilor.

Oricât de mult ar contrazice manuscrisele cosmografice ale trecutului, aceste însemnări limpezi pot fi considerate ca o mărturie a ceea ce Olaf Jansen susține că a văzut cu ochii lui.

M-am întrebat de o sută de ori dacă este posibil ca geografia lumii să fie incompletă și povestea surprinzătoare a lui Olaf Jansen să se bazeze pe fapte demonstrabile.

Cititorul poate să-și răspundă la aceste întrebări spre propria sa satisfacție, oricât de departe ar fi cronicarul acestei narațiuni de a ajunge la o opinie.

Uneori, chiar și eu mă pierd, nemaiștiind dacă nu am fost îndepărtat de la un adevăr abstract de flacăra ce însoțește o superstiție isteață, sau dacă faptele acceptate până acum ca atare sunt, la urma urmei, bazate pe date false.

Poate că adevărata casă a lui Apollo nu era la Delphi, ci în acel și mai antic centru al Pământului despre care vorbea Platon:

"*Acolo este adevăratul sălaș al lui Apollo ce se află printre hiperboreeni, într-o țară a vieții perpetue, unde mitologia ne spune că doi porumbei ce zboară de la cele două capete opuse ale lumii s-au întâlnit în această regiune atrăgătoare, casa lui Apollo. Într-adevăr, conform spuselor lui Hecataeus, Leto, mama lui Apollo, s-a născut pe o insulă din Oceanul Arctic, mult dincolo de Vântul de Nord* ".

Nu intenționez să încerc o discuție a teogoniei zeităților, nici a cosmogoniei lumii.

Datoria mea simplă este să luminez lumea despre o porțiune necunoscută, până în prezent, a universului, așa cum a fost văzută și descrisă de bătrânul norvegian, Olaf

Jansen. Interesul pentru cercetarea ținuturilor nordice este internațional. Unsprezece națiuni sunt angajate direct sau au contribuit la munca periculoasă de a încerca să rezolve singurul mister cosmologic rămas al Pământului.

Există o zicere, veche de când lumea, cum că „*adevărul este mai uimitor decât ficțiunea*" și într-o manieră extrem de surprinzătoare, această axiomă a ajuns acasă la mine acum două săptămâni. Era doar ora două a dimineții când am fost trezit din somnul odihnitor de sunetul viguros al clopoțelului de la ușă. Deranjul nepotrivit s-a dovedit a fi un mesager, aducător al unei misive mâzgălită aproape ilizibil de un norvegian pe nume Olaf Jansen. După mult efort de descifrare, am citit textul care spunea doar:

"*Sunt bolnav de moarte. Vino*."

Apelul era imperativ și nu am ezitat să mă conformez.

Poate că ar trebui să precizez aici că acest Olaf Jansen, un om care de curând și-a celebrat a 95 zi de naștere, și-a trăit ultimii șase ani singur într-un *bungalow* modest din Glendale, aflat la mica distanță de districtul comercial din Los Angeles, California.

Acum mai puțin de doi ani, în timp ce mă plimbam într-o după-amiază, am fost atras de casa lui Olaf Jansen, de împrejurimile acesteia și de proprietar, care – am aflat ulterior – era adept al străvechii credințe în Odin și Thor.

Acest om ce trăise mai mult de 90 ani avea pe chip o expresie de bunătate și o blândețe în ochii cenușii; dar și un sentiment de singurătate care mi-a atras simpatia. Ușor gârbovit și cu mâinile la spate, pășea încet, cu pas măsurat, în ziua când ne-am întâlnit pentru prima data. Nu pot spune ce motiv anume m-a împins să-mi întrerup plimbarea și să intru în vorbă cu el. A părut mulțumit când l-am complimentat pentru atractivitatea *bungalow*ului său, pentru vița de vie bine întreținută și florile ce inundau ferestrele, acoperișul și veranda. Curând mi-am dat seama că noua mea cunoștință nu este un om oarecare, ci unul profund și foarte învățat; un om care în ultimii ani ai îndelungatei sale vieți a citit mult și s-a fortificat cu puterea tăcerii meditative.

L-am încurajat să vorbească și astfel am aflat că locuia în sudul Californiei doar de 6-7 ani, iar mai înainte și-a petrecut vreo 12 ani în statele din Est. Anterior, a fost pescar în largul coastei Norvegiei, în regiunea Insulelor Lofoden, de unde făcuse călătorii și mai departe spre nord până la Spitzberg şi chiar până la Pământul lui Franz Josef.

Când m-am pregătit să plec, păru că șovăie să mă lase și m-a rugat să mai vin. Deși în acel moment nu m-am gândit la asta, acum îmi aduc aminte că a făcut o remarcă ciudată atunci când i-am întins mâna să-mi iau rămas bun.

— Vei mai veni? a întrebat. Da, te vei întoarce cândva. Sunt sigur că o vei face; și-ți voi arăta biblioteca mea și-ți voi povesti multe lucruri de care habar nu aveai, atât de minunate încât s-ar putea nici să nu mă crezi.

L-am asigurat cu voioșie că nu numai că am să mai revin, dar voi fi gata să cred orice va dori să-mi povestească despre călătoriile și aventurile sale.

În zilele ce au urmat am devenit destul de apropiat de Olaf Jansen, și, puțin câte puțin, mi-a spus povestea sa, atât de miraculoasă, încât este extrem de greu de crezut. Bătrânul norvegian a fost întotdeauna atât de serios și sincer, așa că am fost fermecat de povestirile sale ciudate.

Apoi a venit rugămintea transmisă prin mesager în acea noapte și într-un ceas eram în *bungalow*ul lui Olaf Jansen.

Așteptare îl făcuse foarte nerăbdător, deși venisem imediat ce am fost chemat.

— Trebuie să mă grăbesc, a exclamat, în timp ce mă ținea de mână. Am multe să-ți spun de care n-ai habar și nu am încredere în nimeni altcineva. Îmi dau seama, a continuat grăbit, că s-ar putea să nu supraviețuiesc acestei nopți. A venit vremea să mă alătur strămoșilor mei în marele somn.

I-am potrivit pernele ca să stea confortabil și l-am asigurat că mă bucur să-i fiu de folos, pentru că mi-am dat seama de seriozitatea situației în care se afla. Ora târzie, liniștea împrejurimilor, simțământul straniu de a fi lângă omul aflat pe moarte, împreună cu povestea sa ciudată, toate la un loc făceau să-mi bată inima repede și cu putere cu un sentiment pe care nu-l puteam defini. Într-adevăr, în acea noapte, lângă canapeaua norvegianului, au fost multe momente când pe sufletul meu a pus stăpânire mai degrabă o senzație, decât o convingere, și am început nu numai să cred, dar chiar să și „văd" pământurile ciudate, oamenii neobișnuiți și lumea bizară despre care a povestit, și am „auzit" magnificul cor orchestral a mii de voci viguroase.

Timp de mai mult de două ceasuri păru să fie dotat cu puteri aproape supraomenești, vorbind precipitat, și, după toate aparențele, rațional. În cele din urmă, mi-a înmânat niște scrieri, desene și hărți grosolane.

— Ți le las ție. Dacă îmi promiți că le vei dezvălui tuturor, am să mor fericit, pentru că vreau ca oamenii să cunoască adevărul și ca toate misterele referitoare la Nordul înghețat să fie explicate. Tu nu vei avea soarta mea. Nu vei fi crucificat, nici închis într-o casă de nebuni, pentru că nu vei spune propria ta poveste, ci pe a mea. Iar eu le mulțumesc zeilor, lui Odin și lui Thor, că voi fi în mormânt și nu mă va mai atinge persecuția celor neîncrezători.

Fără să mă gândesc la consecințele pe termen lung ale promisiunii făcute, sau să prevăd multele nopți nedormite pe care mi le-a adus această obligație, i-am strâns mâna cu făgăduința solemnă că-i voi îndeplini dorința de pe patul morții.

Pe când soarele se înălța peste piscurile din San Jacinto, departe înspre est, sufletul lui Olaf Jansen, navigator, explorator și adorator ai lui Odin și Thor, omul ale cărui experiențe și călătorii, așa cum le-a povestit, nu au egal în istoria lumii, i-a părăsit trupul, iar eu am rămas singur cu mortul.

Și acum – după ce am respectat și ultimul trist ritual pentru acest om ciudat din Insulele Lofoden și chiar de și mai departe „*Northward Ho!*"(Spre nord!), curajosul explorator al regiunilor înghețate, care în anii săi de declin (după ce trecuse de 80 ani)

a căutat azil și odihnă în California cea favorizată de soare – voi lua asupra mea sarcina de a-i face publică povestea.

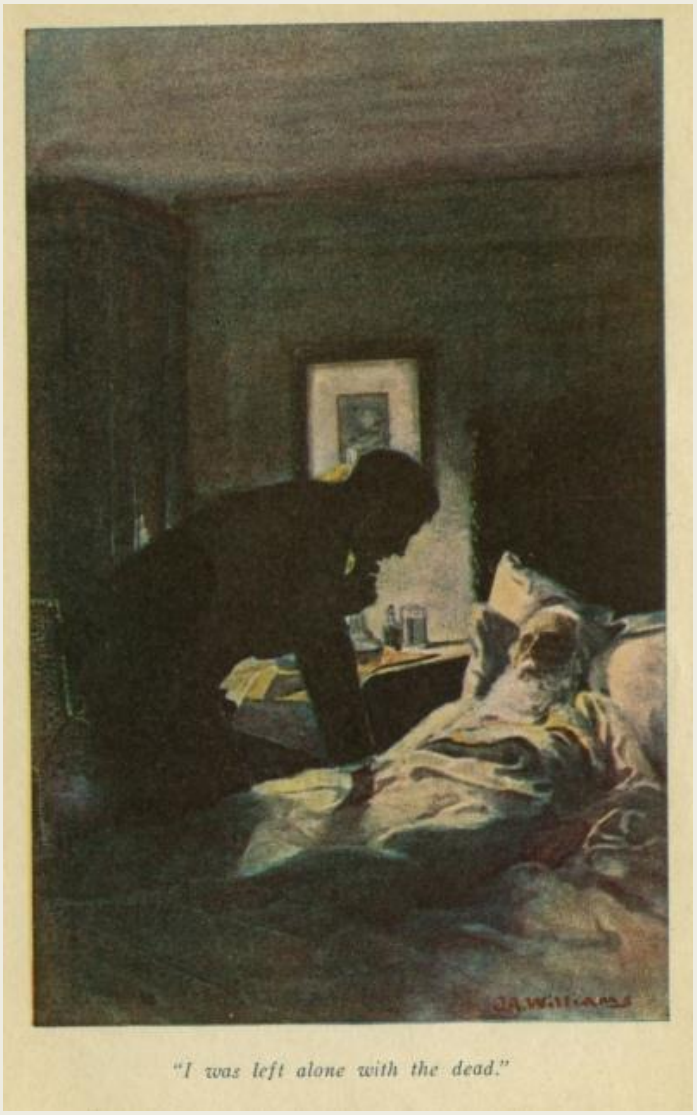

"I was left alone with the dead."

Dar, înainte de orice, permiteți-mi să fac una sau două reflecții:

Generațiile se succed, iar tradițiile din trecutul începețoșat trec de la tată la fiu, dar, din motive necunoscute, interesul pentru necunoscutul blocat în ghețuri nu se ostoiește odată cu trecerea anilor, nici în mințile ignorante, nici în cele educate.

Cu fiecare nouă generație un impuls de neliniște îmboldește inimile oamenilor să cucerească cetatea învăluită a Arcticii, cercul de liniște, tărâmul ghețurilor, imensitatea rece a apelor și vânturile care sunt ciudat de calde.

Un interes din ce în ce mai mare se acordă aisbergurilor masive, iar pentru centrul gravitațional al pământului, mișcarea valurilor mareice, locul unde se duc balenele să nască, zonele unde o ia razna acul magnetic, tărâmurile unde aurora boreală luminează noaptea, se fac speculații uimitoare, și unde suflete cutezătoare din fiecare generație îndrăznesc să se aventureze și să exploreze, sfidând pericolele Nordului Îndepărtat.

Una dintre cele mai reușite lucrări din ultimii ani este „*Paradisul găsit, sau Leagănul rasei umane de la Polul Nord*" de William F. Warren. În volumul său scris cu grijă, dl. Warren aproape că s-a împiedicat de adevărul real, dar se pare că l-a ratat cu doar un fir de păr, dacă revelațiile bătrânului norvegian sunt adevărate.

Dr. Orville Livingston, om de știință, a declarat într-un articol recent:

„Posibilitatea unui Pământ în interiorul planetei mi-a reținut atenția pentru prima oară când am descoperit o geodă pe malurile Marilor Lacuri. Geoda este o piatră sferică aparent solidă, dar atunci când este despicată se observă că ea este scobită în interior şi acoperită cu cristale. Pământul nu este decât o geodă puţin mai mare şi principiul care a dus la crearea geodei – cu interiorul gol – fără îndoială că a modelat Terra în mod asemănător"

În prezentarea temei acestei incredibile povești, așa cum a fost spusă de Olaf Jansen, împreună cu manuscrisul, hărțile și desenele brute ce mi-au fost încredințate, o introducere potrivită se găsește în următorul citat:

„*Întru'nceput a făcut Dumnezeu cerul si pământul. Dar pământul era nedesluşit şi ne'mplinit; şi întuneric era deasupra genunii*." Și mai departe: „*Și l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său*". Deci, chiar și în lucrurile materiale, omul trebuie să fie asemănător lui Dumnezeu, deoarece el este creat în asemănarea Tatălui.

Un om construiește o casă pentru sine și familia sa. Pridvorul și veranda sunt în afară și secundare. De fapt, casa este construită conform convenienței din interior.

Olaf Jansen expune, prin mine, un instrument neînsemnat, ideea uimitoare cum că – la fel – Dumnezeu a creat Pământul pentru interior; adică pentru continentele, mările, râurile, munții, pădurile și văile, și pentru alte convenienţe interioare, în timp ce suprafața exterioară a Pământului reprezintă doar veranda, pridvorul, unde lucrurile cresc, prin comparație, în mod redus, precum lichenii pe pantele muntelui, agățându-se hotărât de o existență simplă.

Ia un ou și la fiecare capăt scoate un căpăcel mare cât grosimea unui creion. Extrage conținutul și atunci vei avea o reprezentare perfectă a Pământului lui Olaf Jansen. Distanța dintre suprafața interioară și cea exterioară – după opinia sa – este de aproximativ 300 mile. Centrul de gravitație nu se află în centrul Pământului, ci în centrul cojii sau al scoarței; prin urmare, dacă grosimea scoarței este de 300 mile, centrul de gravitație se află la 150 mile sub suprafață.

Exploratorii Arcticii ne povestesc în jurnalele lor despre scufundarea acului magnetic al busolei atunci când vasul navighează în cele mai îndepărtate regiuni cunoscute în nord. De fapt, se află pe o curbă; pe marginea scoarței, unde gravitatea crește geometric, iar curentul electric pare a se năpusti în spațiu către fantomatica idee de Polul Nord, totuși – același curent – recade și își continuă cursul către sud de-a lungul suprafeței interioare a scoarței Pământului.

În apendixul lucrării sale, Căpitanul Sabine oferă o descriere a experimentelor de determinare a accelerației pendulului la diferite altitudini. Acestea par a fi rezultatul muncii comune a lui Peary și Sabine:

„*Descoperirea accidentală a faptului că mutarea unui pendul de la Paris în apropierea ecuatorului are ca efect creșterea timpului de oscilație, a fost primul pas în aflarea adevărului că axa polară a globului este mai mică decât cea ecuatorială; deci forța de gravitație la suprafața Pământului crește progresiv de la ecuator către poli*."

După Olaf Jansen, la începuturi, această lume veche a noastră a fost creată doar pentru lumea interioară, unde sunt localizate cele patru mari râuri – Eufrat, Pison, Gihon, Hiddekel. Aceste nume de ape, când sunt atribuite unor râuri de pe suprafața exterioară a Pământului, sunt pur și simplu tradiționale, moștenite dintr-o antichitate de dincolo de memoria umanității.

Din „vârful muntelui", aproape de izvoarele celor patru râuri, Olaf Jansen, norvegianul, pretinde că a descoperit demult pierduta „Grădină a Edenului", adevăratul centru al Pământului, și că a petrecut mai mult de doi ani studiind și cercetând îndeaproape acest miraculos tărâm interior, abundent în plante nemaipomenite și animale gigantice; un tărâm unde oamenii trăiesc secole, precum Matusalem și alte personaje biblice; o regiune unde un sfert din suprafața interioară este apă, iar celelalte trei sferturi pământ; unde există oceane vaste și nenumărate râuri și lacuri; unde orașele sunt la superlativ în ceea ce privește construcțiile și splendoarea; unde modurile de transport sunt atât de mult avansate față de ale noastre precum sunt realizările noastre față de cele ale băștinașilor din „Africa cea neagră".

Distanța directă dintre suprafețele interioare diametral opuse este cu aproximativ 600 mile mai mică decât diametrul oficial al Pământului. În centrul identic al acestui vast vid este sursa electricității, un glob mamut de foc roșu, mat, nu înfricoșător de strălucitor, ci înconjurat de un nor alb, frumos și luminos, care emană uniform căldură, și este menținut pe loc în centrul acestui spațiu interior de inflexibila lege a gravității.

Acest nor electric este cunoscut de oamenii din interior ca fiind sălașul „Zeului învăluit în fum". Ei au credința că este tronul Prea Înaltului.

Olaf Jansen mi-a reamintit cum, în îndepărtatele zile de colegiu, eram cu toții familiarizați cu demonstrațiile din laborator ale mișcării centrifugale, care dovedeau fără îndoială că – dacă Pământul este solid – rapiditatea rotației sale în jurul axei l-ar fărâma în mii de fragmente.

Bătrânul norvegian mai menționa și că stoluri mari de gâște zburau anual din cele mai îndepărtate puncte ale insulelor Spitzbergen și Pământul lui Franz Josef chiar și mai departe spre nord, exact cum consemnau și marinarii și exploratorii în jurnalele lor. Nici un om de știință n-a fost încă destul de temerar ca să explice – fie și pentru propria sa satisfacție – către ce ținuturi se îndreaptă aceste înaripate mânate de instinctul lor. Totuși, Olaf Jansen, ne-a dat cea mai rezonabilă explicație.

Prezența unei mări liberă de ghețuri la Polul Nord este și ea explicată.

Olaf Jansen susține că deschiderea nordică, trecerea sau gaura – cum vrem să-i spunem – are cam 1.400 mile diametru. Legat de acest subiect, să citim și cele scrise de exploratorul Nansen, la pagina 288 din cartea sa:

„N-am navigat nicicând atât de bine. Spre nord, direct spre nord, pe un vânt bun, atât de repede pe cât ne poate duce motorul cu abur și velele, pe o mare liberă milă după milă, cart după cart, prin aceste regiuni necunoscute, mereu libere de gheață, aproape că s-ar putea spune: "Cât va dura?" Ochiul se întoarce mereu către nord ca înspre capătul podului. Este o privire aruncată în viitor. Dar drept înainte este mereu același cer întunecat ce înseamnă că marea este liberă."

În numărul din 10 Mai 1884 al revistei *Norwood Review of England* scria:

„Nu acceptăm că există gheață sus, la Polul Nord – odată depășită marea barieră de gheață, o lume nouă apare exploratorului, cu climat blând ca în Anglia și liniștit precum în insulele grecești."

Olaf Jansen susține că unele dintre râurile interioare sunt mai mari decât Mississipi și Amazon la un loc, din punct de vedere al volumului de apă; într-adevăr, mărimea lor este favorizată mai mult de lățime și adâncime decât de lungimea lor, și la gurile acestor râuri, care curg spre nord sau sud pe suprafața interioară a Pământului, au fost găsite aisbergurile mamut, unele de 15-20 mile lățime și 40-100 mile lungime.

Nu e ciudat că nu a fost găsit niciodată nici în Arctica, nici în Oceanul Antarctic vreun aisberg care să nu fie compus din apă dulce? Oamenii de știință moderni pretind că înghețul elimină sarea, dar Olaf Jansen susține altceva.

Vechi scrieri hinduse, japoneze şi chinezeşti cât şi hieroglifele raselor dispărute de pe continentul nord-american, vorbesc toate de tradiţia adoratorilor Soarelui, și, în lumina uimitoarelor revelații ale lui Olaf Jansen, este posibil ca oamenii din lumea interioară, ademeniți de licăririle soarelui ce-și strecura strălucirea în lumea interioară a Pământului, atât prin deschiderea de la nord, cât și prin cea de la sud, să fi devenit nesatisfăcuți de „Zeul învăluit în fum" , marele pilastru sau norul sursă al electricității, și, plictisiți de atmosfera lor continuu blândă și plăcută, au urmat lumina cea strălucitoare care i-a condus dincolo de bariera de gheață și s-au răspândit pe suprafața exterioară a Pământului, în Asia, Europa, America de Nord, și mai apoi în Africa, Australia și America de Sud. (1)

(1- Următorul citat este semnificativ:

„Rezultă că omul provine dintr-o regiune originară, încă nedeterminată, dar unele considerații indică a fi fost în nord, de unde a radiat în câteva direcții; că migrațiile sale au fost

mereu dinspre nord către sud." – M. Marchizul G. de Saporta, în *Popular Science Monthly*, Octombrie, 1883, pag. 753.)

Este de notat faptul că, pe măsură ce ne apropiem de Ecuator, statura rasei umane este mai mică. Dar patagonezii din America de Sud sunt probabil singurii aborigeni din centrul Pământului care au ieșit prin deschiderea uzual numită Polul Sud și sunt numiți rasa uriașă.

Olaf Jansen afirma că, la începuturi, lumea a fost creată de Marele Arhitect al Universului, astfel încât omul să poată trăi pe suprafața interioară, care a fost de atunci sălașul celor aleși.

Cei care au părăsit "Grădina Edenului"și-au luat cu ei istoria tradițională.

Istoria oamenilor ce trăiau în interior conține o narațiune care sugerează povestea lui Noe și arca sa cu care suntem familiarizați. El a navigat departe, precum Columb, dintr-un port oarecare, către un tărâm ciudat despre care a auzit că se află departe de nord, ducând cu el tot felul de animale terestre și zburătoare, dar după aceea nu s-a mai auzit nimic de el.

Prin părțile nordice ale Alaskăi, dar și mai mult pe coastele Siberiei sunt descoperite depozite de fosile conținând colți de fildeș în cantități atât de mari de parcă ar fi niște cimitire antice.

Olaf Jansen crede că acestea provin dintr-o extrem de prolifică viață animală care abunda prin păduri și câmpii și în apele numeroaselor râuri din Lumea Interioară. Resturile de animale au fost aduse de curenții oceanici, sau de sloiurile de gheață și s-au acumulat, precum bușteniii aduși de ape, pe coasta siberiană. Asta s-a întâmplat de-a lungul erelor, așa formându-se aceste misterioase cimitire.

Referitor la acest subiect, William F. Warren scrie în cartea sa deja citată, la pag. 297-298:

„*Rocile arctice ne spun despre o Atlantidă pierdută mai minunată decât cea a lui Platon. Acumulările de fildeș fosil din Siberia le depășesc pe oricare alte din lume*."

Cel puțin din vremile lui Pliniu au fost în mod constant exploatate, și încă mai constituie sursa principală de fildeș. Rămășițele mamuților sunt atât de abundente, încât, după cum spune Gratcap:

„*Insulele nordice din Siberia par a fi clădite pe grămezi de oase*."

Alt scriitor de lucrări de știință, referindu-se la Insulele din Noua Siberie, de la nord de gura râului Lena, folosește aceste cuvinte:

„Mari cantități de fildeș sunt dezgropate în fiecare an. Într-adevăr, despre unele dintre insule se crede că ar fi nimic altceva decât o acumulare de lemn plutitor în derivă și trupuri de mamuți și alte animale antediluviene congelate la un loc. De aici putem deduce că în anii trecuți de la cucerirea rusă a Siberiei, au fost colectați colți aflați în bună stare de la mai bine de 20.000 mamuți.”

Dar acum, urmează povestea lui Olaf Jansen.

O redau detaliat, așa cum a fost consemnată de el în manuscris, și întrețesute în ea, exact așa cum le-a înserat el, niște citate din operele recente referitoare la explorarea Arcticii, care demonstrează cât de atent compara bătrânul norvegian propriile sale experiențe cu acelea ale altor călători în nordul înghețat.

Așa a scris discipolul lui Odin și Thor:

PARTEA I

Povestea extraordinară a lui Olaf Jansen

„Numele meu este Olaf Jansen. Sunt un norvegian, deşi sunt născut în orăşelul rusesc de marinari Uleaborg, pe coasta orientală a Golfului Bothnia, braţul de nord al Mării Baltice. Părinţii mei se aflau la pescuit în Golful Bothnia şi locuiau în orăşelul rusesc Uleaborg în momentul naşterii mele, la 27 octombrie 1811. Mama mea, Jens Jansen, s-a născut la Rodwig pe coasta scandinavă, în apropiere de insulele Lofoden, dar după căsătorie s-a mutat în casa sa la Stockholm, pentru că mama mea şi familia sa acolo locuiau. Când am avut şapte ani, am început să-l însoţesc pe tatăl meu la pescuit de-a lungul coastei scandinave. Foarte tânăr, mi-am arătat aptitudinile pentru cărţi, şi la vârsta de nouă ani am fost dat la o şcoală particulară la Stockholm, unde am stat până la vârsta de 14 ani, apoi mi-am urmat tatăl regulat în toate croazierele sale de pescuit. Tatăl meu măsura 1,90 m şi cântărea peste 95 kg, un scandinav tipic având o viaţă dintre cele mai aspre şi capabil de cea mai mare rezistenţă, după cunoştinţa mea, mai mult decât oricare om. El poseda dulceaţa unei femei în cele mai mici lucruri ale vieţii şi în acelaşi timp hotărârea şi voinţa sa erau indescriptibile. Voinţa sa nu admitea nicio înfrângere.

Aveam 19 ani când am întreprins ceea ce s-a adeverit a fi ultima noastră călătorie ca pescari şi care a dus la povestea stranie care trebuia revelata lumii, dar nu înainte de a ajunge la capătul călătoriei mele pământene.

Nu am permis ca faptele pe care le cunosc să fie publicate cât trăiesc de teamă să nu suport umilire, închisoare şi suferinţă. Mai întâi, am fost pus în lanţuri de căpitanul navei baleniere care m-a salvat, pentru simplul motiv că i-am vorbit de minunatele descoperiri făcute de tatăl meu şi de mine. Dar eram departe de a ajunge la sfârşitul torturilor mele.

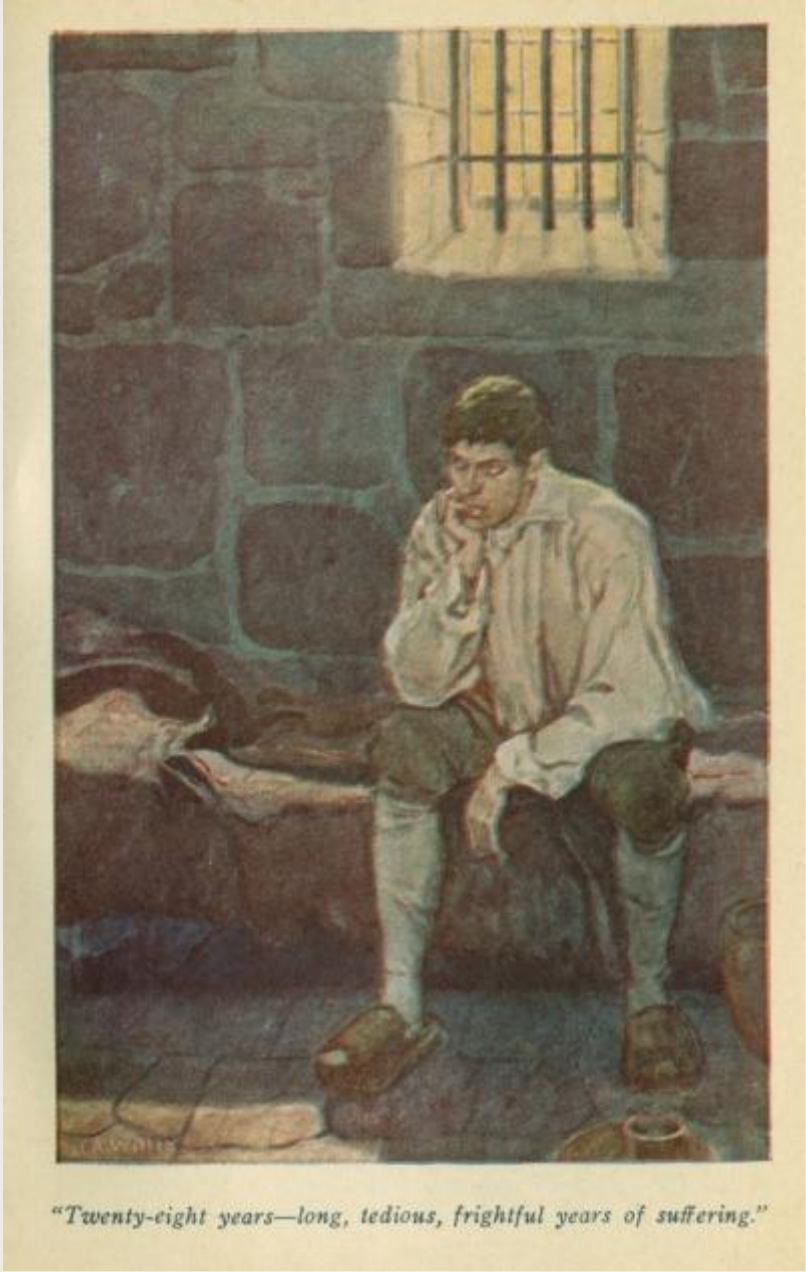

"Twenty-eight years—long, tedious, frightful years of suffering."

După patru ani şi opt luni de absenţă am ajuns la Stockholm, pentru a constata că mama mea murise anul precedent şi că proprietatea fusese lăsată de părinţii mei familiei mamei mele, însă ei mi-au restituit-o imediat. Totul ar fi putut să continue bine astfel, dacă aş fi eliminat din memoria mea povestea aventurii noastre şi moartea înspăimântătoare a tatălui meu.

În fine, într-o zi am povestit istoria în detaliu unchiului meu, Gustav Osterlind, un bărbat având o avere considerabilă şi pe care l-am grăbit să organizeze o expediţie pentru mine, în scopul de a realiza o altă călătorie către pământul straniu. Mai întâi am crezut că el va favoriza proiectul meu. Părea interesat şi m-a invitat să mă prezint în faţa anumitor funcţionari şi să le explic, cum am făcut pentru el, povestea călătoriilor noastre şi a descoperirilor noastre. Imaginaţi-vă decepţia şi oroarea mea când, în concluzia poveştii mele, unele hârtii au fost semnate de unchiul meu şi, fără avertisment, am fost arestat şi m-am găsit repede sub efectul unei îngrozitoare încarcerări într-un azil de nebuni, unde am rămas timp de 28 de ani, ani lungi, plictisitori şi plini de suferinţe!

Nu am încetat niciodată să afirm că aveam un spirit sfânt şi să protestez împotriva nedreptăţii închiderii mele. În fine, la 17 octombrie 1862, am fost eliberat. Unchiul meu era mort şi prietenii din tinereţea mea erau acum străini. Într-adevăr, eram un bărbat de peste 50 de ani, despre care se cunoştea un singur aspect, că ar fi nebun, și care nu avea niciun prieten.

Am fost lăsat să mă descurc, însă instinctiv m-am îndreptat spre port unde erau ancorate numeroase bărci de pescari, şi într-o săptămână m-am îmbarcat pe un vas de pescuit numit Yan Hansen, care a început o lungă croazieră de pescuit în insulele Lofoden. În acest moment, precedenţii ani în care am călătorit atât de mult mi-au fost de un foarte mare ajutor, în special pentru a-mi afirma utilitatea. Nu a fost numai începutul altor călătorii, ci printr-o cumpătare economică, am fost în câţiva ani capabil de a avea propriul meu vas de pescuit. Timp de 27 de ani, apoi, am parcurs marea ca pescar, lucrând timp de 5 ani pentru alţii şi 22 de ani pentru mine.

În toţi aceşti ani, am studiat cu sârguinţă foarte multe cărţi, la fel de dur ca un muncitor în meseria mea, dar am avut o mare grijă să nu menţionez nimănui povestea privind descoperirile făcute de tata şi de mine însumi. Chiar în această ultimă zi, mi-e teamă de a şti că cineva a putut vedea sau cunoaşte lucrurile pe care le scriu, şi notele şi hărţile pe care le păstrez lângă mine. Când zilele mele pe Terra vor fi terminate, voi lăsa hărţi şi note care vor lumina şi, sper, vor fi utile Omenirii.

Amintirea lungii mele izolări alături de maniaci şi toate angoasele oribile şi suferinţele suportate sunt prea vii pentru a da o altă şansă unei arestări. În 1889, mi-am vândut bărcile de pescuit şi am constatat că am acumulat o avere suficientă pentru a mă întreţine tot restul vieţii. Apoi am venit în America. Timp de doisprezece ani, am locuit în Illinois, în apropiere de Batavia, unde mi-am adus majoritatea cărţilor din prezenta mea bibliotecă, și am adus multe volume alese din Stockholm. Mai târziu, am venit la Los Angeles, ajungând aici la 4 martie 1901. Am cumpărat această casă umilă şi aici, în intimitatea propriului meu domiciliu, înconjurat de cărţile mele, am început să fac hărţi şi desene ale noilor țări pe care le-am descoperit şi, de asemenea, să scriu povestea în detaliu a timpului în care eu şi tatăl meu am părăsit Stockholmul până la evenimentul tragic care ne-a despărţit în Oceanul Antarctic.

Îmi amintesc bine că am părăsit Stockholmul în vasul nostru de pescuit în a treia zi din aprilie 1829 şi am navigat la sud, lăsând insula Gothland la stânga şi insula Oeland la dreapta. Câteva zile mai târziu am atins Punctul Sandhommar şi am trecut strâmtoarea care separa Danemarca de coasta scandinavă. Am făcut escală în oraşul Christiansand, unde m-am odihnit două zile şi apoi am plecat de-a lungul coastei scandinave către vest, îndreptându-ne către insulele Lofoden. Tatăl meu avea un spirit

vesel, datorită beneficiilor excelente pe care le-a obţinut după ultimul nostru pescuit, comercializând captura la Stockholm, în loc să o vândă în unul din oraşele marinăreşti situate de-a lungul coastei scandinave. A fost în mod special fericit de vânzarea a câţiva colţi de fildeş pe care i-a găsit pe coasta de vest a Pământului lui Franz Joseph în timpul uneia dintre croazierele sale în nord din anul precedent şi şi-a exprimat speranţa că de data asta vom putea din nou să fim destul de norocoşi de a ne încărca micuţul nostru vas de pescuit cu fildeş, în loc de moruni, heringi, scrumbii şi somoni.

Am făcut escală la Hammerfest, care este la 71°40′ latitudine N, pentru a ne odihni câteva zile. Am rămas acolo o săptămână şi ne-am făcut provizii suplimentare, cu mai multe butoaie de apă potabilă şi imediat am navigat către Spitzberg. În primele zile, am avut o mare liberă și vânt favorabil, iar apoi am întâlnit multă gheaţă şi multe iceberguri. Probabil că o navă mare nu ar fi putut găsi, ca vasul nostru mic, drumul prin labirintul de iceberguri care se strâng în canale abia deschise. Aceşti munţi de iceberguri se prezentau într-o succesiune infinită de palate de cristal, de catedrale masive şi de lanţuri de munţi fantastici, siniştri şi părând ca nişte santinele, imobile asemeni unor faleze impozante din rocă solidificată, înălţându-se silenţioase ca un Sfinx, şi rezistând valurilor agitate ale mării mişcătoare.

După ce am scăpat de numeroase accidente, am ajuns la Spitzberg, la 23 iunie, şi am aruncat ancora la Baie Wijade pentru scurt timp, unde ne-am strâns mâna pentru pescuitul nostru. Atunci am ridicat ancora şi am traversat strâmtoarea Hinlopen şi am navigat de-a lungul coastei Pământului de Nord-Est. Un vânt puternic ne-a abordat venind dinspre sud-vest şi tatăl meu a spus că era mai bine să profităm și să atingem Pământul lui Franz Josef, unde, cu un an înainte, accidental, găsise mormanele de fildeş care i-au adus un preţ atât de bun la Stockholm. Niciodată, înainte sau după, nu am văzut atât de multe păsări de mare; erau atât de numeroase încât ascundeau stâncile țărmului şi întunecau cerul.

Timp de mai multe zile am navigat de-a lungul coastei stâncoase a Pământului lui Franz Josef. În fine, un vânt favorabil ne-a împins către coasta de Vest şi, după ce am navigat cu pânza 24 de ore, am ajuns la un magnific braţ al mării. Abia puteam să credem că acolo era îndepărtatul Pământ al Nordului. Locul era verde, cu o vegetaţie dezvoltată şi, deşi zona nu avea decât unul sau doi acri, aerul era cald şi liniştit. Acest punct a fost locul unde influenţa Golf Stream-ului s-a simţit cel mai profund.

Pe coasta de Est, erau numeroase iceberguri, deşi ne aflam aici într-o apă liberă. Departe către Vest, în acest timp, se vedeau blocuri de gheaţă şi mereu mai departe, către vest, apăreau în formă de lanţuri de coline joase de gheaţă. În faţa noastră şi

direct la nord se întindea o mare liberă. Tatăl meu era un adept arzător al lui Odin şi Thor şi-mi zicea frecvent ca zeii au venit de departe de acolo, de la „Vântul Nordului".

Tatăl meu îmi explica că, potrivit unei tradiţii, există mai departe către nord un pământ mai frumos decât tot ce s-a cunoscut vreodată de oricare muritor şi care este locuit de poporul „ales". Tânăra mea imaginaţie a fost stimulată de ardoarea, de felul şi fervoarea religioasă a tatălui meu şi am exclamat: „*De ce nu navigăm spre acest pământ minunat? Cerul este senin, vântul favorabil şi marea deschisă*."

Chiar şi acum pot să văd expresia de agreabilă surpriză a chipului său, când s-a întors către mine şi m-a întrebat: „*Fiul meu, doreşti să mergi şi să explorezi cu mine dincolo, unde niciun om nu s-a aventurat niciodată?*". I-am răspuns afirmativ. „*Foarte bine*", a răspuns el. „*Fie ca Ondin să ne protejeze!*" Şi, ridicând rapid pânzele, a aruncat un ochi pe busola noastră, a întors prova drept în direcţia nordului şi traversând pe o cale liberă, a început călătoria noastră.

"A vessel larger than our little fishing sloop could not have threaded its way among the icebergs."

Soarele era sus la orizont, cum putea fi încă în tot acest început al verii. Într-adevăr, aveam aproape patru luni pentru a naviga înainte de a sosi din nou noaptea polară. Vasul nostru mic de pescuit a ţâşnit înainte ca şi cum ar fi dorit cu ardoare să se lanseze în aventură, asemeni nouă. După 36 de ore nu mai puteam vedea extremitatea punctului nordic al ţărmului Pământului lui Franz Josef. Un curent puternic se îndrepta către nord prin nord-est şi părea să ne transporte. Departe la dreapta şi la stânga noastră se etalau iceberguri, dar vasul nostru mic a trebuit să meargă de-a lungul strâmtorilor înguste şi culoarelor atât de fine în anumite locuri, încât dacă ambarcaţiunea noastră nu ar fi fost de dimensiune redusă, n-am mai fi putut ieşi niciodată.

În a treia zi am ajuns la o insulă. Ţărmurile sale erau scăldate de o mare liberă. Acolo tatăl meu a decis să facem tabăra şi să plecăm în explorare timp de o zi. Pe acest nou pământ nu am găsit niciun fel de adăpost, dar acolo am găsit o mare acumulare de

lemne aruncate de mare, pe ţărmul nordic. Unele trunchiuri de copaci erau de 40 de picioare lungime (aproape 12 metri) şi două picioare în diametru (60 cm).

După ce am explorat timp de o zi litoralul acestei insule, am ridicat ancora şi ne-am îndreptat prova către nord în direcţia mării libere. Îmi amintesc că nici tatăl meu, nici eu însumi nu am mâncat nimic timp de aproape 30 de ore. Poate asta s-a datorat stării de intensă excitaţie provocată de călătoria noastră stranie în cele mai îndepărtate ape din nord, unde, potrivit tatălui meu, nimeni nu se aventurase înainte. Puterea noastră de sugestie ne-a calmat apetiturile fizice.

În locul unui frig intens după cum ne așteptam, era într-adevăr din ce în ce mai agreabil și mai cald decât în regiunea Hammerfest de pe coasta de Nord a Norvegiei, cu şase săptămâni înainte. Amândoi am admis că ne era foarte foame şi imediat am pregătit o masă substanţială graţie cămării noastre garnisite bine. După ce ne-am săturat, i-am spus tatălui meu că simţeam ca voi adormi şi că mă voi duce să mă culc. „*Foarte bine*", mi-a răspuns el „*voi rămâne de pază*". Nu pot determina cât timp am dormit; ştiu numai că am fost trezit brutal de zdruncinătura groaznică a vasului. Am fost surprins atunci să descopăr că tatăl meu dormea profund. Am urcat pentru a-l trezi şi imediat era în picioare. Dacă n-ar fi apucat repede bastingajul, ar fi fost cu siguranţă în valurile clocotitoare.

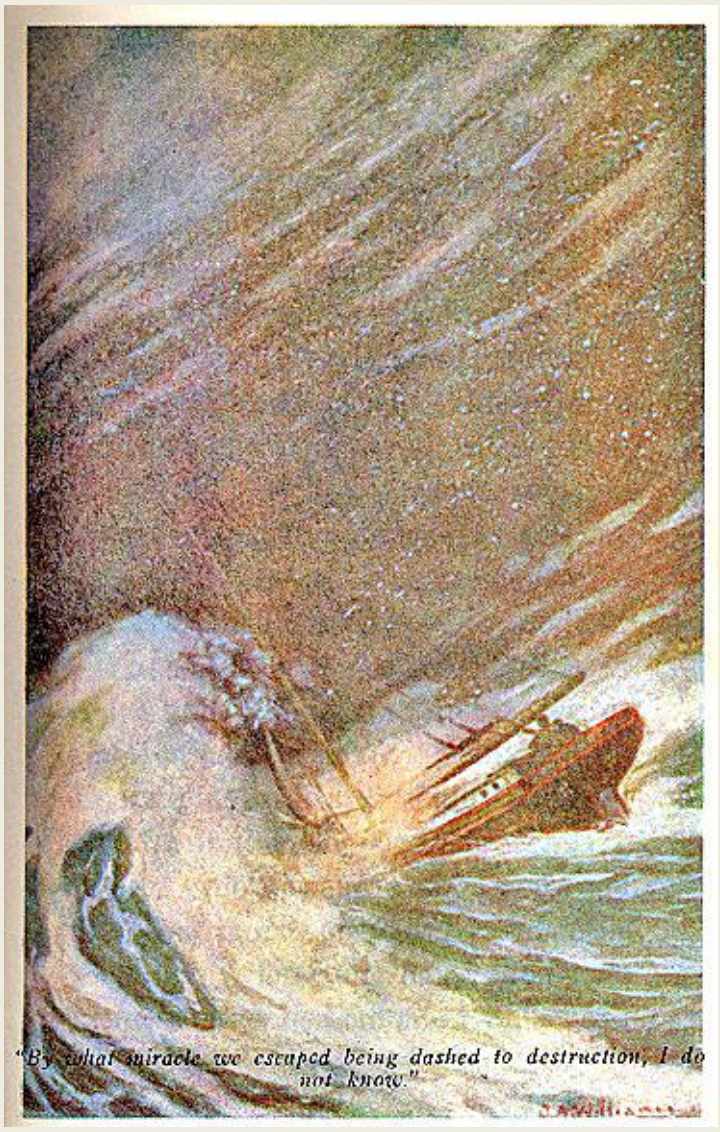
"By what miracle we escaped being dashed to destruction, I do not know."

O furtună de zăpadă feroce făcea ravagii. Vântul bătea direct din spate, împingându-ne vasul cu o viteză enormă şi ameninţând în fiecare moment să ne răstoarne. Nu era timp de pierdut, pânzele trebuiau strânse imediat. Vasul nostru se răsucea în convulsii. Câteva iceberguri ne loveau de-o parte şi de alta şi din fericire s-a deschis un canal îndreptându-ne direct spre nord. Dar va fi pentru mult timp? În faţa noastră, încingând orizontul de la stânga la dreapta, deasupra apei se etala o negură uneori neagră ca noaptea egipteană şi uneori albă ca un nor înalt de vapori, care se pierdea în sus confundându-se cu fulgii mari albi de zăpadă care cădeau. Nu era

niciun mijloc de a determina dacă ascundea un iceberg sau vreun alt obstacol ascuns către care se îndrepta micuţul nostru vas şi ne-am precipitat într-o groapă lichidă, sau era pur şi simplu manifestarea unei cețe arctice.

Prin ce miracol am scăpat de la o totală distrugere, n-aş putea să spun. Îmi amintesc că micuța noastră ambarcaţiune a scârţâit şi a gemut, ca şi cum încheieturile sale se sfărâmau. S-a balansat şi s-a clătinat înainte şi înapoi ca şi cum ar fi fost zgâlţâită de un curent submarin feroce rotitor sau de un vortex. Din fericire, busola noastră fusese fixată cu şuruburi lungi ce o traversau. Majoritatea proviziilor noastre au fost aruncate în acest timp de pe locul mărfurilor şi dacă n-am fi luat precauţia chiar de la început de a ne lega ferm de catargul vasului, am fi fost măturaţi în valurile dezlănţuite.

Deasupra tumultului asurzitor al valurilor care făceau ravagii, am auzit vocea tatălui meu zicându-mi: „*Fii curajos, fiul meu*", apoi a urlat „*Odin este zeul apelor, însoţitorul curajoşilor şi el este cu noi. Nu-ţi fie frică.*" Mi se părea că nu mai exista niciun mijloc de a scăpa de o moarte oribilă.

Micuţul vas tăia apa, zăpada cădea atât de abundent încât ne orbea literalmente şi valurile ne hărţuiau cu spuma lor albă cu o furie neobosită. Nu puteam spune în ce moment ne-am putea precipita spre un anume bloc de gheaţă aflat în derivă. Tălăzuirea enormă ne ridica chiar până pe culmile valurilor colosale, apoi ne grăbeam în profunzimile lor scobite ca şi cum vasul nostru de pescuit era o cochilie fragilă. Valuri gigantice de o albeaţă inimaginabilă se ridicau ca nişte ziduri adevărate, ale unei împrejmuiri în faţă şi în spate.

Această probă înspăimântător de exasperantă, prin nenumăratele sale orori în formă de suspans şi temeri angoasante indescriptibile, a durat mult mai mult de trei ore şi în tot acest timp a fost o fugă înainte cu mare viteză. Atunci deodată, ca şi cum ar fi cedat eforturilor sale frenetice, vântul a început să-şi diminueze furia şi a dispărut progresiv. În fine, s-a făcut un calm perfect. Ceaţa a dispărut de asemenea şi ea şi în faţa noastră se întindea un culoar fără gheaţă poate de 10 sau 12 mile lărgime cu câteva iceberguri departe la dreapta noastră şi un arhipelag mai mic la stânga noastră.

Mi-am observat atent tatăl şi m-am decis să rămân tăcut pentru moment, până ce el va lua cuvântul; şi-a dezlegat coarda din jurul taliei, şi fără a spune un cuvânt, a început să facă să lucreze pompele, care din fericire nu au fost stricate, golind vasul de apa care se acumulase în timpul furtunii teribile. A desfăcut apoi pânzele vasului la fel de calm precum şi-a aruncat năvodul şi imediat am remarcat că eram gata pentru a primi vânt favorabil de îndată ce se stârnea. Curajul şi constanța sa erau într-adevăr remarcabile.

După inspecţie am constatat că o treime din proviziile noastre erau încă disponibile, dar neliniştea noastră a fost foarte puternică când am descoperit că butoaiele noastre de apă căzuseră peste bord în timpul plonjonurilor violente ale vasului nostru. Două dintre butoaiele noastre erau în cala principală, dar amândouă erau goale. Aveam o provizie suficientă de alimente, însă apă dulce deloc. Atunci am realizat caracterul înspăimântător de dramatic al situaţiei. Pentru moment am fost încercat de o sete devoratoare. „*Este într-adevăr foarte alarmant*", a remarcat tatăl meu. „*Între timp, să ne uscăm hainele ude, căci tremurăm până la os. Ai încredere în zeul Odin, fiul meu. Nu dispera*." Soarele strălucea prin raze destul de înclinate, ca şi cum eram la o latitudine mai la sud, în loc de a fi într-o regiune foarte la nord. Se balansa, ici şi colo, orbita sa nu era niciodată vizibilă şi urca din ce în ce mai sus în fiecare zi, frecvent acoperit de negură, părând să privească întotdeauna fix, traversând pătura de nori ca un ochi neliniştit al destinului, paznic al misteriosului Nord şi observând gelos năzbâtiile oamenilor. Departe la dreapta noastră razele ornau prismele de iceberg, fiind magnifice. Reflexiile lor emiteau străfulgerări de granat, de diamant, de safir. O panoramă de culori şi de forme nenumărate, în timp ce aici jos, puteam să vedem colorarea verzuie a mării şi cerul cu tentă purpurie.

PARTEA A II-A

Dincolo de vântul de nord

Am încercat să uit de setea mea şi m-am străduit să aduc din cală câteva provizii şi un recipient gol. Aplecându-mă peste rampa laterală, am umplut recipientul cu apă în scopul de a-mi spăla mâinile şi faţa. Spre stupefacţia mea, atunci când buzele au intrat în contact cu apa, am simțit că aceasta nu era sărată. Descoperirea m-a făcut să sar. „*Tată!*" am zis eu. „*Apa, apa este dulce!*" „*Ce spui tu acolo, Olaf?*" a urlat tatăl meu, aruncând rapid o privire în jur. „*Te înşeli cu siguranţă. Nu există niciun pământ în împrejurimi. Trezeşte-te*." „*Dar gustă asta!*" i-am strigat. Şi astfel am făcut descoperirea că apa era într-adevăr dulce, fără cel mai mic gust sărat, nici chiar o vagă savoare sărată. Imediat ne-am umplut ultimele două butoaie şi tatăl meu a declarat că era o favoare celestă venind de la zeii Odin şi Thor. Debordam de bucurie, dar foamea ne-a adus repede la realitate. Acum, că găsisem apa dulce în mare, la ce mai trebuia să ne aşteptăm, la această latitudine stranie unde niciun vas nu a navigat înaintea noastră niciodată şi unde nu am auzit niciodată zgomotul vreunui avion? Abia ne-am potolit foamea, când o briză a început să ne umfle pânzele inerte şi, aruncând o privire la busolă, am constatat că extremitatea de nord a acului lovea dur sticla aplecându-se.

Ca răspuns la surpriza mea, tatăl meu mi-a spus: „*Am auzit vorbindu-se de asta înainte; este ceea ce se numeşte creşterea punctului nordic al acului*". Am scos busola de pe soclu şi am întors-o în unghi drept în raport cu suprafaţa mării înainte ca punctele acului să se blocheze de sticlă şi lăsând gravitaţia să acţioneze liber. Şi ea s-a mişcat cu dificultate şi a părut la fel de instabilă ca un bărbat beat, dar în fine s-a angajat într-o direcţie. Înainte de asta ne-am gândit că vântul ne purta spre nord-nord-vest, însă, cu acul liber, am descoperit că navigam uşor spre nord-nord-est. N-am urmat niciodată direcţia de nord plin. Marea era foarte calmă, abia având valuri fine şi vântul era viu şi exaltant. Razele soarelui ne loveau şi ne învăluiau cu o căldură dulce. Şi astfel timpul s-a scurs, zi după zi şi am scris în cartea noastră de bord că am navigat 11 zile de la furtuna suportată într-o mare înaltă. Deşi ne-am folosit proviziile cu o economie strictă, ele au început să se epuizeze. Între timp, unul dintre butoaiele noastre de apă s-a epuizat şi tatăl meu mi-a spus: „*Îl vom umple din nou*". Dar, am constatat cu nelinişte că apa era acum la fel de sărată ca în regiunea insulelor Lofoden de pe coasta Norvegiei. Asta a necesitat din partea noastră să avem o vigilență extremă în ceea ce privește butoiul rămas. Uneori aveam o dorință profundă de a dormi, aceasta fiind efectul experienţei pasionante a navigaţiei cu pânze în ape necunoscute, sau una din consecinţele excitaţiei teribile datorată aventurii noastre în furtuna care a trecut, sau chiar era datorată dorinţei mele de hrană? Nu puteam să spun.

Mă întindeam frecvent pe buncărul micului nostru vas şi observam foarte sus bolta albastră a cerului; şi, în pofida soarelui care strălucea departe la est, vedeam întotdeauna o singură stea deasupra mea. Timp de mai multe zile, când scrutam cerul, această stea era întotdeauna acolo, direct deasupra noastră.

Atât cât îmi amintesc, era 1 august. Soarele sus pe cer era atât de strălucitor încât nu mai puteam să văd steaua singuratică care mi-a atras atenţia cu câteva zile mai devreme. În una din aceste zile, tatăl meu m-a făcut să chicotesc atrăgându-mi atenţia asupra unui nou spectacol care se prezenta departe în faţa noastră, aproape de linia orizontului. „*Este un soare artificial*", a urlat tatăl meu. „*Am citit deja despre asta undeva; fenomenul este numit o reflexie sau un miraj. Va dispărea curând*."

Dar acest soare roşu pal nu a dispărut așa cum ne-am imaginat, persistând timp de mai multe ore; şi cu toate că ignoram cum putea să emită razele sale de lumină, exista mereu un moment în care, măturând orizontul cu privirea, puteam zări strălucirea acestui pretins fals soare, care apărea pentru o perioadă de cel puţin 12-24 de ore. Norii şi negura puteau să-i ascundă din timp în timp amplasamentul, însă niciodată în întregime. Progresiv, pe măsură ce noi înaintam, a părut să se ridice mai mult deasupra orizontului, pe cerul de un mov pal. Abia puteam să mai spunem că fenomenul aparţinea Soarelui nostru, când, nemascat de nori sau de cețele oceanice, a luat coloratura unui roşu neguros, o aparență dogoritoare și apoi a trecut la o lumină albă ca un nor luminos, reflectând o lucire venind de aiurea. În fine ne-am pus de acord, discutând că, oricare ar fi motivul fenomenului, acest soare dogoritor şi lucios nu era o reflexie a Soarelui nostru, ci o planetă în felul ei, o realitate distinctă. Într-o zi, imediat după asta, m-am simţit extrem de somnolent şi am căzut într-un somn regenerant.

Dar am fost trezit la scurt timp de tatăl meu care îmi scutura viguros umărul strigând: *„Olaf, trezeşte-te; se vede pământ în faţă!"* Am sărit în picioare şi, ah, o bucurie inefabilă! Acolo, departe, şi în acelaşi timp în direcţia pe care o urmam, pământurile ieşeau cu îndrăzneală din mare. Urma țărmului se întindea foarte departe la dreapta noastră, la fel de departe pe cât putea să vadă ochiul şi de-a lungul întregii plaje de nisip valurile explodau într-o spumă agitată care se retrăgea sau avansa din nou, murmurând, venind din profunzimi, sonorităţi repetitive şi tunătoare. Râpele erau acoperite de arbori şi de vegetaţie. Nu pot exprima sentimentul de mare fericire pe care l-am trăit în timpul acestei descoperiri. Tatăl meu a rămas în picioare, imobil, cu mâna pe bară, privind drept înainte, îndreptând efuziunile inimii sale într-o rugăciune de recunoştinţă pentru grația revărsată de

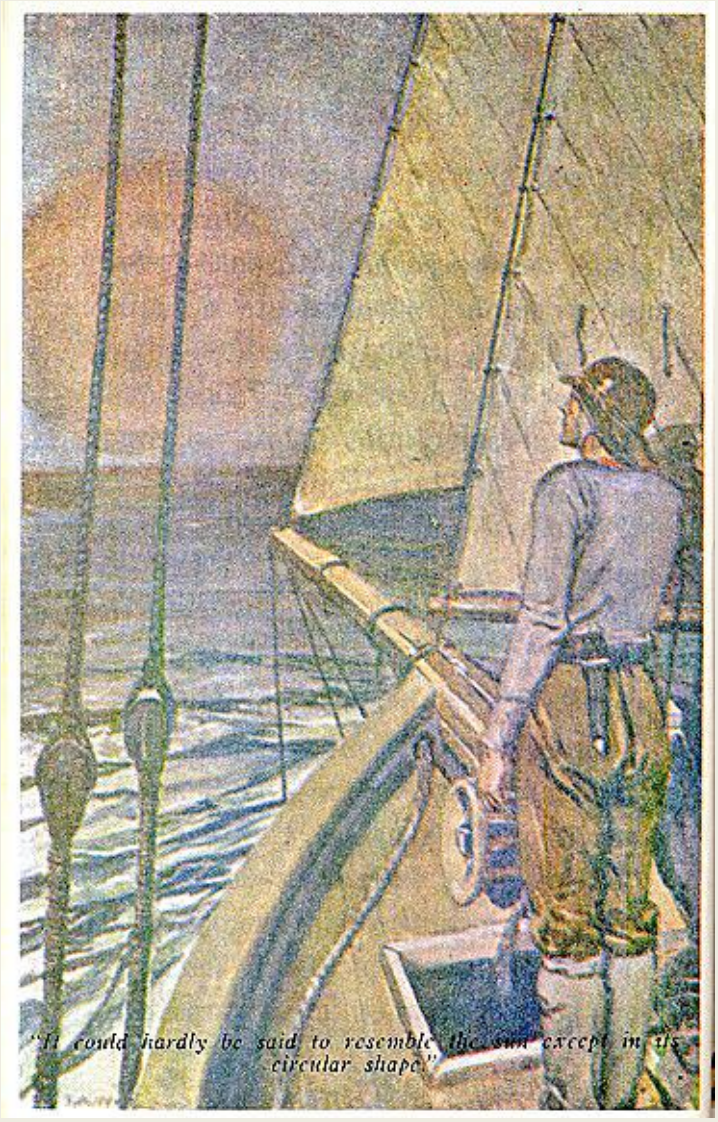

zeii Odin şi Thor. Între timp, o plasă recuperată din stocul din arimaj a fost aruncată şi am prins câțiva peşti care s-au adăugat proviziilor noastre care se împuţinaseră.

Busola pe care o fixasem din nou la locul său, temându-ne de o nouă furtună, indica clar direcţia nordului şi se deplasa pe pivotul său, ca şi cum am fi fost la Stockholm. „Ridicarea acului" încetase. Ce putea să însemne asta? Numeroasele noastre zile de navigaţie cu barca cu pânze ne făcuseră cu siguranţă să depăşim Polul Nord. Şi în acest timp acul continua să se îndrepte spre nord. Perplexitatea noastră a crescut vertiginos, căci sigur ar fi trebuit să fim acum în direcţia sudului. Am navigat timp de trei zile de-a lungul țărmului şi am ajuns la intrarea unui fiord sau a unui râu de mărime imensă. Acesta semăna mai degrabă cu un golf de mari dimensiuni şi acolo ne-am manevrat ambarcaţiunea, urmând uşor direcţia nord-est. Ajutaţi de un vânt puternic ce a suflat timp de 12 - 24 de ore, am continuat să înaintăm în interior pe această cale, care s-a adeverit apoi a fi un râu puternic şi pe care, am aflat ulterior, locuitorii îl numeau Hiddekal.

Ne-am continuat călătoria timp de 10 zile apoi şi am constatat că am pătruns din fericire în interiorul uscatului, până la locul unde mareele oceanice nu mai aveau efect asupra apei, care devenise dulce. Descoperirea nu a venit imediat, ci s-a produs când ultimul nostru butoi cu apă aproape se terminase. Nu ne-am pierdut timpul umplându-ne butoaiele şi am continuat să urcăm râul.

De-a lungul malurilor râpoase, puteam să vedem păduri mari care se întindeau pe mai multe mile lungime. Copacii aveau o mărime enormă. Am acostat şi după ce

am aruncat ancora în apropierea unei plaje de nisip, am ajuns din nou la râu, pe jos, şi am fost recompensaţi să găsim o mare cantitate de nuci foarte bune la gust, care ne-au satisfăcut foamea, aducând o modificare binevenită în monotonia noastră alimentară.

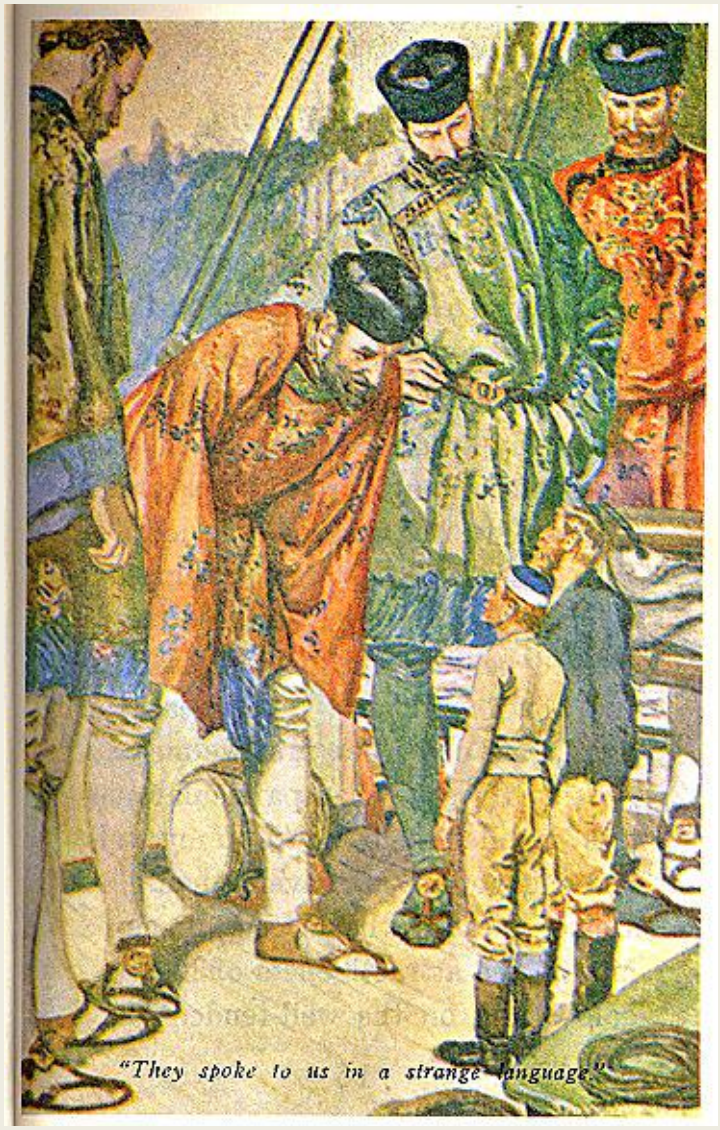
"They spoke to us in a strange language."

Era în jur de 1 septembrie (1829) şi am calculat că trecuseră mai mult de cinci luni de când ne-am luat adio de la Stockholm. Subit am fost cuprinși de teamă, auzind în depărtare cântul unor persoane. Imediat după am zărit un vas enorm care cobora râul, drept în direcţia noastră. Cei care cântau la bord formau un cor puternic al cărui ecou reverbera de la un mal la altul al râului ca o mie de voci, umplând întregul univers de o melodie vibrantă. Muzica de acompaniament era executată pe instrumente cu corzi care nu semănau cu harpele noastre.

Nu am văzut niciodată un vas aşa de mare şi atât de diferit în materie de construcţie.

În acest moment precis, vasul nostru se găsea într-un loc nu departe de mal. Marginea râului era acoperită într-un mod frumos cu arbori gigantici de mai multe sute de picioare înălţime. Ni se părea a fi începutul unei păduri primitive care fără nicio îndoială trebuia să se întindă mult în interior. Imensa ambarcaţiune a făcut o pauză şi aproape imediat după o şalandă a fost pusă pe apă şi şase oameni de statură gigantică s-au apropiat de micul nostru vas. Ne-au vorbit într-o limbă stranie. Am ghicit, în acest timp, din modul lor de a acţiona ca nu erau inamici. Au vorbit între ei un timp şi unul dintre ei a fost cuprins de un râs nebun ca şi cum vederea noastră devenise pentru ei o descoperire stranie. Unul dintre ei ne-a examinat cu scrupulozitate busola care a părut să-i intereseze mai mult decât orice altă parte a vasului nostru.

În fine, şeful a făcut un semn de parcă ar fi vrut să ne întrebe dacă doream să ne abandonăm vasul pentru a ne duce la bordul vasului lor. „*Ce-ţi spune, fiul meu?*" m-a

întrebat tatăl meu. „*Nu pot face nimic altceva decât să ne ucidă*." „*Par să aibă intenţii bune*", i-am răspuns. „*Dar ce giganţi înspăimântători! Aceştia şase trebuie să fie elita regimentului de primă clasă a regatului. Priveşte-le numai mărimea*." „*Putem să mergem voluntar mai degrabă decât să fim luaţi cu forţa*", a spus tatăl meu surâzând, „*căci sunt cu siguranţă capabili de a ne captura*." După asta, le-a indicat prin semne că eram gata de a-i însoţi. În câteva minute, eram la bordul vasului şi o jumătate de oră mai târziu micuţul nostru vas a fost ridicat fizic de apă printr-un fel de aparatură stranie cu colţişori şi tras la bord ca o curiozitate.

Erau mai multe sute de oameni la bordul acelui vas, care pentru noi era gigantic. Am descoperit că nava se numea „Naz", cuvânt însemnând, cum am învăţat apoi, „Plăcere", sau pentru a da o interpretare mai apropiată, vasul avea numele „Excursia Plăcerii".

Dacă eu şi tatăl meu am fost observaţi cu curiozitate de ființele de pe vas, această rasă stranie de giganţi a constituit și pentru noi, în egală măsură, o sursă de uimire.

Nu era niciun singur om la bord care să nu fi măsurat 12 picioare (3,67 m) în înălţime. Purtau toţi bărbi pline, care păreau tăiate foarte scurt. Aveau fețe dulci şi frumoase, extrem de oneste, cu o tentă roşiatică. Părul şi barba unora erau de culoare neagră, ale altora de un blond roşcat şi ale altora erau chiar galbene. Căpitanul, astfel l-am desemnat noi, demnitarul care comanda nava gigantică, depăşea cu un cap pe oricare dintre camarazii săi. Femeile măsurau în medie 10-11 picioare înălţime. Trăsăturile lor erau în special regulate şi rafinate, în timp ce aspectul lor prezenta un ten dintre cele mai delicate, pus în valoare de marca unei sănătăţi înfloritoare.

Bărbaţii şi femeile, în ansamblu, păreau să posede acea dezinvoltură specială în manierele lor pe care o considerăm ca un semn al bunei educaţii şi, în ciuda staturii lor gigantice, nu era nimic la ei care putea să sugereze neîndemânarea. Eu, la cei 19 ani ai mei, eram fără nicio îndoială considerat ca un adevărat Tom Degeţel. Cei 1,92 m ai tatălui meu nu făceau să-i ajungă capul mai sus de centura acestor oameni. Fiecare dintre ei părea să rivalizeze cu confratele său în materie de curtoazie şi de gentileţe la adresa noastră, dar toţi râdeau călduros, îmi amintesc, când au trebuit să improvizeze scaune pentru tatăl meu şi pentru mine însumi pentru a ne aşeza la masă. Erau bogat îmbrăcaţi cu un costum special foarte seducător. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în tunici elegant brodate din mătase şi din satin, încinse pe talie. Purtau pantaloni scurți care se terminau la genunchi şi ciorapi de o textură rafinată, iar picioarele erau încălţate cu sandale ornate cu bucle de aur. Am descoperit rapid că aurul le era cunoscut ca unul dintre materialele cele mai comune şi că era intens folosit în decoraţie.

La fel de straniu pe cât ar putea părea, nici tatăl meu și nici eu însumi n-am avut nici cea mai mică neliniște pentru siguranța noastră. „*Am ajuns la limitele propriei noastre cunoaşteri*", mi-a spus tatăl meu. „*Este finalitatea la care ne pofteşte tradiţia care mi-a fost transmisă de tatăl meu şi de bunicul meu şi de toate generaţiile numeroase din urmă ale poporului nostru. Este, cu siguranţă, pământul de dincolo de Vântul de Nord*."

Am făcut o aşa de bună impresie asupra comunităţii, încât ne-au lăsat în sarcina unuia dintre oamenii lor, Jules Galdea, şi a soţiei sale, pentru a ne putea învăţa limba lor; şi noi, de partea noastră, eram de asemenea avizi de a primi învățăturile lor.

La ordinul căpitanului, nava s-a pus în fine în mişcare şi a început să urce pe cursul râului. Maşinăria, deşi silenţioasă, era foarte puternică. Râpele şi copacii de pe fiecare parte defilau precipitat. Viteza vasului uneori o depăşea pe cea a oricărui tren în care m-am putut urca, chiar aici în America. Era minunat. În acest timp, razele soarelui s-au pierdut în zare, dar am găsit o emanaţie interioară provenind de la soarele mat-roșu care ne atrăsese deja atenţia, aruncând acum o lumină albă, aparent născută dintr-o adunătură de nori aflați departe în faţa noastră. Difuza o lumină mai intensă, trebuie s-o spun, decât două Luni pline într-o noapte clară. În 12 ore acest nor albicios nu a mai putut fi văzut, ca şi cum s-ar fi ascuns, şi următoarele 12 ore urmau să corespundă nopţii noastre. Am aflat destul de repede că aceşti oameni stranii erau adoratorii acestui mare nor de noapte. El era „Zeul învăluit în fum" din „Lumea Interioară".

Vasul a fost echipat cu un model de iluminare pe care îl consider acum a fi electricitate, dar nici tatăl meu, nici eu însumi nu eram suficient de instruiţi în mecanică pentru a înţelege de unde venea puterea care făcea să funcţioneze vasul, sau cea care alimenta magnificele focuri care serveau aceloraşi obiective ca metodele noastre actuale de iluminat străzile oraşelor, casele şi instituţiilor de afaceri. Trebuie să menționez că epoca despre care scriu corespundea toamnei lui 1829 şi că pe suprafaţa „exterioară" a Terrei nu cunoşteam nimic despre electricitate la acea vreme.

Aerul supraîncărcat de electricitate era un constant revitalizant. Nu m-am simţit niciodată mai bine în viaţa mea ca în cei doi ani în care eu şi tatăl meu am rămas în interiorul Terrei.

Să rezumăm evenimentele care au urmat: vasul pe care ne aflam a sosit într-un port, și după două zile am coborât să-l vizităm.Tatăl meu a spus cu o aproximaţie destul de precisă că putea să-i evalueze poziția ca fiind direct sub Stockholm sau Londra. Oraşul în care am ajuns se numea „Jehu", însemnând un oraş formând un

port la mare. Casele erau mari şi magnific construite şi în aparenţă cu o perfectă uniformitate, dar în acelaşi timp fără a merge până la identitate. Ocupaţia principală a oamenilor părea a fi agricultura; versanţii colinelor erau acoperiţi de podgorii, în timp ce văile erau consacrate creşterii grâului. Nu am văzut niciodată o asemenea etalare de aur. Căptuşelile uşilor erau încrustate şi mesele placate cu protecţie de aur. Acoperişurile clădirilor publice erau din aur. El era folosit cu foarte mare generozitate în finisarea marilor temple de muzică.

Vegetaţia creştea cu o mare exuberanță şi fructe de toate felurile aveau o savoare din cea mai delicată. Ciorchinii de struguri aveau patru-cinci picioare lungime, fiecare boabă de strugure fiind la fel de mare ca o portocală şi mere mai mari decât capul unui om; dimensiunile uriașe caracterizau minunata dezvoltare a tuturor lucrurilor din „interiorul" Terrei. Marii arbori de acaju din California ar fi consideraţi simpli pomişori în comparație cu arborii giganţi din pădurea care se întindea pe mii şi mii de kilometri în toate direcţiile. De-a lungul munților, în diverse locuri, am văzut turme enorme de animale în timpul ultimei zile a călătoriei noastre pe râu.

Am auzit mult vorbindu-se de un oraş numit „Eden", dar am rămas la Jehu timp de un an întreg. Către sfârşitul perioadei de timp petrecută acolo am învăţat să vorbim destul de bine limba acestui straniu popor. Dascălii noştri, Jules Galdea şi soţia sa, au făcut dovada unei răbdări cu adevărat lăudabilă. Într-o zi, un reprezentant al „conducătorului" din Eden a venit pentru a ne vedea şi timp de două zile întregi, tatăl meu şi eu însumi am suportat proba unei serii de întrebări surprinzătoare. Ei au vrut să ştie de unde venim, ce fel de oameni locuiesc acolo, ce Dumnezeu adoram, credinţele noastre religioase, modul de viaţă de pe Terra noastră şi mii de alte aspecte. Busola pe care am adus-o cu noi a primit din partea lor o atenţie specială. Tatăl meu şi eu am făcut remarci între noi asupra faptului că busola arăta întotdeauna nordul, deşi ştiam acum că am navigat pe curbura sau pe marginea deschiderii Terrei şi că ne aflam departe către sud pe suprafaţa „interioară" a crustei terestre, care după estimarea tatălui meu şi a mea trebuie să aibă aproximativ 300 de mile marine grosime (aproximativ 556 km), din interior la suprafaţa exterioară. Comparativ, nu este mai groasă decât coaja unui ou, și este la fel de multă suprafață pe „interiorul" și pe „exteriorul" Terrei.

Marele nor luminos sau sfera de foc roşu întunecat arde în roşu dimineaţa şi seara, iar în timpul zilei degajă o frumoasă lumina albă. „Zeul învăluit în fum" este suspendat în centrul marelui vid „interior" al Terrei şi stă în acest loc conform legii permanente a gravitaţiei, sau unei forţe atmosferice centrifuge, după caz. Mă refer la puterea cunoscută centrifugă sau centripetă care acţionează în toate direcţiile. Baza acestui nor electric sau a acestui astru central, sediu al lui Dumnezeu, este întunecată şi

netransparentă, exceptând nenumărate mici deschideri, care apar pe fundalul marelui suport sau altarul Divinităţii, pe care stă „Zeul învăluit în fum", şi prin majoritatea acestor deschideri focuri strălucitoare strălucesc noaptea în toată splendoarea lor şi par a fi stele, la fel de naturale ca stelele pe care le-am văzut strălucind din casa noastră la Stockholm, mai puţin atunci când apăreau mai mari. „Zeul învăluit în fum", cu fiecare revoluţie cotidiană a Terrei, pare să răsară la est şi să coboare la vest cum face soarele nostru pe suprafaţă externă. În realitate, oamenii „din interior" cred că tronul „Zeului învăluit în fum" este staţionar. Efectul de noapte şi de zi este, deci, produs prin rotaţia zilnică a Terrei.

Am descoperit că limba oamenilor din Lumea Interioară se apropie mult de sanscrită. După ce am răspuns întrebărilor emisarilor guvernului central al continentului interior, şi tatăl meu, la cererea lor, le-a desenat, în mare, hărţi privind suprafaţa „exterioară" a Terrei, arătând despărţirile de pământ şi apă şi spunându-le numele fiecăruia dintre continente, ale marilor insule şi oceane, am fost duși în oraşul Eden cu ajutorul unui mijloc de transport diferit de tot ceea ce aveam în Europa sau în America. Acest vehicul era indubitabil o anumită aplicație electrică. Era silenţios şi aluneca pe o singură șină de fier într-un echilibru perfect.

Călătoria s-a făcut cu o foarte mare viteză. Am fost transportaţi pe coama colinelor şi în josul vâlcelelor, traversând văi şi din nou de-a lungul flancurilor muntoase abrupte, fără să fie făcută cea mai mică tentativă de a nivela pământul, cum facem noi pentru căile ferate. Scaunele maşinii erau enorme şi în acelaşi timp confortabile, fiind foarte sus plasate deasupra planşeului maşinii. În partea de sus a fiecărei maşini erau amplasate roţi de pilotaj, pe fiecare parte, mișcarea roților fiind automatic ajustată în funcţie de viteza maşinii – cu cât viteza mașinii era mai mare, cu atât creştea și cea a roţilor. Jules Galdea ne-a explicat că aceste roți care se învârteau asemeni ventilatoarelor, anulau presiunea atmosferică, sau ceea ce este în general înţeles ca fiind gravitaţie şi graţie subpresiunii acestei forţei sau anulării sale, maşina nu mai putea bascula de-o parte şi de alta a șinei unice, ca şi cum ar fi fost în vid; roţile de pilotaj, în rotaţia lor rapidă, anulau eficient pretinsa putere a gravitaţiei sau forţa de presiune atmosferică, sau oricare ar fi forța care este la originea faptului că toate lucrurile nesusţinute tind să cadă de sus în jos pe suprafaţa Terrei sau pe cea mai apropiată suprafață rezistentă.

Surpriza tatălui meu şi a mea a fost indescriptibilă când, traversând un hol spaţios magnific, am fost conduşi în sfârşit în faţa Marelui Preot, domnind peste toată regiunea. Era îmbrăcat bogat şi mult mai înalt decât cei care se găseau în jurul lui, şi nu părea să aibă mai puţin de 4,26 m sau 4,57 m. Camera imensă în care am fost primiţi

părea a fi construită din blocuri solide de aur masiv încrustate cu bijuterii de o strălucire surprinzătoare.

Oraşul Eden se situa în ceea ce părea să fie o vale frumoasă, dar, de fapt, el domina platoul muntos cel mai ridicat al Continentului Interior, de mai multe mii de picioare, mai înalt decât orice parte a câmpului înconjurător. Este locul cel mai frumos pe care l-am contemplat vreodată în toate călătoriile mele. În această grădină se aflau tot felul de fructe, podgorii, arbuşti, arbori şi flori crescând într-o abundență uluitoare. În această grădină patru fluvii îşi aveau sursa într-o fântână arteziană imensă. Ele se divizau şi curgeau în patru direcţii. Acest loc este numit de locuitori „buricul pământului", sau începutul, „leagănul rasei umane". Numele râurilor sunt Eufrat, Pison, Gihon şi Hiddekel.

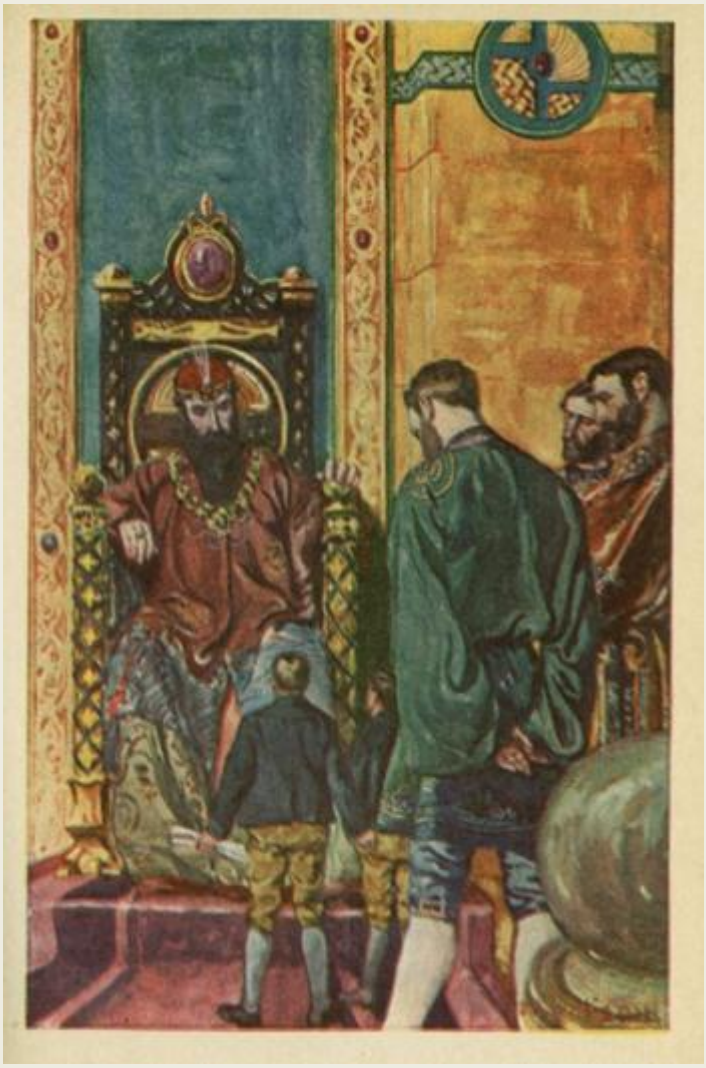

În acest palat al frumuseţii ne aştepta o surpriză: ne-am regăsit micuţul nostru vas de pescuit. A fost adus în faţa Marelui Preot, având forma perfect conservată, la fel ca atunci când l-am scos din apă, în acea zi în care a fost încărcat la bordul navei de giganţii care ne-au descoperit pe râu cu un an înainte. Ni s-a acordat o audienţă de mai mult de două ore la acest mare demnitar, care era plin de bunăvoință, amabil și atent. El s-a arătat foarte entuziast şi ne-a pus numeroase întrebări care au revenit asupra elementelor care scăpaseră agerimii emisarilor săi. La sfârşitul întrevederii, ne-a întrebat dacă doream să rămânem în ţara sa sau dacă preferam să ne întoarcem în lumea noastră „exterioară", sugerând că era posibilă o călătorie de întoarcere încununată de succes, traversând barierele formate de centurile de gheţuri care încercuiau deschiderile de la nordul şi sudul Terrei.

Tatăl meu a răspuns: „*Ne-ar place, mie şi fiului meu, să vizităm ţara voastră, universităţile şi palatele voastre de muzică şi de artă, marile voastre domenii, pădurile voastre minunate; apoi, după ce vom fi avut acest minunat privilegiu, ne-ar place să ne întoarcem la casa noastră pe suprafaţa «exterioară» a Terrei. Acest fiu este singurul meu copil şi buna mea soţie trebuie să fi obosit aşteptându-ne să ne întoarcem.*" „*Mă tem că nu vă veţi putea*

reîntoarce la noi niciodată", a răspuns Marele Preot, „*deoarece calea până aici este foarte periculoasă. În acest timp, veţi vizita diferite ţinuturi împreună cu Jules Galdea care vă va însoți şi vi se va arăta de fiecare dată curtoazie şi bunătate. De îndată ce veţi fi gata să întreprindeți călătoria de întoarcere, vă asigur că vasul vostru care este expus aici va fi pus pe apă la vărsarea râului Hiddekel, şi noi vă vom ura călătorie bună sub protecţia lui Jehovah*."

Astfel s-a încheiat singura noastră întrevedere cu Marele Preot sau Marele Demnitar al continentului.

Va urma…

MERCENARUL ETERN
BARRY SADLER

Barry SADLER

MERCENARUL ETERN

Staff Sergeant **Barry Allen Sadler**, veteran american al Războiului din Vietnam (sanitar în rândurile Forțelor Speciale *Green Berets*). Autor al Imnului neoficial al *Beretelor Verzi*[1].
https://www.youtube.com/watch?v=m5WJJVSE_BE

EPISODUL 1

1

Nha Trang, Vietnam, 1970

O formație de trei helicoptere de salvare Med Evac aduceau supraviețuitorii unui pluton de infanterie ce intrase în ambuscadă la sud de Nui Ba Den în urmă cu două ore.

De data aceasta, cei din Cong[2] îi jumuliseră rău de tot, dar au dat-o și ei în bară frecând menta în zonă prea mult timp – suficient ca să fie prinși între o unitate a First Cav[3] și o companie de South Korean Rangers. *Helo*-urile transportau umanitatea rănită și aflată în pragul morții a ceea ce fusese plutonul american; morții și răniții Cong fiind lăsați să devină parte a noroiului.

[1] Green Berets – unitate militară de elită – Forțe Speciale – în US Army.
[2] Cong – Forțele Armate ale Vietnamului de Nord.
[3] 1st Cavalry Division ("First Team") – divizie cu o caracteristică unică în US Army: de-a lungul existenței sale a avut mai multe „dotări": Cavalerie, Infanterie, Desant aerian, Blindate. Una dintre cele mai decorate divizii de combat.

Beneficiind de tehnologia unei națiuni moderne, americanii au fost imediat internați într-un spital cu aer condiționat din Nha Trang, unde tinere asistente cu obraji îmbujorați le spuneau cât de bravi au fost și cât de mândră este lumea liberă de nobilul sacrificiu făcut de ei (iar, ocazional, asistentele se sacrificau nițel și ele culcându-se cu unii dintre eroii răniți, desigur, numai dacă aceștia erau ofițeri).

Colonelul Robert Landries, înalt și ascetic, chirurgul-șef al Spitalului de Campanie Nr. 8, supraveghea personal sortarea răniților după nivelul de gravitate. Era asistat în munca sa umanitară de maiorul Julius Goldman. Cei doi hotărau care rănit primea tratament imediat și care trebuia să mai aștepte – sau putea fi preluat de asistente.

Goldman tocmai examina un rănit la cap când se opri brusc și se ridică. Își scutură confuz capul, apoi îl chemă pe colonelul Landries.

— Domnule colonel, ar fi bine să veniți aici și să confirmați ceea ce am văzut – sau să fiți gata să mă puneți în cămașă de forță.

Landries se rățoi la el.

— Am fost gata să o fac încă de când ai fost alocat acestei unități, dar am să verific ce ai văzut.

Se duse lângă Goldman, oprindu-se ocazional pentru a da instrucțiuni referitoare la câte un anumit pacient, sau ca să răspundă vreunei asistente fără sutien (căldura făcea ca sutienele să provoace iritații, așa că Landries a autorizat singura uniformă fără sutien din Indochina).

— Ei, Goldman, despre ce tot mormăi acum? Cumva, ți-ai pus creierul la conservare în ceva alcool?

Goldman a dat din cap, cu un aer de consternare pe față.

— Sper că așa am făcut… Doar astfel s-ar putea explica asta – spuse arătând spre omul culcat în fața lor.

„Cazul" era un tip îndesat, bine construit, cu nimic deosebit de alți oameni. Neobișnuită la el era rana. Conform tuturor legilor cunoscute ale medicinii, el nu mai avea dreptul să fie viu.

În jurul pansamentului pus pe câmpul de luptă, în partea stângă a capului se putea vedea creierul. Din masa acestuia ieșea un șrapnel, o bucățică lucitoare de oțel rusesc de vreo 6 mm diametru înfiptă la o adâncime necunoscută într-un organ vital expus la vedere. Zona expusă a creierului era de cam 10 cm lungime și 8 cm lărgime și se afla acolo unde ar fi trebuit să existe păr. Această secțiune de craniu fusese pur și simplu spulberată, iar un os alăturat mai era ținut pe loc doar de o fâșie de piele. Un mortier chinez ce trăgea cu muniție rusească nimerise în plin.

Landries se aplecă pentru a privi mai îndeaproape rana și șrapnelul. Sângele acoperea fața omului, iar legăturile mențineau bandajul pe cap. Landries privi chiorâș îndeaproape, apoi scoase ochelarii și privi din nou.

— Doamne, exclamă, întorcându-se cu fața palidă spre Goldman. Ce?

Amândoi și-au concentrat atenția asupra creierului expus.

O asemenea rană, în climatul de incubator al Vietnamului, înseamnă aproape cu certitudine moartea, sau cel puțin, că omul va fi o legumă pentru tot restul vieții. Dar această rană era diferită. Doamne, absolut diferită!

Încet, dar sigur, în timp ce cei doi chirurgi priveau increduli, rana deschisă începea să se protejeze singură. Bucata ascuțită de șrapnel începea să fie izolată și încapsulată în ceva ce părea a fi același fel proces de calcifiere care izolează bacilii TB în plămâni. La TB era cunoscut drept complexul *ghom*, dar – ce dracu! – asta era altceva. *Dura mater* și *pia mater* – meningele – membranele protective ale creierului și măduvei spinării, făceau progrese mici dar *vizibile*, regenerându-se peste regiunile expuse ale creierului. *Vizibil*… Sfinte Dumnezeule! Landries se întoarse către Goldman.

— Pregătește pacientul și du-l imediat în sala de operații!

Vocea îi deveni penetrantă.

— MIȘCĂ! Fă radiografii fiecărui centimetru din acest om, din toate unghiurile – FĂ-O IMEDIAT!

Asistentele și infirmierii au percutat la comandă, dar vocea lui Landries continua să-i cravașeze.

— Vreau recoltare de sânge pentru analize, hemoglobină și urologie. Vreau orice afurisit de test care poate fi făcut în spitalul acesta – și chiar cele ce nu pot fi făcute. Viteză, melcilor! Dacă omul acesta moare, vă transfer pe fiecare dintre voi la parașutiști, iar pe tinerele domnișoare la leprozerie să curețe leziunile deschise. Repede, fir-ar…, REPEDE!

Apoi, către Goldman:

— Tu l-ai găsit – deci tu stai cu el clipă de clipă, până când îți dau eu personal permisiunea să pleci.

Maiorul a mers după rănit, cerându-le ajutoarelor să-i aducă soluție intravenoasă. Ordonă asistentelor să-l spele pe rănit și să-l ducă la izolator, spunându-le că vrea ca tehnica sterilă se fie verificată pentru că dacă vreunul dintre specimenele prelevate de la acest om va fi contaminat, iadul se va abate asupra lor.

Au dus repede soldatul în salonul izolator al spitalului. Singurul pacient care mai era prezent acolo, era un fermier vietnamez bătrân aflat în stagiul final al unei infecții cu tifos, dar care nu mai era contagios, așa că Goldman a ordonat externarea lui împreună cu un dar de 50 dolari americani. Neașteptatul noroc l-a încântat pe bătrân, care și-a strâns repede puținele lucruri personale și a sprintat prin ușă precum un

olimpic la proba de 110 m garduri, de parcă s-ar fi temut că americanii ăștia nebuni se vor răzgândi și-i vor lua banii înapoi. A fugit prin poarta principală atât de repede încât garda de la Punctul de acces a rămas uimită de agilitatea moșneagului. Pe când asistentele și infirmierii dezbrăcau rănitul, Goldman a început să-i administreze soluția intravenoasă de ser fiziologic. Acum, pentru întâia oară s-a uitat la *dog tags* (plăcuțele de identificare) pentru a-i verifica grupa sanguină. 0-Pozitiv. Nici o problemă. Cea mai răspândită grupă sanguină. Urmau semnele vitale. Temperatura corporală 36,6^{0}C – aproape cu un grad sub normal. N-ar fi trebuit să fie sub normal; ar fi trebuit să aibă febră. Ritm respirator: 18/min. Puțin cam rapid, dar nu era rău. Puls: ușor mai rapid decât normalul. Tensiunea sanguină: 140/90.

Normal.

Dar nimic nu era normal în acest caz; rănitul nu avea nimic așa cum ar fi trebuit să fie…

Goldman luă din nou cele două plăcuțe. Citi din nou datele inscripționate:

CASEY ROMAIN – TIP 0-POZ – PROTESTANT

Nu-i spuneau nimic despre „cine" era acest om. Se duse în biroul șefului infirmierilor și-i înmână plăcuțele.

— Adu ASAP[4] dosarul medical al acestui om și spune-i comandantului său de companie să-mi predea dosarul 201. Și mai vreau toate informațiile despre viața sa personală și trecutul său. Să mi le procuri până mâine la prânz.

Șeful infirmierilor avea o expresie atât de lipsită de interes, încât Goldman a continuat:

— Sergent Ferguson, te-ai lăudat mult cu modul în care ai ajuns să fii transferat aici. Eu, oricum, nu sunt deosebit de mulțumit de prestația ta, așa că ți-o spun direct: dacă până mâine nu am informațiile cerute, am un post potrivit pentru tine. Este o tabără a Forțelor Speciale la frontiera cu Laos care și-a pierdut ultimii trei infirmieri KIA[5] într-o singură lună. Se pare că acolo treaba e cu adevărat nasoală. Dacă nu-mi procuri informațiile, te vei trezi retransferat temporar la ei ca sanitar până cel târziu poimâine la ora 0800, și cu recomandarea să te alături *Beretelor Verzi* până la prânz, în aceeași zi. La revedere, sergent.

Acesta rămase într-o tăcere șocantă. Crezuse că se află în siguranță în acest post, iar acum păduchiosul acesta de doctor evreu era gata să-l bage în budă. Încă trei luni să mai vândă penicilină și alte medicamente pe piața neagră și va strânge destul *mălai* ca să se cadorisească singur cu un bar micuț și drăguț după ce se va întoarce în State. Ferguson se frecă pe burta rotunjoară de băutor de bere, apoi își trecu mâinile prin părul scurt, cenușiu, mârâind nemulțumit de sine însuși, apoi luă telefonul.

[4] ASAP – As Soon As Posible – cât de repede este posibil / imediat.

[5] KIA – Kill In Action – ucis în acțiune (misiune/luptă).

Supraviețuirea sa era pe muchie de cuțit. *Beretele Verzi*! Ce om cu mintea normală ar fi dorit să fie alocat acestor unități de nebuni?

Shi…it! *Dacă aiuriții ăia nu erau atacați, erau ei înșiși tot timpul în căutarea problemelor.*

Nu, am să-i procur toate hârțoagele pe care le vrea, și am s-o scot la capăt…

Când Goldman s-a întors în salonul de izolare, Casey fusese spălat și era culcat dezbrăcat în cearșafuri albe, curate. Trupul îi fusese frecat până ce căpătase o culoare roz intensă.

Goldman a inspectat rana de la cap și a badijonat-o cu o soluție antiseptică. Progresul regenerării membranelor ce-l împiedica să mai ajungă la țesutul cerebral expus era acum evident chiar și pentru un ochi neantrenat. Și mai uimitor era faptul că, la o foarte de aproape examinare, se regenera și osul din perimetrul rănii.

Maiorul trase cearșaful ce-l învelea pe Casey pentru a arunca o privire și la restul corpului. Trupul lui Casey era brăzdat de cicatrici, multe dintre ele adânci, altele cu margini încrețite ca și cum s-ar fi vindecat singure, fără tratament. Rănile erau un amestec de vechi și recente, dar multe dintre ele aproape că dispăruseră odată cu vârsta, altele se suprapuneau de câteva ori încât era imposibil de stabilit care era cea mai veche rană.

Goldman chemă un infirmier pentru a-l duce pe sergentul E-5[6] Casey Romain la radiologie, dar și să stea cu ochii pe semnele sale vitale. Dacă apărea vreo schimbare, Goldman trebuia anunțat imediat.

Între timp, el se va pregăti pentru intervenția chirurgicală.

Până ce Casey a fost radiografiat, Goldman și colonelul au terminat pregătirile și-și așteptau pacientul.

Când punea pe Casey câmpurile operatorii sterile, colonelul Landries a inspectat iarăși rana și a rămas tăcut pentru un moment înainte de a se adresa lui Goldman:

— A fost vreun semn de infecție?

— Negativ. Nici un semn, nici un fel de infecție. Ar trebui să avem rezultatele analizelor de sânge peste câteva minute. Poate că ne vor spune mai multe.

Cei doi doctori au discutat posibilele explicații pentru strania condiție a pacientului până ce radiografiile au fost disponibile. S-au apropiat de ele unul după altul, apoi au prezentat fiecare raportul bazat pe radiografii asupra neobișnuitelor condiții prezente în pacient. Îndeosebi una le-a reținut atenția. O masă mare de țesut din coapsa stângă înconjura un corp străin de natură necunoscută. Datorită unghiului

[6] E-5 – gradele militare în Forțele Armate ale SUA sunt oarecum diferite în diversele Arme. Pentru echivalare (între ele, dar și cu Forțele Armate ale NATO) se pleacă de la categoria/grila de soldă (pay grade E5 = cod NATO OR-5); echivalent *sergent*.

sub care fusese făcută radiografia era dificil de precizat ce obiect era. Au decis să-l extragă după ce vor încerca să scoată șrapnelul din creier.

Pe când Landries pregătea zona din jurul rănii de la cap badijonând-o cu antiseptic, a comentat că șrapnelul pare ceva mai lung decât fusese atunci când Casey a fost adus. Extrase cu blândețe piesa metalică cu un forceps. Aproape fără nici un efort din partea sa aceasta ieși din masa înconjurătoare de țesut cerebral.

Era evident că Casey nu se află în pericol, așa că Landries îi spuse lui Goldman să se ocupe și de obiectul din coapsă.

După terminarea operațiilor, cei doi doctori s-au retras la o cafea, Goldman aducând și obiectul extras de el. În timp ce Landries își sorbea cafeaua neagră, fierbinte, Goldman a îndepărtat membranele tisulare ce înconjurau obiectul. Încet-încet a prins contur… până ce nu a mai rămas nici o îndoială asupra identității obiectului… un vârf de săgeată. Metalic.

Landries își vărsă cafeaua atunci când obiectul a aterizat pe masă în fața sa. Ridicându-l, l-a întrebat pe Goldman:

— Bronz?

Acesta a aprobat cu o înclinare a capului.

— Goldman, hobby-ul tău este istoria antică. Când crezi că a fost fabricat pentru ultima oară un vârf de săgeată ca acesta?

Goldman a luat mica piesă din mâna lui Landries, răsucind-o iar și iar între degete.

— Domnule colonel, acesta este făcut manual, nu turnat. Seamănă foarte bine cu unele artefacte din bronz pe care le-am văzut în muzeele din Ierusalim și Istambul. Știți, am fost acolo cu unchiul meu, care este curator la Muzeul Iudaic de Istorie și Artă din New York.

Tăcu câteva clipe, privind gânditor la vârful de săgeată.

— Cât de vechi? Ăă…, nu știu. Seamănă foarte bine cu unele săgeți pe care le-am văzut și proveneau din perioada… să zicem… 300 B.C. – AD 400. Nu s-au schimbat foarte mult printre triburile, unele primitive, altele nu chiar, din acele timpuri. Bronzul era încă foarte răspândit și mult mai ușor de prelucrat decât fierul.

Cât despre omul acesta, Romain… Acele răni de pe trupul său par a fi provocate de arme ascuțite, ca și cum ar fi fost tăiat de săbii și topoare. De când suntem aici, noi am tratat aproape orice tip imaginabil de rană și nimic – repet, nimic – nu seamănă nici pe departe cu aceste răni. Analizele sale sunt normale cu excepția uneia: celulele albe sunt hiperactive. Acțiunea fagocitară este incredibilă. Am pus o picătură din sângele lui într-o probă conservată de la bătrânul vietnamez – acela cu tifos – iar celulele albe din sângele lui Romain au atacat și distrus *typhus bacilli* ca și cum ar fi fost la un picnic. De aceea nu este nici un semn de infecție în corpul său. Mai mult de atât, nu sunt

organisme străine detectabile în sistemul său, în afara celor necesare menținerii vieții sale. Domnule colonel, nu cred că vreo bacterie nocivă sau un virus poate supraviețui în trupul lui Romain. N-are nici măcar carii dentare.

Landries dădu din cap gânditor.

— Altceva?

Goldman a ezitat o clipă apoi spuse:

— Da… am injectat 2 cm^3 de sânge într-un cobai și animalul a murit în convulsii în mai puțin de zece secunde. Sângele sergentului Romain este toxic, mortal.

Landries clătina din cap, obosit și confuz.

— Ne confruntăm cu ceva ce depășește experiența noastră, maiorule, și nu sunt deloc sigur că realmente doresc să aflu despre ce e vorba. Rămâi cu el și monitorizează-l până la miezul nopții. Apoi cheamă-mă și te înlocuiesc eu.

Următorul șoc a venit în tăcerea salonului-izolator unde Casey fusese dus de infirmieri după operație. Maiorul Goldman stătea așezat pe marginea patului studiind fața lui Casey în lumina slabă a luminii de veghe. Nu era nimic neobișnuit în trăsăturile sale. Vârsta era greu de stabilit. Putea avea oricât, în jurul a treizeci de ani.

Goldman închise ochii și clătină din cap. Oboseala zilei l-a ajuns, adormindu-l pe neașteptate. A visat… dar a fost unul dintre acele vise din care te trezeai cu senzația de cădere.

Casey se agita în pat, începând să mormăie parcă către sine însuși, dând violent din cap stânga-dreapta de parcă nega vreo acuzație. Și pentru prima oară, Casey a vorbit, cuvintele auzindu-se clar și fără ezitare, deși până în acest moment avea probleme respiratorii.

Latină!

Nu latina de manual. Casey vorbea latina Caesarilor. Perfect. Fluent.

Ca medic și istoric, Goldman și-a dat imediat seama că ceea ce auzea putea fi vorbit cu atâta ușurință doar de câțiva lingviști specializați în limbi clasice. Goldman îi cunoștea pe nume pe toți – iar Romain nu era vreunul dintre ei.

S-a dat mai aproape ascultând. Făcu ochii mari de uimire, apoi a dat ușor din cap când – în cele din urmă – a înțeles…

Ora când trebuia să-l cheme pe Landries a venit și a trecut, iar Goldman a stat și a ascultat cuvintele omului din pat.

Ascultând şi întrebându-se uimit…

2

Maiorul Goldman era așezat pe marginea patului în care se afla omul pe ale cărei plăcuțe de identificare era inscripționat numele „Casey Romain", și-și supraveghea pacientul ascultând zgomotul produs de aparatul de aer condiționat ce se străduia să țină afară căldura nopții.

Aer condiționat într-o zonă de război. Progresele vremurilor…

Goldman ședea tăcut, verificând din când în când semnele vitale ale pacientului din pat. O irealitate atemporală cuprinsese salonul precum muzica stranie ce sonda limitele minții doctorului, simfonia ironică a unei zeități de neînțeles ce amesteca zgomotele aparatului de aer condiționat cu ralurile – respirația hârâitoare – a omului numit Casey și punctată periodic cu îndepărtate salve de foc ale artileriei ce detuna prin munții din jur în căutarea unui inamic nevăzut.

Un vag disconfort îl deranja pe doctor… ca și cum ar fi existat o prezență nevăzută în salon.

Privind chipul nemișcat din pat, Goldman își lăsă gândurile să analizeze evenimentele din ultima zi și noapte, neliniștit și uimit de ceea ce ieșise din gura acestui om straniu al cărui trup era acoperit cu cicatrici, a cărui rană ar fi trebuit să-i fie fatală. Nu avea dreptul să mai fie în viață.

Casey se mișcă ușor ca prin vis. Ralurile au scăzut. Goldman s-a concentrat pe fața omului adormit și, precum o explozie, ceva a devenit extrem de clar în mintea doctorului.

Te cunosc, șopti încet în gând. *Știu cine ești. S-au scris legende despre „cel ce trebuie să aștepte". Știu că tu ești el, că tu ești cel ce așteaptă Venirea. Da, sergent Casey Romain, știu cine ești.*

Nu era pregătit să o audă. Când cuvintele s-au auzit, clar și tare, au fost ca un val de apă înghețată peste conștiința sa: „*Știi? Chiar crezi că mă cunoști, doctore*?"

Casey stătea în pat ridicat în șezut, gol până brâu, cu cicatricele stranii la vedere. Dar nu cicatricele au atras atenția lui Goldman, ci ochii. Aveau o putere covârșitoare asupra lui Goldman. Nu se putea sustrage privirii arzătoare.

— Chiar crezi că mă cunoști și știi cine sunt? Atunci privește mai de aproape, doctore, și vezi ceea ce nici un om în afară de mine n-a mai văzut în acești aproape două mii de ani.

Hipnoză? Mintea lui Goldman îi spunea că există o putere hipnotică în privirea pacientului, o putere pe care nu o putea contracara, dar chiar când gândea, mintea sa părea să se separe în două, o parte care veghea și înțelegea realitatea ce se petrecea, iar altă parte…

Vocea adâncă, poruncitoare a lui Casey se împreuna cu privirea arzătoare în mintea lui Goldman, într-o unitate pe care el nu o mai putea separa. Se simțea pe sine însuși atras de acești ochi, parcă căzând prin nori și ieșind din ceață…

A existat un *interim* când Goldman a simțit cum trece dintr-un plan al realității în altul, când a văzut clădirile venind mai aproape. *Ca și cum s-ar fi aflat într-un avion ce venea pe panta de aterizare*. Detaliile erau confuze… străzi mizere… pereți din chirpici… un drum pavat cu pietre… ziduri de piatră… case cu terasă, fără acoperiș… străzi înguste… piatră, piatră, piatră… un sens al eternității ca și cum acest loc ar fi existat acolo înainte de începutul Timpului și va fi acolo pentru totdeauna… o livadă de măslini…

Apoi o structură enormă, masivă, dominatoare, strălucitor de albă, minunată… ca și cum Dumnezeu însuși ar fi lustruit lespezile. *Templul*? *Acesta a fost Templul*? *Dumnezeule mare din Cer*! *Nu-i de mirare că poporul meu își aduce aminte*…

Goldman oscila între realitate și viziune. Pentru o clipă se păru că viziunea a dispărut… Ajunsese destul de aproape ca să vadă oamenii, iar el îi privea cu ochii celui din secolul douăzeci… ca pe o scenă dintr-un *film* de *Cecil B. De Mille*… bărbați în veșminte lungi… ceva înfășurat în jurul capului… turbane?... măgari și cămile… o piață în care vânzătorii strigau pentru a atrage atenția potențialilor clienți. Oamenii aveau un aer familiar. Avea impresia că-i cunoaște.

Erau arabi? Atunci…

Privi în sus.

Templul!

Oameni bărboși, cu părul lung, brațele ridicate în rugăciune, cu vocile devenind inteligibile pe măsură ce-și incantau rugile în ebraică…

„*Ascultă, o Israel, Stăpânul, Dumnezeul nostru, singurul Dumnezeu*…"

D*oamne*! *Chiar e Templul*! spuse conștiința ce era Goldman.

„*Da*, veni vocea lui Casey, aproape neplăcută pentru doctor. *Ceea ce vezi acum este Templul evreilor. Privește și învață adevărul despre acea zi și ce înseamnă pentru mine, Casca Rufio Longinus, soldat în legiunile Imperiului roman aflat sub domnia marelui Tiberius*…"

Cuvintele au detunat în creierul lui Goldman, iar tranziția a fost completă. Stătea pe pavajul din piatră al unei străzi din Ierusalim, în țara neamului său, în vremea neamului său.

„*Ascultă, o Israel, Domnul Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu*."

Realitatea măreață l-a învăluit.

3

Blestemați să fie toți evreii!

Pentru Pontius Pilat, Procurator al Iudeii, nu era cea mai grozavă zi. Se ivise problema Isus. Pilat suspecta că a fost manevrat de către vicleanul Irod, grăsanul acela nenorocit, și forțat să ajungă într-o poziție unde era oportun politic să îndeplinească dorințele liderilor evrei ai Ierusalimului; a ordonat ca încă unul dintre acei lunatici pe care acest pământ bolnav părea să-i producă neîncetat să fie crucificat împreună cu doi borfași mărunți. Păcat, într-un fel.

Părea un tip cumsecade. Așa cum i-a spus sacerdotului evreu: „*Nu pot găsi nimic rău în ceea ce a spus sau a făcut acest om, dar este politica Romei*" – lui Pilat îi plăcea să folosească jargonul imperial în fața băștinașilor – „*să permită cât mai multă libertate posibilă autorităților locale în administrarea legilor referitoare la obiceiuri și probleme religioase, dacă acestea nu intră în conflict cu ordinele Romei*."

Și a adăugat ceea ce – credea el – era o frumoasă tușă teatrală: a cerut apă și s-a spălat ostentativ pe mâini. „*E-al vostru. Luați-l și ucideți-l*." Apoi, cu o distinctă notă de dispreț: „*Decizia este a voastră, nu a mea*."

Părăsind forumul, s-a întors în interiorul răcoros al camerelor sale. Apropiindu-se de un bust al lui Tiberius, întrebă în minte chipul de marmură: „*De ce eu*? *De ce Iudeea*? *De ce nu Grecia*? *Sau chiar Spania*? *Ce ți-am făcut de m-ai trimis în acest ținut dement*? *Toți evreii sunt nebuni – cu zeul lor nevăzut și restricțiile religioase la ce se poate mânca sau bea sau atinge. Îți voi scrie din nou, Imperator. Poate că acum mă vei lăsa să mă întorc acasă – sau, cel puțin, transferă-mă într-o provincie unde tot ce aș avea de făcut ar fi câte un ocazional război de frontieră cu niște barbari normali. Măcar le pot înțelege motivele și voi ști cum să mă descurc cu ei. Dar aici nu-i am numai pe evrei, îl am pe Irod, prietenul lui Claudius, cu care să mă înfrunt – și este și el aproape la fel de nebun ca și restul populației. Chiar cred cu adevărat că micuțul grăsan căcăcios a început să se considere parte a structurii de putere de aici. S-ar putea să fie nevoie să dau cu el de pământ, chiar dacă se supără Claudius*."

Claudius.

Din anumite motive, Tiberius tolerează acest avorton și ia în seamă ce spune. Bine, destul. Îmi iau „liber" pentru restul zilei și las toate aste deoparte. Nu știu de ce îmi mai bat capul cu acel amărât de evreu pe jumătate nebun.

Dar e ceva cu dânsul: Cum se numește? Yeshua, Jesus. Asta e, Jesus. Pare că se aștepta la tot ce se întâmplă. Nu l-a supărat, nici nu l-a surprins. Doar a acceptat situația, ca și cum ar fi avut în minte ceva mult mai important.

Destul. Cred că am să degust din noul transport de vin de Falern de la Roma până ce am să mă fac mangă.

Evreii.

Se duse în cămara vinurilor.

Soarele iudeean trecuse de zenit, dar ziua a ajuns abia acum la temperatura maximă. Străzile ce duceau la locul de execuție erau pline de gloate de oameni ce așteptau să-l vadă pe așa-zisul „Mesia".

Evreul era copleșit de efortul de a căra crucea și avea fața acoperită cu sânge de la rănile făcute de coroana de spini de pe cap. Pentru a-l proteja de violențele evreilor ortodocși, era escortat de o grupă de legionari. Aceștia bombăneau cu jumătate de gură împotriva serviciului suplimentar pe care trebuiau să-l execute.

Decurionul aflat la comanda patrulei blestema sudoarea ce i se scurgea pe spinare, pe sub platoșa de piele ce-i proteja trunchiul. *Trebuia totuși să fie recunoscător pentru faptul că platoșa nu era din metal. Bine măcar că centurionul a avut destulă minte ca să știe că în acest climat platoșa metalică era practic imposibil de purtat la îndatoririle zilnice, normale.*

Decurionul avea șase oameni în grupa de escortă: doi sirieni, un gal din Messilia, un german din tribul teutonilor și doi oameni din provinciile latine din nord. Cu toții împărtășeau opinia comună că Iudeea era cel mai nenorocit loc din întregul Imperiu.

Blestemând și lovind localnicii pentru a-i îndepărta din drumul său, comandantul escortei își conducea oamenii către locul de execuție, un munte numit Golgota, locul oaselor.

Evreul slăbănog era mai puternic decât părea. A mers o parte din drum, dar după ce a căzut de câteva ori, decurionul a tras unul dintre privitori, un negru masiv, probabil un vizitator din Cyrene și l-a pus să care crucea. *Mama lui de vagabond*! Decurionul voia să-și termine treaba pentru a se putea întoarce în tabără și să se spele pentru întâlnirea din seara asta cu micuța dansatoare din Armenia.

Chiar și cu ajutorul negrului care căra crucea, drumul părea interminabil, până ce, în sfârșit, au ajuns în vârful plin de praf și gunoaie, lăsându-i în urmă pe majoritatea spectatorilor. Pur și simplu era prea cald pentru ca mulțimea să țină pasul; doar câțiva mai hotărâți au rămas să vadă sfârșitul spectacolului – ei și femeile. Surprinzător, erau și câteva femei.

Când au ajuns la locul de execuție, decurionul a respirat adânc și le-a spus celor doi sirieni să o ia înainte ca să se asigure că execuția evreului va decurge normal, iar ei să folosească piroanele aduse cu ei și obișnuitele frânghii. Ordinele sale prevedeau că evreul nu trebuie să trăiască mai mult decât e cazul pentru că era foarte posibil ca unii dintre adepții săi să creeze unele probleme. Soldații trebuiau să se asigure că după ce exemplul a fost făcut, iar liderii locali satisfăcuți, să-l *termine* înainte ca să se întâmple ceva neplăcut.

Sirienii l-au legat repede pe cruce pe evreul ce nu opunea rezistență, unul dintre ei fredonând un cântecel copilăresc în timp ce-și făcea treaba. Evreul mormăia ceva ce semăna a rugăciune. După ce sirienii au terminat, evreul a continuat să țină ochii închiși, deschizându-i doar atunci când primul piron i-a străpuns palma dreaptă. Corpul i s-a zvârcolit și un geamăt a scăpat printre buzele uscate și crăpate. La fel și când cealaltă palmă și picioarele i-au fost pironite, apoi toți legionarii s-au adunat pentru a ridica crucea și a o fixa în groapa pregătită. În timpul manevrei, Isus a lăsat să-i scape un geamăt lung și un strigăt gâtuit atunci când capătul de jos al crucii a lovit fundul gropii.

Legionarii au bătătorit cu repeziciune pământul din jurul pilonului și s-au așezat să-și tragă răsuflarea, trecându-și unul altuia un burduf de piele plin pe jumătate cu un vin local, pe jumătate fermentat. Nu era grozav, dar era cel mai bun pe care și-l puteau permite acum, cu o săptămână înainte de plata soldei.

Apoi i-au crucificat pe cei doi hoți, câte unul de fiecare parte a lui Isus.

Soarele cobora spre vest și discul său începuse să se mărească și să se înroșească. Decurionul se gândea la întâlnirea de diseară. Ceilalți legionari jucau zaruri pe roba evreului. Decurionul îi privi un moment și luă o hotărâre.

— La naiba, n-avem nici un motiv să pierdem cu toții timpul pe-aici. Voi dați mai departe cu zarurile. Cei trei cu cele mai puține puncte rămân și termină treaba. Noi, ceilalți, ne cărăm.

Cel mai mic dintre latini tocmai pitise zarurile în tolbă. Acum le scoase din nou. Cei trei care au pierdut au fost doi sirieni și latinul cel înalt din nord, Casca. Acesta, având 1,78 m era cu cel puțin jumătate de cap mai înalt ca ceilalți.

Încercă să-și răscumpere dreptul de a scăpa de această corvoadă, oferindu-se să facă de gardă în locul oricăruia dintre ceilalți. N-a vrut nimeni. Era prea al dracului de cald ca să mai întârzie pe aici. N-avea altceva de făcut decât să se așeze și să transpire în continuare.

Pe când ceilalți mărșăluiau obosiți în josul colinei, evreul de pe cruce a gemut cerând apă.

— Apă? a mormăit Casca. N-ar face decât să te țină mai mult în viață.

Râzând, a turnat puțin vin acru pe o cârpă legată la capătul *pilum*ului și a dus-o la gura evreului. Isus a supt nerăbdător cârpa udă de vin acru – aproape oțet – și a leșinat.

Casca și cei doi sirieni stăteau și așteptau.

Hoții de pe celelalte două cruci au murit.

Evreul era tăcut. Bine măcar că nu erau nevoiți să-l asculte gemând și rugându-se. Evreii ăștia întotdeauna se văitau despre ceva ce Dumnezeul lor a spus ori a făcut – sau se rugau de el să vină să-i salveze de hainii romani. La dracu, aveau mult mai

puține necazuri sub stăpânirea Romei decât atunci când își conduceau singuri țara. Unii oameni nu puteau fi niciodată mulțumiți…

Nu știa cât a dormit, dar s-a trezit brusc, cuprins de o premoniție.

Urma să se întâmple ceva…

Când Casca și-a deschis ochii, cerul era întunecat ca și cum venise noaptea, iar o furtună sta să se dezlănțuie. Se simți dezorientat; memoria și realitatea i se amestecau în minte. Timpul părea să nu mai curgă drept, ci parcă se oprise, dădea înapoi, iar înainte… *Al naibii vin evreiesc… o fi fost dintr-o recoltă proastă…*

Și-a reamintit moțăiala intermitentă, cum transpira sub platoșa de piele, sudoarea fierbinte. Ochii deschiși erau lipiți de somn și sudoare; ceea ce vedea părea a fi destul de real. Noaptea aproape că se lăsase peste ei.

Dormise atât de mult? Toți spectatorii plecaseră, în afară de două femei și câțiva adepți ai evreului. Dar era ceva al dracului de ciudat cu noaptea asta. Casca s-a așteptat ca la poalele colinei să se vadă lămpile aprinse la intrarea în Templul divinului Jupiter. Iar vântul subțire ar fi trebuit să poarte aromele mâncărurilor gătite. Dar nu se vedeau lămpi. Iar mirosul adus de vânt… la naiba!... ciudat…

Casca se ridică și-și scutură praful de pe picioare, privindu-i pe cei doi jucători sirieni. Unul dintre ei era furios pentru că celălalt tocmai îl *răsese* de solda viitoare și-i luase și roba evreului pe care o câștigase anterior. Casca l-a ignorat pe soldatul supărat și s-a dus în fața evreului. Privind în sus, ochii săi îi întâlniră pe cei ai autointitulatului „Fiu al lui dumnezeu".

— Ei, evreule a venit timpul să terminăm cu asta.

La sunetul vocii lui Casca, Isus și-a ridicat ochii spre cerul întunecat și a strigat „*Eli, Eli, lama sabahtani*!". Din câte a înțeles Casca, cuvintele au fost: „*O, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit*?"

Păru să se înece cu un suspin, rușinat parcă de propria sa izbucnire.

Casca își puse mantia roșie, militară, pe el. Noaptea adusese cu ea o neașteptată răcoare ce creștea odată cu vântul.

— De ce te-a uitat tatăl tău? l-a întrebat pe evreu. Prostule. Noi toți suntem uitați încă de când am respirat pentru prima oară. Nimeni nu este nemuritor. Termină cu văicăreala și pregătește-te să mori ca un bărbat… și nu-l mai chema pe tata să te ajute. E prea târziu ca să te mai ajute cineva.

Vântul îi șfichiuia picioarele cu grăunțe aspre de nisip, iar în depărtare se auzea detunarea tunetelor.

Casca a ridicat lancea sprijinită de stâncă. Vântul s-a întețit și a trebuit să închidă parțial ochii pentru a-i proteja de forța crescândă a furtunii. Începură să cadă stropi de mici de ploaie, în praful de la piciorul crucii. Cei doi sirieni și-au acoperit capetele cu căștile.

Casca și-a luat lancea și s-a apropiat de cruce.

— E timpul să se termine. Voi încerca să o fac cât mai puțin dureros posibil.

Evreul a strâns din dinți, printre buzele palide. Casca se dădu puțin înapoi și cu o mișcare lină împlântă vârful lăncii sub ultima coastă din partea stângă, țintind inima. A ratat și a retras lancea pentru o nouă fandare.

Cerurile s-au rupt. Norii negri păreau să absoarbă toată lumina de pe pământ. Vântul și ploaia au hăulit în jurul lor ca și cum le-ar fi cuprins nebunia. Din rană a țâșnit sângele, din care stropi au ajuns pe mâna dreaptă a lui Casca.

Isus a deschis ochii privindu-l în față.

Frica a cuprins intestinele acestuia. Nu mai văzuse asemenea ochi. Puterea lor extraordinar de intensă l-a învăluit de parcă erau parte a furtunii turbate.

— Soldatule, ești mulțumit cu ceea ce ești. Atunci, asta vei rămâne până ce ne vom întâlni din nou. Așa cum eu mă duc acum la Tatăl meu, tu va trebui cândva să vii la mine.

Vocea evreului își făcea loc direct în mintea lui Casca. Cei doi sirieni păreau să nu audă sau să vadă nimic.

— Soldatule. Ești mulțumit cu ceea ce ești. Atunci, asta vei rămâne… până ce ne vom reîntâlni.

Vântul șuiera. Casca era șocat și cuprins de frică, sângele evreului de pe mâna sa amestecându-se cu stropii ploii ce cădea. Fără să se gândească, Casca și-a șters mâna de gură, iar un strop de sânge i-a atins limba și Casca a urlat. Se ghemui cuprins de crampe. Simțea de parcă un foc lichid năvălea prin vene către creier, cuprinzându-i întreaga ființă în flăcări. Dar ceilalți tot nu observau nimic.

Casca a căzut la pământ și a rămas întins scâncind, în timp ce tot trupul îi era zguduit de spasme. Încet durerea a dispărut, lăsându-l slăbit și înspăimântat.

Ce spusese evreul înainte de a muri?

„Până ce ne vom reîntâlni…"

4

Încet-încet, durerea a dispărut din trupul lui Casca, parcă odată cu însăși viața sa. Se ridică cu greu în genunchi și-l privi drept în față pe Isus.

— Mort? a întrebat. Ești mort?

Reușind să se ridice în picioare, fără a înțelege ce s-a întâmplat, Casca fu cuprins de frică, frica profundă, ca cea primordială ce sălășuie în adâncul animalic al oricărei ființe umane, frica elementară.

O femeie a venit la el, cu fața umbrită de văluri și cu doar o șuviță de păr negru în bătaia vântului.

— Soldatule, pot să-mi iau fiul? Acum putem să-l luăm?

Pe măsură ce Casca își revenea, frica dispărea, odată cu durerea. Evreul era mort, iar morții nu fac rău nimănui.

Cu o voce hârâitoare, Casca i-a spus:

— E al vostru. Luați-l și fiți blestemați.

Femeia l-a privit întrebător, drept în față, iar Casca simți o nuanță schimbată în vocea ei.

— Blestemați, spui? Vei învăța înțelesul acestui cuvânt de o mie de ori, romanule, cuceritor al lumii. Cu siguranță vei învăța ce înseamnă să fii blestemat.

Casca se îndepărtă de ea. Îl cuprinse un val rece de îndoială, dar… era ce era.

— Ia-l, vrăjitoareo, și dispari!

Femeia făcu un semn către prietenii săi. Cu blândețe, au luat trupul, iar cel pe care îl numeau Josephus a început să intoneze ruga morților, a evreilor.

Casca le-a cerut sirienilor să-și strângă lucrurile și să plece. În timp ce aceștia executau ordinul, decurionul s-a întors extrem de supărat.

— Ce mama dracu' mai faceți pe-aici? l-a întrebat pe Casca.

— A trebuit să rămânem ca să ne asigurăm că treaba a fost făcută cum trebuie.

— Mi se fâlfâie „cum trebuie". Ce mare lucru să crucifici doi pungași și un dilimache? Totu-i în regulă?

Văzând grupul de bărbați și femei ce jeleau lângă trupul lui Isus, comandantul patrulei se dădu mai aproape ca să vadă cu ochii lui. Observând privirea lui Casca, spuse:

— Verificam doar. Trebuie să fii sigur. Știi cât de șmecheri sunt cei din nația asta de oameni.

Apoi se răsti către ce doi sirieni:

— Tot mai jucați zaruri?

Observând mantia evreului sub brațul sirianului mai tuciuriu, i-o luă mormăind către sine:

— Dacă tot a trebuit să mă întorc până aici, doar n-am să plec cu mâna goală.

A sfâșiat mantia în patru și a dat câte o bucată fiecărui soldat, spunând:

— Asta e simbria voastră pentru ziua de azi. Puteți folosi asta ca să curățați mizeria de pe echipamentul vostru. Pentru că mâine comandantul garnizoanei va face o inspecție, așa că hai să ne cărăm dracului de aici. Ne-am terminat treaba.

Pe când coborau pe panta nordică a colinei, a izbucnit o nouă rafală de vânt. Casca întoarse capul ca să arunce o ultimă privire. Credincioșii evrei terminaseră de spălat trupul. Izbucniri cataclismice de fulgere și tunete se năpusteau asupra orașului,

zgâlțâind pământul ca un cutremur. Chiar și marile cortine ce acopereau intrarea în Templu au fost sfâșiate de vânt.

Cu ploaia bătându-i în față și curgându-i pe trup, Casca i-a urmat pe ceilalți către tabără. În fundul gurii încă mai simțea gustul amar al fricii. Noaptea-l înconjura, părând să-l urmărească intenționat pe străduțele înguste.

Numai după ce au ajuns în mijlocul familiar al taberei și-a dat seama că adevărata noapte încă nu s-a lăsat; era ceea ce se numea după-amiaza târziu. De aceea nu s-a simțit nici un miros de mâncare gătită. Furtuna transformase ziua în noapte. Dar de ce? *Gândurile astea sunt prea mult pentru mine. Eu sunt doar un simplu soldat… dar de ce ceilalți nu l-au văzut pe evreu vorbind cu mine și nici nu au auzit ce mi-a spus*? *Și ce-a vrut să spună*? *Prea multe la care să mă gândesc*.

Casca s-a culcat pe patul cu paie fără ca măcar să-și dea jos echipamentul ud. Și a adormit. Afară, zidul ce piatră ce înconjura tabăra romană reprezenta un parapet de apărare împotriva elementelor ostile din populația locală, dar nu exista nimic care să protejeze mintea lui Casca față de valurile de gânduri negre ce-l asaltau.

Iar și iar, a revăzut fiecare moment al crucificării.

Iar și iar, a revăzut fața evreului, teribilă prin intensitatea și puterea ce-i izvora din ochi.

„Până ce ne vom reîntâlni…"

Iar și iar, a auzit vorbele evreului. Pătrundeau în creier precum acidul.

„Până ce ne vom reîntâlni…"

Furtuna s-a potolit în cursul nopții. Zorii au venit, limpezi și răcoroși. Briza adia dinspre oceanul nevăzut aflat, pare-se, la foarte mare depărtare, foșnind frunzele copacilor din jurul taberei. Casca a fost trezit din somnul său neliniștit de zbieretele bucătarului care chema oamenii la micul dejun. A trecut un ceas de la ivirea zorilor, iar ziua se revărsa peste ei. În timp ce ceilalți au alergat după mâncare, Casca a rămas pe loc ca să-și curețe echipamentul. Decurionul spusese că azi va fi inspecție; echipamentul său arăta ca dracu, pentru că dormise în el fără a-l curăța înainte de culcare. Și-a șters platoșa de piele apoi a uns-o cu ulei pentru a o menține elastică și ușor de purtat. Sarcina aceasta obișnuită l-a reconfortat.

A intrat în rutina *șterge-freacă* și era plăcut să nu se mai gândească la nimic. Când a terminat cu platoșa, au urmat sandalele, observând cu oarecare mirare că rosăturile dintre degete au dispărut. Examinând zona mai îndeaproape, a văzut că pielea era deja vindecată… fără să se mai vadă nici o urmă de roșeață măcar. Ciudat!... dar și-a alungat gândul din minte și a continuat curățarea restului de echipament, cu bucata din mantia evreului pe care comandantul patrulei o tăiase dându-i-o ca să-și șteargă lancea și spada.

Casca era mândru de abilitățile sale în mânuirea sabiei, mai ales a lui *glaudius iberius* așa cum era numită sabia romană scurtă. El, unul, nu credea că numele vine de la cuțitele alea lungi ale casapilor din Spania Iberia. Casca considera că provine din săbiile scurte ale gladiatorilor. Spectatorilor din Arena le plăcea să-și vadă favoriții luptând de aproape. Doar în lupte speciale se foloseau săbii lungi ca acelea ale germanilor. Pentru legionari sabia scurtă era cea mai bună. Când aceștia își alăturau scuturile formând perimetrul pătrat de apărare al unității, era mai ușor să înjunghii cu sabia scurtă printre ele, pe sub ele, pe deasupra lor, atunci când barbarii se îmbulzeau gloată împotriva zidului viu. Sabia lungă a barbarilor pur și simplu îi încurca pe aceștia. Când atacau prea grupați, nu aveau destul loc ca să o rotească cum trebuie.

Casca râse în sinea sa amintindu-și de monstrul german înalt de cel puțin 1,90 m care în furia unei lupte ucisese cel puțin o jumătate de duzină dintre ai lui doar rotindu-și sabia – de lungimea unui stâlp de cort – și care mugea la Odin să-i mai dea putere. A fost ucis de bucătarul legionar care s-a târât printre picioarele lui Casca și l-a înjunghiat pe germanul cel uriaș cu un cuțit de bucătărie, apoi s-a întors grăbit la cazanul său, mulțumindu-se să cedeze gloria elementelor combatante ale centuriei.

Ceilalți soldați se întorceau de la micul dejun. Cei doi sirieni, Kleton și Achron, s-au așezat în fața lui Casca, negriciosul frecându-și genunchii cu mâinile.

— Ieri s-a întâmplat ceva ciudat, a remarcat Achron. Nu-i așa, Casca?

Acesta confirmă dând din cap și sirianul a continuat.

— După ce ai adormit, a urmat ceva interesant. Câțiva preoți evrei au venit de la Templul lor ca să-l hărțuiască și să-și bată joc de cel de pe cruce. Apoi evreul i-a promis unuia dintre hoți că va veni cu el. Nu știu unde credeau ei că se duc. Dar a fost interesant, nu-i așa? Și, Casca, de unde ai învățat tu să vorbești ebraica? Credeam că nu poți nici măcar să o înțelegi, darămite să o vorbești!

Casca s-a oprit din frecat, și-a ridicat privirea, spunând încet:

— Nu pot.

— Dar te-am auzit răspunzându-i evreului la spusa acestuia cum că tatăl său l-a părăsit. Vorbeai în ebraică.

Casca îl privi pe Achron direct în ochi și spuse:

— Nu. Evreul vorbea latina, la fel de clar precum o vorbim noi, acum.

Al doilea sirian a intervenit.

— Greșiți amândoi. Vorbea aramaica. E limba locului meu de baștină. O vorbea perfect.

Casca s-a ridicat, cu gâtul îngroșat de furie.

— Destul. Nu mai vreau să aud niciodată despre evreu sau despre limba în care vorbea. Nu-mi pasă. S-a terminat cu treaba asta. Acum cărați-vă până nu vă sparg mutrele.

Plecând de lângă cei doi sirieni, Casca și-a pus pe el și restul echipamentului. Trompetul tocmai intona semnalul de adunare, legionarii fiind chemați să formeze liniile de centurii, fiecare centurie având la rândul ei zece decurii a câte zece oameni. Lui Casca îi plăcea ordinea și disciplina din armata romană. Fiecare om și fiecare lucru își avea locul său. O sută de oameni într-o centurie, două centurii într-un manipul, trei manipule formau o cohortă, iar 3600 de oameni constituiau o legiune cu două centurii/legiune de personal auxiliar. Când Augustus a devenit Imperator, existau șaizeci de legiuni, dar acum, după îndelungata și eficienta sa domnie, mai erau doar treizeci și opt de legiuni ce vegheau Pax Romana. Legiunea era regina războiului; orice legiune ce-și pierdea *vulturii*-stindard era desființată, afară doar dacă-și recupera *vulturii*. Oare nu i-a forțat Augustus pe parți să înapoieze vulturii capturați de la Crassus și Antoniu?

De aceea, Casca aflat în rândurile formației, avea sentimentul forței, simțindu-se parte a măreției și puterii ce-l înconjura. Comandantul său, din fața frontului, dădea ordinele. Baremele fuseseră ridicate.

Centuria lui Casca a scos săbiile lovind cu ele scuturile cadențat, în timp ce scandau „*Ave, Tiberius Imperator*! *Ave*!..."

A fost un moment măreț.

Casca aproape că a uitat cuvintele evreului.

Aproape…

5

Pentru Casca amintirea zilei crucificării s-a șters în rutina vieții de garnizoană. Zilele erau pline, dar lipsite de evenimente. Doar antrenamentele de rutină cu unitatea sa. Tribunul[7] lor era mereu cu curu-n sus, iar părerea tuturor era că bătrânul nenorocit voia o avansare; era mereu călare pe oameni, alergându-i în manevre și exerciții continue.

Lui Casca nu-i păsa. Rutina îi făcea plăcere. Moralul centuriei era bun și era plăcut să transpiri în lupte simulate cu săbii de lemn îngreunate cu plumb. Acest lucru, plus două ceasuri de lovituri la stâlp pentru întărirea brațului cu care foloseai sabia, făceau bine unui bărbat. Dar nu se simțea atât de obosit încât să renunțe la unele mici plăceri ale vieții. La urma urmei, era un bărbat arătos… în formă bună… n-avea nici

[7] tribunus laticlavius – unul dintre cei șase tribuni militari ai unei legiuni. Era inferior lui *legatus legionis* – comandantul legiunii – și superior celorlalți tribuni – *augustclavii*.

treizeci de ani. Părul castaniu și ochii albaștri îi aduseseră printre camarazi reputația că are succes la femei.

Până și soția lui Pilat, frumoasa și cultivata patriciană, *domina* Procla, i-a zâmbit în câteva ocazii. Avea trupul bine făcut, musculos, cu doar atâtea cicatrici cât să se vadă că e un veteran care trebuie tratat cu respect de cei de rangul lui. Cea mai vizibilă cicatrice era cât degetul mic al unei femei, de la colțul ochiului drept spre colțul gurii. Îi dădea un aer ușor sinistru care a sucit capul a destule servitoare reticente. Iar dacă femeile iubărețe voiau să creadă că e o rană ce marca vitejia, de ce să le deziluzioneze și să le rănească sentimentele povestindu-le cum o târfă din Achea l-a tăiat pentru că a încercat să o înșele plătindu-i prea puțin după ce a *prestat* cât a putut ea de bine pentru nobilul erou din Roma?

Nu, cu siguranță că era mai bine să le lase pe drăguțe să creadă despre el că este un brav și valoros soldat rănit cu brutalitate în bătălia împotriva barbarilor din întunecații codri germani. Cu adevărat mai bine. Nu a primit niciodată reclamații referitoare la talentele sale amoroase. Poate că trupu-i era nițel prea greu și tare pentru patriciene, dar îl slujea destul de bine în luptă. Era bucuros că are musculatura atât de dezvoltată. Îi dădea putere și l-a ajutat de multe ori să despice țeasta vreunui inamic al Romei – și astfel și-a salvat el pielea.

Casca n-a a fost niciodată prea sigur ce era mai important: datoria față de legiune, sau grija pentru propria sa siguranță. Se gândea că centurionul avea o părere diferită de a lui, dar el știa ceva cu care erau de acord toți soldații din legiune – cum era în luptă.

Ceva anume din bătălie însemna același lucru pentru fiecare soldat. Când sângele începea să fiarbă în vene, iar legiunea forma careul și-și începea marșul asupra inamicului… ca un tăvălug de carne și oțel… te pierdeai în acest *întreg*, deveneai parte a *lui* separat de *eul* tău, și tu însuți deveneai mai puțin important decât comuniunea. Și să aparții unei frății a camarazilor de arme era ceva minunat, măreț.

Erai prins în vârtejul bătăliei. Apoi, când comandanții ordonau „*Desfășurați legiunea*!", ordinul de a rupe rândurile pentru urmărirea inamicului panicat aflat în retragere… se dezlănțuia furia de a ucide și pofta de sânge…

Acum era momentul când pofta de sânge și măcelul… când un soldat putea doborî o duzină – neh, chiar și două duzini de inamici demoralizați aflați în retragere.

Din cine știe ce motive, când barbarii simțeau că au pierdut bătălia, de obicei se predau; doar puțini se mai împotriveau simbolic chiar dacă știau că sunt terminați. Ciudat…

Da, Casca se simțea bine. Viața era frumoasă.

Diseară, el și grupa sa vor fi gardă de onoare la petrecerea regelui Irod. „*Gardă de onoare*", a chicotit în sinea lui. *Onoare*? *Singurul motiv pentru care Pilat ar trimite vreun om de-al său la palatul lui Irod era ca să-i reamintească fandositului degenerat cine este stăpânul*.

Nu l-au neliniștit nici măcar veștile din Achron cum că trupul evreului crucificat a dispărut din mormânt. Casca era un om rațional și avea o oarecare educație. Știa chiar să citească – fapt ce-i garanta un mic avantaj dacă avea prea multe necazuri cu Sporus, *decanus* (comandantul de *contubernium* – o grupă de opt soldați plus doi non-combatanți auxiliari; o grupă de patru soldați se numea *quaternion*).

Nu, dacă trupul evreului a dispărut, însemna doar că adepții săi încercau să mențină vie credința. *Nu era mare lucru*.

Nimic nu putea tulbura liniștea lui Casca. Scăpase chiar și de criza de dizenterie care, cu câteva zile mai înainte, lovise cea mai mare parte din centuria sa. O vreme, latrina a fost locul preferat din tabără, dar și în care se intra cel mai greu. Doar Casca a scăpat neatins.

Diseară, când va fi de gardă la palatul lui Irod, va arăta grozav în noua sa mantie și platoșă. Tocmai le cumpărase de la un recrut al cărui tată – negustor bogat – a cumpărat-o după ce fiul său iubit s-a îmbătat și a făcut prostia să se înroleze în asemenea companie dură. O dată sau de două ori, Casca l-a ajutat pe băiat, așa că tânărul i-a cedat echipamentul aproape pe nimic – deși erau aproape toți banii pe care-i avea Casca de obicei. De aceea mai făcea uneori ceva muncă la negru, ca paznic dur la unele prăvălii ce vindeau vin.

Legiunii îi păsa prea puțin de Irod, dar dacă diseară lucrurile mergeau bine, Casca va părăsi palatul cu câțiva *șekeli* în plus. Irod era cunoscut ca fiind un mare cheltuitor care da bacșișuri bune. Grupa lui Casca era orânduită la datorie devreme, în primul schimb. Deci vor fi liberi înainte ca petrecerea să se încingă cu adevărat și să se pilească cu toții. Acesta era momentul să plece. Cei din noua echipă de gardă vor avea mâinile ocupate încercând să împiedice nobilele doamne să scoată platoșele de pe ei și să le-o *tragă* chiar acolo, pe loc. Nu mai era un loc în care să te afli dacă erai în toate mințile. Comandantul legiunii ar fi biciuit pe oricare dintre oamenii săi s-au lăsat ademeniți. Bătrânul bășinos avea tot atâta compasiune și simț al umorului cât un cuib de vipere cu hemoroizi.

În seara asta, Casca voia să fie în siguranță. Acea dansatoare micuță din Armenia i-a promis să danseze numai pentru el după ce-și va termina treaba. Amintirea trupului ei moale rotindu-se din ce în ce mai repede în timp ce-și ondula șoldurile… sânii tari lucind de sudoare și de ulei parfumat… aproape că-l amețeau deja. Singura *muscă-n-lapte* era Sporus, comandantul său direct. Acesta avea și el cârlig la dansatoare, și-i plătea o parte din chirie. Dar ceea ce omul nu știa, nu-i făcea nici rău;

Sporus va fi comandantul gărzii în ultimul schimb al nopții, în timp ce Casca se va bucura de dulceața micuței sălbăticiuni.

Schimbul de gardă a început cu drumul spre colina pe care se afla palatul lui Irod. În timp ce treceau pe străzile înguste ale Ierusalimului, mirosul mâncării ce se gătea în palat plutea prin aerul cernit, lăsându-le gura albă. După ce au îndurat meniul fad al bucătăriei de campanie – secara și orezul fierte și tocana de porc erau prea puțin gustoase și nu umpleau burta, așa că o grămadă de înfometați se gândeau cu plăcere la masa bogată de la banchetul de la palat ca la hrana zeilor.

Și totuși…

În timp ce unitatea mărșăluia pe lângă vilele celor bogați și nobili, gânduri neliniștitoare îl tulburau pe Casca. Aici erau proprietăți somptuoase… cu grădini… și mulți sclavi care să țină departe toate neplăcerile. Pentru cei bogați, era cea mai grozavă viață. Cu bani, puteau să aibă tot ce-și doreau. Femei, sclavi, palate, totul era obținut de cel ce plătea mai bine. Pentru amărâtul de soldat, nimic din toate acestea. Doar dacă…

Întotdeauna rămânea speranța unui război în care soldatul să aibă șansa de a prăda. o lovitură norocoasă și omul se putea aranja pe viață. Doar de atât era nevoie, o lovitură norocoasă. Până atunci…

Oh, la dracu! Oare cum o fi palatul lui Irod pe dinăuntru?

Va urma

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

ASCUNSĂ ÎN ADÂNCURI

LEE CHILD

ASCUNSĂ ÎN ADÂNCURI

O povestire din seria Jack Reacher
Traducerea: Ştefi Todo

Agentul care i-a fost desemnat lui Reacher i-a spus că nu va fi uşor. Vor fi dificultăți. Multe şi diverse. O adevărată provocare. Tipul nu-l menajă deloc. În mod normal agenții începeau cu veştile bune.

Poate că nu e niciuna, s-a gândit Reacher.

Agentul era un colonel al serviciului secret, pe nume Cornelius Christopher, dar acesta era singurul lucru greşit la el. Arăta ca un tip decent. În ciuda numelui fantezist s-a dovedit a fi destul de deschis şi pragmatic. Reacher ar fi putut să-l placă, doar că nu-l mai întâlnise niciodată. Să acționezi sub acoperire cu un agent pe care nu l-ai mai întâlnit duce la ineficiență. Sau mai rău.

— Cât de mult ți-au spus ieri? l-a întrebat Cristopher.

— Ieri am fost în Frankfurt, a răspuns Reacher. Adică în Germania. Nimeni nu mi-a spus nimic. Decât să iau un avion către Dulles şi apoi să mă prezint la acest birou.

— Înțeleg, a spus Christopher.

— Ce-ar fi trebuit să-mi spună?

— Chiar nu ştii nimic despre asta?

— Câteva probleme pe plan local cu ofițerii de stat major.

— Deci ți-au spus totuşi ceva.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Dar sunt anchetator. Din asta trăiesc. Şi unele lucruri sunt evidente. Sunt un tip relativ nou, care a fost trimis până acum la posturi, aproape exclusiv, în străinătate. De aceea sunt aproape sigur necunoscut ofițerilor de stat major, care nu prea ies.

— Unde să iasă?

— La Beltway, de exemplu. Pe o rază de două mile de acest birou. Poate că au o cabană de pescuit pe un lac, pe undeva. Dar ăsta nu e genul de loc unde-mi place mie să fiu.

— Nu eşti prea fericit, nu?

— Am avut şi zile mai bune.

— Care-i problema ta?

— Când a început chestia asta?

— Azi dimineață.

— Ei bine, asta-i problema mea, chiar asta. Am un agent pe care nu l-am mai întâlnit şi o situație despre care nu ştiu nimic.

— Speriat?

— E o lucrătură proastă. E de proastă calitate şi confuz. Nu e nici un motiv de mândrie. Pentru că voi sunteți întotdeauna la fel. E un cod în titlu, îți aminteşti?

— Care titlu?

— Titlul tău. Serviciile Secrete Militare. În mod ideal, ambele cuvinte ar trebui să însemne ceva pentru tine. Dar în mod sigur, cel puțin unul înseamnă. Pe rând, dacă-ți doreşti. În zile alternative, dacă vrei.[1]

— Simte-te liber să îmi spui părerea ta sinceră.

— Deci ce ar trebui să ştiu? a spus Reacher.

*

Exact în aceeaşi clipă o maşină dădea cu spatele pe drumul de acces al unei locații îndepărtate, încet, o maşină cu tracțiune pe față, care scârțâia când se întorceau roțile. Nu scârțâitul dat de viteză. Opusul. Sunetul din suburbii, cauciuc pe un drum privat asfaltat, ca mirosul aspersorului pornit în aerul de vară.

Apoi maşina s-a oprit, şoferul a mutat schimbătorul de viteze pe înainte şi maşina s-a întors spre sud, încet, peste protuberanțele din drum pe care şoferul însuşi a insistat să fie puse, pentru siguranța copiilor.

Apoi maşina a luat-o uşor spre vest, către autostradă, gata să se alăture fluxului de maşini în drum spre capitală.

*

Colonelul Cornelius Christopher s-a aplecat în față şi a făcut loc pe birou, cele două mâini apropiindu-se, apoi măturând totul în afară, împingând dezordinea la o parte. Mişcarea a fost accentuată. Dar pur metaforică. Nu era nimic pe birou. Nicio dezordine. *Un bun organizator*, s-a gândit Reacher. *M-a lăsat să-mi spun părerea, iar acum începem să ne mişcăm.*

— Nu e nici un pericol, a spus Christopher. Nu vor fi decât discuții.

— Discuții despre ce? a întrebat Reacher.

— Ai dreptate, e vorba despre ofițeri de stat major. Sunt patru. Unul dintre ei e rău. Toți au legături politice. La Cameră şi la Senat. Practic trăiesc acolo. Cunoşti genul. Cercuri înalte, avansare rapidă, mai bine te fereşti din calea lor.

[1] În limba engleză, Serviciile Secrete Militare se numesc *Military Intelligence.* Cuvintele luate separat sunt *militar* şi *inteligență.*

— Mai specific?

— Armata a cerut o nouă puşcă cu lunetă. Am trimis demonstraţii unui nou pre-comitet. Practic, am cerşit. Ofiţerilor noştri de legătură cu legislativul. De fapt, nici nu am fost băgaţi în seamă. Au trimis în loc nişte birocraţi. Nici măcar nu am vorbit cu oficialii aleşi.

— Acum tu nu pari prea fericit.

— Nu sunt aici ca să fiu fericit. Ofiţerii de legătură stăteau acolo la aceste audieri, bineînţeles. Şi unul a vorbit. Proiectare, încărcare, gama, dimensiunea, forma, greutatea şi bugetul.

— Cu cine a vorbit?

— Un ofertant din străinătate, presupunem. Un producător străin, cu alte cuvinte. Cineva care-şi doreşte afacerea. Cineva căruia îi plac jocurile aranjate.

— Merită afacerea? Câte puşti cu lunetă vom cumpăra? Şi cât vom plăti pentru ele?

— Este vorba de aprobarea implicită. Pot vinde cu cinci mii bucata pe piaţă. Preţul unei maşini folosite decentă. Oricât de multe vor. Ca şi cum ai vinde cocaină.

— Cine a mai participat la audieri?

— Cei patru ofiţeri de legătură ai noştri, cei patru birocraţi pe care ni i-au băgat pe gât, plus tipul nostru de la achiziţii şi tipul de la achiziţii al Marinei, un lunetist militar şi un lunetist marin pentru a colora comentariile.

— Marina e implicată?

— În minoritate. Nu şi-au adus ofiţerii lor de legătură, de exemplu. Dar în mod clar e un proiect comun. Nu e altă cale de a face lucrurile astea.

— Şi de ce n-ar fi scurgerile de la Marină? Tipul lor de la achiziţii sau lunetistul lor? De ce presupunem că e tipul nostru?

— Scurgerile au fost printr-un fax din clădirea Capitoliului. Unde au birourile legăturile noastre.

— Cât de sigur eşti de asta?

— Total.

— Ar putea fi birocraţii. E de presupus că şi ei sunt în clădirea Capitoliului.

— Reţele de telefonie diferite. Supraveghetorii noştri legislativi au nişte chestii super-tari. Ofiţerii noştri sunt încă pionieri în domeniu.

— Bine, a spus Reacher. Deci e unul din tipii noştri.

— Mi-e teamă că da, a spus Christopher.

— Motivul?

— Banii, a răspuns Christopher. Asta trebuie să fie. Nu pot să-mi imaginez pe vreunul ataşându-se ideologic de un producător de arme din Europa. Tu poţi? Şi banii sunt întotdeauna un factor pentru ofiţerii aceştia. Se învârt printre avocaţi ai corporaţiilor şi lobişti în acelaşi timp. E foarte uşor să se simtă ca ruda cea săracă.

— Putem să ne uităm la fax-urile lor?

— Nu în clădirea Capitoliului. Ofițerilor noştri nu le place supravegherea. Prea multe consecințe nedorite.

— Au trimis un fax la un număr din străinătate?

— Nu, e un număr local. Dar tipi ăştia angajează localnici. Ca agenți sau lobişti.

— Deci care-i treaba mea?

— Să găseşti care dintre tipi e mărul stricat. Vorbind cu ei.

— Unde?

— În comisie, la început. Lunetistul militar a fost rechemat. Motive personale. Îi vei lua locul.

— În ce calitate.

— Alt lunetist militar.

— Cu un lunetist din marină în cameră? Mi se vor cere opiniile. Mă va descoperi într-o secundă.

— Atunci vei fi din Delta Force, nu din armată. Fii misterios. Nu spune nimic. Fii ciudat şi tăcut. Informează-te.

— Până după-masă.

— Nu-ți face griji. Ți-am văzut dosarul. Ştii unde este capătul unei puşti. Avem încredere în tine.

— Mulțumesc.

— Mai e ceva.

— Ce?

— Tipii noştri de legătură nu sunt tipi. Sunt femei.

— Toți?

— Toți patru.

— Şi asta are importanță?

— Sper sincer că nu. Unele discuții vor fi de socializare. E mai uşor cu femeile. Poți să o faci separat cu fiecare. Bărbații vor totdeauna să bea în grup.

— Deci vreți să duc femeile prin baruri, să le întreb ce vor să bea, şi, apropo, nu cumva au scăpat nişte secrete militare unor străini? Asta-i ideea?

— Va trebui să fii mai subtil de atât. Dar da, e un tip de anchetă. Asta-i tot. Se presupune că eşti bun la asta. Se presupune că din asta trăieşti.

— În cazul ăsta de ce nu-i arestați pe toți şi să-i interogați cum trebuie?

— Pentru că trei sunt nevinovate. Nu iese fum fără foc, şi altele ca asta. Carierele lor vor avea de suferit.

— Asta nu v-a oprit înainte.

— Înainte n-am avut oameni care să aibă o avansare atât de rapidă. Nu ca aceştia. Cercuri înalte. Nu-i vom anihila pe toți. Una ar supraviețui şi s-ar răzbuna.

— Încerc doar să stabilesc regulile angajamentului, a spus Reacher.

— Orice nu va fi dat afară din instanță pentru ilegalitate zgomotoasă.
— Zgomotoasă?
— Roşu intermitent cu sirenă. Felul ăsta de zgomot.
— Aşa-i de rău?
— Nu vom tolera lucrurile astea. Nu cu un producător străin. Avem politicieni de mulțumit şi ei au donatori pe care trebuie să-i protejeze. Donatori americani.
— Cărora le plac jocurile aranjate.
— Sunt două feluri de aranjamente. Felul nostru şi felul lor.
— Am înțeles, a apus Reacher.
— Nu e niciun pericol, a spus din nou Christopher. Numai discuții.
— Şi atunci care sunt dificultățile? Ce nu va fi uşor?
— E mai complicat, a spus Christopher.

*

Maşina cu tracțiune pe față s-a alăturat traficului de pe autostradă. A devenit doar una dintre miile de maşini, toate rapide şi atente şi în linie şi metalice, ca nişte bile gigantice trase dintr-un tun gigantic de undeva din spatele lor. O imagine care-i plăcea foarte mult şoferului. Era un glonț, implacabil şi neobosit, singular datorită scopului său. Se îndrepta spre țintă. Obiectivul lui era real.

Dincolo de barieră nimeni nu mergea în altă direcție. Fluxul de dimineață era tot în aceeaşi direcție, cu viteză mare, în aglomerație, spre oraşul îndepărtat.

*

Christopher a făcut din nou gestul cu mâinile, curățând în mod metaforic dezordinea de pe birou şi din conversație. Gata pentru un nou subiect. Dificultățile.

— E o problemă de viteză, a spus el. Trebuie să fim rapizi. Şi în acelaşi timp trebuie să păstrăm aparențele în fața Corpului de Marină. Nu putem să-i lăsăm să ne suspecteze că avem o scurgere. Deci nu putem să oprim discuțiile, sau vor ghici. Dar nici nu putem lăsa alte informații să ajungă în străinătate. Aşa că nu putem să pierdem timpul.
— Deci vor fi un fel de întâlniri rapide?
— Eşti nou în oraş, deci de ce n-ai face-o?
— O voi face, a spus Reacher. Crede-mă. Va fi ca un vis devenit realitate. Dar e nevoie de doi pentru un tangou. Şi eu sunt un tip realist. Într-o zi bună pot face o femeie să se uite la mine. Poate. Dar patru femei, toate deodată nu este foarte probabil.

Christopher a aprobat din cap.

— Asta-i complicația, a spus el. Asta-i dificultatea de care suntem îngrijorați. În plus, aceste femei sunt înspăimântătoare. Absolvente de West Point, cu IQ-uri peste limită. Avansare rapidă. Cercuri înalte. Îți poți imagina.

— Nu trebui să-mi imaginez. Am fost la West Point.

— Ştim. Am verificat. Nu te-ai întâlnit cu niciuna dintre ele.

— E vreuna căsătorită?

— Nu, din fericire. Femeile cu avansare rapidă nu se mărită. Nu până la momentul potrivit.

— Vreo relație serioasă?

— Acelaşi răspuns.

— Sunt mai în vârstă sau mai tinere decât mine?

— Mai în vârstă. Douăzeci şi nouă şi treizeci.

— Asta-i tot un lucru negativ. Cele mai multe femei se întâlnesc cu bărbați mai în vârstă. Şi ce grad voi avea?

— Vei fi sergent. Cei mai mulți lunetişti asta sunt.

— Femeile de genul acesta nu doresc încorporați.

Christopher aprobă din nou din cap.

— Am spus de la început că nu va fi uşor. Dar gândeşte logic. S-ar putea să nu fie nevoie să te întâlneşti cu toate patru. Poți avea noroc de prima oară. Sau a doua. Sau poate vei şti oricum. Trebuie să presupunem că cea vinovată va rezista la orice fel de contact. Poate că trei vor spune da şi una va spune nu. Şi în acest caz, ea e.

— Toate vor rezista la contact. Toate vor spune nu.

— Poate una cu mai multă tărie decât celelalte.

— Nu sunt sigur că voi sesiza diferența. Întotdeauna mi se pare la fel. Antenele mele sociale nu sunt prea dezvoltate.

— Nu am găsit o altă cale de a face asta.

Reacher a aprobat din cap.

— Mi-ai adus o uniformă? a întrebat el.

— Ți-am adus un costum.

— De ce?

— Pentru că vei fi militar. Sau din Delta. Şi le place să ne vadă îmbrăcați civil. Îi face să se simtă ca agenții secreți.

— Nu se va potrivi.

— Costumul? Se va potrivi. Înălțimea şi greutatea ta sunt în dosar. A fost uşor. A fost ca orice altă comandă. Doar că dimensiunile sunt mai mari.

— Ai biografiile acestor femei?

— Detaliate, a spus Christopher. Plus transcrierea a tot ce s-a discutat în timpul audierilor până acum. Probabil ar trebui să le citeşti pe acestea mai întâi. Felul în care vorbesc îți va spune mai mult decât biografiile.

*

Cu cinci mile la vest, dincolo de râul Potomac, şi-a pus o borsetă în jurul şoldurilor şi a mutat-o până a simțit-o confortabil, în poziția obişnuită. Apoi s-a aplecat, şi-a dat părul pe spate şi l-a prins cu o bandă pluşată, împingând-o înapoi până când s-a aşezat perfect. Apoi a lovit şipca din hol pentru a avea noroc, cu degetele de la piciorul stâng, apoi cu cel drept şi a deschis uşa, a ieşit afară alergând un moment pe loc, uşor, pentru încălzire, relaxare, fiind gata şi luând-o în jos.

Cinci mile.

Treizeci de minute.

Posibil.

Depindea în mod clar de semafoare. Dacă mai mult de jumătate vor avea culoarea verde, va reuşi. Cincizeci şi unu la sută. Doar de asta are nevoie. Cu mai puțin de atât nu va reuşi. Simplă matematică. Un fapt de viață. Nicio ruşine.

Doar că nu-i aşa. Eşecul e întotdeauna o ruşine.

A luat o gură de aer, apoi încă una, şi-a atins ceasul şi a luat-o în jos pe alee şi apoi pe trotuar şi s-a pregătit pentru efortul neîntrerupt. Paşi uşori, lungi, relaxați, forțând doar puțin, respirând bine, mişcându-se bine, cu părul fluturând în spatele ei cu un tipar ritmic, perfect circular, simetric, ca un metronom.

La prima trecere de pietoni semaforul era verde.

*

Reacher a început cu transcrierile. Audierile pre-comitetului. Erau înregistrările a două sesiuni separate, prima cu două săptămâni în urmă şi a doua cu o săptămână în urmă. De aici graba. Urma a treia sesiune.

Transcrierile erau exact ceea ce trebuie să fie o transcriere. Orice sunet vocal emis în cameră era transcris pe hârtie. Orice *hm* şi *ăăă* şi *ştii*, orice început greşit, orice repetare, orice propoziție neterminată, orice mormăială şi bâlbâială, orice încurcătură fără speranță şi orice întrerupere a şirului gândurilor. Să citeşti paginile era ca şi cum ai asculta vocile. Dar nu chiar exact. Era ceva doar pe jumătate real. Vorbitul nu poate fi pus pe hârtie perfect, oricât de bun ar fi cel care transcrie.

Primul vorbitor a fost un birocrat din Senat. Reacher putea să-l vizualizeze pe tip. Nu prea tânăr. Era lipsit de respect să trimiți un puştan, cu excepția cazului în care puştanul era grozav, dar cei grozavi nu erau trimişi să piardă timpul ascultând şaisprezece ore înainte să spună *nu* armatei. Aşa că trebuia să fie un tip mai în vârstă, solid şi important şi acolo dintotdeauna, dar clar

unul din eşalonul doi, pentru că vedetele nu sunt nici ele trimise să piardă timpul ascultând şaisprezece ore înainte să spună *nu* armatei.

Acest exemplu particular de senior din eşalonul doi părea umflat în pene şi autoritar. A început prin a se auto-numi preşedinte al comitetului. Pur şi simplu a anunțat. Nimeni nu a obiectat. Nu că Reacher se aştepta ca cineva să o facă. Probabil că tipul avea un fel al lui care-i mergea cu ceilalți birocrați, deci de ce le-ar fi păsat militarilor sau marinarilor de ceea ce făcea fiecare din nemernici? Aşa că tipul a mers mai departe şi a recitat cu un ton formal scopul întâlnirii, care, spunea el, *era să examineze căile de acțiune disponibile, având în vedere solicitarea percepută a infanteriei pentru o nouă armă, numită puşcă cu lunetă.*

Lui Reacher nu i-a plăcut deloc propoziția. Din cauza cuvântului *percepută.* În mod clar acesta era modul în care va decurge discuția. *Nu aveți cu adevărat nevoie de asta. Ba da, avem. De ce?* Ceea ce era o uriaşă capcană birocratică. Lunetiştii de la sol o vor lua pe calea greşită. *Ați ratat vreodată din cauza unui echipament inferior? La naiba, nu, domnule, noi niciodată nu ratăm. La naiba, putem folosi orice. La naiba, am putea să ne facem singuri nenorocitele de puşti cu lunetă din ticăloasa de puşcă veche a lui bunică-tu, o lungime de jgheab de apă de ploaie şi o a naibii de rolă de bandă adezivă.*

Domnule.

Iar ofițerii de la achiziții ar aluneca prea departe în cealaltă direcție, până când totul va începe să sune ca nişte gloanțe oarbe sau ca membrii NRA[2] scriindu-i o scrisoare lui Moş Crăciun. Deci era un dans ritual. Erau în 1986 şi totul era despre avioane şi rachete şi computere şi sisteme integrate ghidate prin laser. Vor pierde. Dar nu înainte ca specificațiile puştii cu lunetă să ajungă în străinătate. Producătorul străin ar putea presa mai tare la următoarea întâlnire. Sau pur şi simplu să meargă mai departe, să construiască puşca şi s-o vândă sovieticilor.

Reacher a întors pagina şi a constat că treaba mergea aşa cum îşi imaginase el. Tipul umflat în pene a întrebat de ce au nevoie de noile puşti şi nimeni nu i-a răspuns. Încrezutul le-a cerut să presupună că era un idiot şi că nu ştie nimic despre subiect. Nu era o cerere deosebită, s-a gândit Reacher. Apoi a vorbit tipul de la aprovizionare şi dactilografa aproape şi-a tocit litera *m: Um, Hm, Umm* (Pauză) *Eu… eu… eu…*[3]

Încrezutul a apus că se vor întoarce la asta. Apoi a întrebat ce îşi doresc ei exact, ceea ce a dus discuția înapoi pe un teren solid cu lungi discuții monotone despre calitatea necesară a puştilor. Acuratețea tragerii la rece era în capul listei, desigur. Cel mai adesea un lunetist avea doar o şansă, ceea ce

[2] NRA – *National Rifle Association* – organizație nonguvernamentală din SUA care militează pentru dreptul de a purta şi folosi arme pentru autoapărare..

[3] În engleză I'm… I'm… I'm…

prin definiție era printr-o țeavă rece. Trebuia să atingă ținta. Aşa că totul despre țeavă era despre dimensiunile interne perfect uniforme, cu răsucirea corectă şi poate nişte caneluri pentru rigiditate, şi greutatea redusă, totul construit cum se cuvine, ca să nu se dilate sau să se contracte în funcție de vreme, sau să fie prea grele pentru a fi transportate douăzeci de mile. Şi tot aşa.

Femeile ofițeri de legătură au vorbit rar şi pe larg. Prima era identificată prin inițialele *C.R.* Ea a spus:

— Aici vorbim despre o tehnică extrem de înaltă în prelucrarea metalului. Şi vom avea nevoie de optică inovatoare. Poate am putea încorpora şi laserul. Asta poate fi foarte interesant. Ar putea fi o mare oportunitate de cercetare pentru cineva.

O femeie deşteaptă. Propoziții întregi. Şi propoziții bune. Încerca să fie radicală nu plictisitoare şi a făcut aluzie la sume mari de bani care vor fi cheltuite în districtul cuiva, ceea ce ar fi un bilet grozav pe care oricare senator ar fi fericit să-l aibă în buzunarul de la vestă. O abordare tactică bună.

Dar n-a mers. Preşedintele comisiei a întrebat:

— Cine va plăti pentru toate asta?

Moment în care cel care transcria a scris: *Pauză.*

Reacher a căutat între biografii şi a aflat că C.R. era Christine Richardson. Din Orange County, California. Şcoală privată, liceu privat, West Point. Avea treizeci de ani şi era deja locotenent colonel. Avansare rapidă şi şinele magazinul politic erau deja unse. Bună treabă, dacă ai posibilitatea să o faci.

*

Femeia de treizeci de ani cu borsetă şi cu bandă în păr a trecut prin trei intersecții cu semaforul verde, dar la următoarele trei a prins culoarea roşie. Al şaptelea s-a făcut verde înainte să ajungă acolo, dar era plin cu pietoni şi ei mergeau încet, aşa că a rămas în spatele lor, alergând pe loc două secunde întregi, apoi s-a strecurat printre ei, la stânga şi apoi la dreapta, refuzând să taie drumul pe diagonală, pentru că distanța nu ar mai fi fost de cinci mile întregi, ceea ce ar însemna să trişeze şi ea nu trişa niciodată. Cel puțin nu la alergare. Şi-a făcut loc prin mulțime către colțul opus al intersecției, a luat-o la dreapta. În mintea ei a considerat semaforul jumătate roşu, jumătate verde, ceea ce părea în regulă şi ceea ce însemna exact jumătate-jumătate, trei şi jumătate roşu, trei şi jumătate verde, ceea ce nu era o catastrofă, dar nici nu era grozav, pentru că îi plăcea să prindă mult mai multe semafoare verzi înainte să se apropie de centru, unde lucrurile erau întotdeauna sufocante.

A continuat să alerge, din nou efort neîntrerupt, cu paşii încă uşori şi lungi, încă relaxați, dar forțând acum puțin mai mult, mărind ritmul, încă respirând

bine, încă mişcându-se bine, părul său fluturând încă pe spatele ei într-un tipar perfect, tot simetric, tot ca un metronom.

La următoarea trecere de pietoni semaforul era roşu.

*

Bărbatul din maşină se târa în trafic pe măsură ce autostrada 270 se apropia de şoseaua de centură. Inevitabil şi de aşteptat. Decelerare ordonată, făcută de toți cei implicați, fluxul de maşini scurgându-se împreună, încă semănând cu explozia a mii de bile dintr-o puşcă de la distanță, dar complet în linişte acum, încet şi greoi şi furişându-se prin aer. Strada 355 către Wisconsin Avenue ar putea fi blocată, aşa că s-a decis să rămână unde e până pe strada 16, la est de Rock Creek Park. Nu va fi pe o pistă de curse, dar ar putea fi mai bine. Şi ar coborî tot drumul până la Scott Circle, apoi Mass Avenue îl va duce până la Capitoliu.

Era un glonț şi încă avea o țintă.

*

Din cealaltă parte a biroului, Cornelius Christopher a spus:

— Bine, ora de documentare a trecut. Du-te să-ți iei costumul. Poți să iei documentele cu tine, dar să nu le scoți din clădire.

Biroul de aprovizionare era cu două etaje mai jos, nefiind chiar plin cu stilouri care explodează sau camere pe care să le ascunzi în florile de la butonieră, dar plin de lucruri cumva asemănătoare şi cu siguranță plin de toate lucrurile necesare să transforme un om cinstit într-un fals. Costumul a fost bine ales. Nu extraordinar de scump sau foarte modern, dar nici de prost gust. Un fel de țesătură gri-rechin, cu câteva fibre artificiale în ea, sau poate cu multe, cu revere largi ca în urmă cu cinci ani. Exact ceea ce un militar ar purta la o întrevedere la bancă sau o audiere pentru cauțiune. A fost şifonat artistic ici şi colo, de la anii stați într-un dulap imaginar şi avea chiar şi praf din cameră pe guler. Arăta ca şi cum s-ar potrivi, cu excepția brațelor şi umerilor. Cifrele din dosarul lui Reacher arătau 2 metri şi 115 kilograme şi avea proporții rezonabile, ca un tip obişnuit mărit, cu excepția brațelor care erau lungi ca ale unei gorile şi a umerilor care arătau ca nişte mingi de baschet băgate într-un sac.

Era acolo şi o cămaşă cu nasturi care avea să fie prea mică la gât, dar asta era în regulă, pentru că era de aşteptat ca soldații în costum să arate uşor ciudat şi să se simtă incomod. Cămaşa era albastră şi avea lângă ea o cravată roşie cu mici coifuri albastre pe ea. Ar fi putut proveni de la vreun club al puşcaşilor de pe undeva. Era o alegere bună. Maieul şi boxerii erau lucruri standard albe de la magazinele armatei, ceea ce era bine, pentru că Reacher

nu a auzit niciodată de cineva să cumpere lucruri de tipul acesta de altundeva. Mai erau o pereche de şosete negre de la magazinul armatei şi o pereche de pantofi negri de uniformă. Păreau a fi de mărimea potrivită.

— Încercă-le pe toate, a spus tipul de la aprovizionare. Dacă e vreo problemă, putem face nişte modificări. Dacă nu, poți să le ții pe tine. Te obişnuieşti cu ele şi le vei putea purta. Ar trebui să fii deja în autobuz sau în avion până acum, dacă într-adevăr te-au chemat aici de undeva.

Mânecile cămăşii ajungeau până la jumătatea antebrațului, iar la gât nici nu se punea problema să se închidă, dar efectul era în regulă. Fiecare sergent în civil pe care-l văzuse Reacher vreodată îşi smulgea cravata cam după zece minute. Sacoul era strâmt la umeri şi mânecile se opreau deasupra încheieturilor. S-a dat înapoi şi s-a privit în oglindă.

Perfect. Salariul unui sergent era jenant de aproape de limita sărăciei. Şi sergenții nu citeau *GQ*[4]. Nu de obicei. Întregul ansamblu arăta ca şi cum ar fi cheltuit în silă o sută de dolari la un magazin, pentru a doua nuntă a unei cumnate.

— Păstrează-le, a spus tipul de la aprovizionare. Va merge.

Se presupunea că Reacher se va ocupa singur de porcăriile din buzunar, aşa că următorul lucru era legitimația. Avea nume şi poza reale, dar gradul de sergent şi o unitate de infanterie suficient de generică pentru a fi plauzibil că a detaşat un tip la forțele speciale, pentru a împuşca pe cineva din când în când de la o milă distanță.

— Cum voi comunica cu colonelul? a întrebat Reacher.

— Încearcă telefonul, a răspuns tipul.

— Câteodată e greu să găseşti un telefon când te grăbeşti.

— Nu e nici un pericol, a spus tipul de la aprovizionare. Sunt doar discuții.

*

Femeia cu borsetă şi bandă în păr a traversat Potomacul pe Podul Francis Scott Key, mult deasupra apei, alergând cu greu, respirând cu greu prin aerul încărcat, un sprint glorios neîntrerupt, îndreptându-se spre Georgetown, dar neintenționând să ajungă acolo. Avea de gând să o ia la dreapta pe strada M, care devenea Pennsylvania Avenue, până la Washington Circle şi apoi pe New Hampshire Avenue la Dupont Circle şi apoi Mass Ave, restul drumului ducând exact până la Capitoliu.

O rută ciudată, geografic, dar orice altă opțiune era mai lungă sau mai scurtă de cinci mile şi cinci mile era cât alerga ea. La centimetru. Oricine altcineva ar fi folosit kilometrajul de la maşină, într-o dimineață liniştită de duminică, dar ea a cumpărat o roată de topograf, o chestie mare galbenă pe

[4] Gentelman's Quarterly – revistă internațională, axată pe modă, stil şi cultură pentru bărbați.

un băț, şi a mers de patru ori până când a stabilit exact cinci mile, nici un pas mai mult sau mai puțin. Precizia era importantă.

A continuat să alerge. Acum simțea o dâră largă de transpirație curgându-i pe spate, iar gâtul începea să-i ardă. Poluarea atârna peste râu într-un nor vizibil. Dar ea a forțat împingând în continuare, cu paşi mari, în cadență rapidă, ajutându-se cu brațele. Banda din păr era înmuiată. Dar se încadra în program. Încă. Mai erau multe variabile, dar avea o şansă să reuşească. Cinci mile în treizeci de minute. Opt mii opt sute de yarzi în o mie opt sute de secunde. Paisprezece picioare şi două treimi pe secundă. Nu era o distanță internațională, deci nu exista record mondial. Nu exista înregistrare națională, nici record olimpic. Dar cei mai buni ar fi putut să o facă în douăzeci şi patru de minute. Aşa că treizeci era acceptabil. Pentru ea, cu trafic, semafoare şi pietonii din drum.

A forțat, respirând greu, încă mişcându-se bine, ajungând chiar acolo, în zonă.

*

Traficul de pe strada 16 însemna pornire-oprire, cu o mare frustrare, trecând de strada Juniper şi Iris şi Hemlock şi Holly şi Geranium şi Floral. Apoi depăşind Walter Reed cu parcul verde şi liniştit pe dreapta. Şoferul nu mai era un glonț. În cel mai bun caz era o schijă, ghidat de forțe aerodinamice, mergând de la dreapta la stânga printre benzile drumului ca să câştige un minuscul avantaj pe drumul blocat. Un oraş sudic, construit pentru cai şi cărucioare de copii, care-i făcea să transpire pe domnii cu pălării şi veste în timp ce alungau țânțarii, acum înfundat de maşinile blocate, cu aerul superîncălzit deasupra capotelor, cu vopselele scumpe sclipind la soare.

Avea încă un drum lung de parcurs. Va întârzia.

*

Reacher a mers pe holuri până a simțit mirosul dintr-un birou în care mergea o maşină de făcut cafea. A dat buzna înăuntru şi s-a servit cu o cană, exersând manierele unui sergent, liniştit şi plin de respect la suprafață, dar cu o mare competență în interior. Dar biroul era gol, aşa că acțiunea a fost irosită, iar cafeaua era arsă şi slabă. Dar a luat-o oricum cu el într-o mână, în cealaltă având teancul de acte, mergând înapoi spre biroul lui Cornelius Christopher.

— Te prinde de minune, a spus Christopher.

— Chiar? a răspuns Reacher.

— Dosarul tău spune că eşti chiar bun cu armele lungi.

— Fac tot ce pot.

— Ai putea fi într-adevăr un lunetist.

— Prea multă aşteptare. Prea mult noroi. Cei mai buni lunetişti sunt băieți de la țară.

— Eşti un orăşean?

— Sunt un băiat de niciunde. Am crescut prin bazele marinei.

— Şi acum te-ai alăturat armatei?

— Sunt din fire în opoziție.

— Ai terminat de citit?

— Încă nu.

— Căutăm nereguli financiare, a spus Christopher. Sau excese financiare, presupun. Dar toate trăiesc în limita posibilităților. Locuințe potrivite, maşini în patru cilindri, haine bune dar destul de puține, bijuterii modeste, nicio vacanță, nu că ele şi-ar lua oricum concediu. Fără excese. Nu ca şi cum îşi doresc să fie şef de stat major într-o zi. Sau un lobist din industria de apărare.

Reacher a pus dosarul femeii de treizeci de ani, locotenent colonel Christine Richardson la baza grămezii şi a început cu a doua femeie, de douăzeci şi nouă de ani şi simplu maior, numită Briony Walker, fiica unui ofițer naval pensionat, crescută în principal în Seattle şi San Diego, urmând şcoala elementară publică, liceul public, şefă de promoție, West Point.

— Sper că nu e ea, a spus Christopher.

— De ce? a întrebat Reacher.

— Conexiunea navală.

— Îți place marina?

— Nu prea mult, dar e tot din familia armatei.

A treia candidată era o altă femeie de treizeci de ani, locotenent colonel, pe nume Darwen DeWitt şi Reacher a ştiut pe loc că nu era produsul unei familii militare. Nu cu aşa un nume. De fapt era fiica unui om de afaceri din Houston, care deținea aproximativ o sută de cabinete stomatologice. Educație la şcoli private, star la softball, West Point.

A patra era Alice Vay, de treizeci de ani, locotenent colonel, nepoata altui locotenent colonel, doar că numele acestuia era Mikhail Vasilyevich şi fusese locotenent colonel în Armata Roşie. Un sovietic. Fiul său, tatăl lui Alice, a fugit din Ungaria exact la timp, cu o nevastă însărcinată, iar Alice a fost născută în Statele Unite. Un cetățean. California, şcoala elementară publică, West Point.

— Ai descoperit ceva definitoriu? a întrebat Chrisopher.

— Numele lor sunt în ordine alfabetică, a spus Reacher. Alice, Briony, Christine şi Darwen.

— Bine, în afară de asta.

— Două sunt fete bogate. Cum se potriveşte asta cu motivația ta, cea a banilor?

— Poate că să facă bani e un obicei al oamenilor bogați. Poate că aşa au ajuns bogați la început. Ai observat altceva?

— Nu.

— Nici noi.

*

Femeia cu borsetă şi bandă în păr era pe New Hampshire Avenue, trăgând din greu în sus, tumultul de pe Dupont Circle fiind deja vizibil în ceața din față. A prins ultimele două semafoare verzi şi deja se se putea vedea, atingând treptele Capitoliului, dând cu mâna în încheietură pentru a opri ceasul, gâfâind după aer, o dată, de două ori, aplecată, cu mâinile pe genunchi, apoi ridicând capul, apoi ridicând încet brațele sus şi ştergându-şi transpirația din ochi şi concentrându-se pe ecranul palid al LCD-ului şi văzând numerele magice: douăzeci şi nouă ceva.

Putea să o facă.

A continuat, cu paşi scurți din cauza pantei, respirând din greu, dureros, dar încă mişcându-se bine.

Bărbatul din maşină era încă pe strada 16. Avea aerul condiționat dat la maxim, dar chiar şi aşa îi curgea transpirația pe spate. Tapițerie de vinil şi un motor de patru cilindri fără putere de rezervă pentru un compresor mare. Trecuse doar de Harvard Street, ajungând acolo unde consilierii tineri şi strâmtorați, stând cu chirie, erau forțați să trăiască. Nu aveau maşini. Mergeau pe jos la serviciu, chiar pe lângă el, cam cu aceiaşi viteză.

S-a uitat la unul, o fată, cu pantaloni strâmți în ciuda căldurii, mergând rapid, cu tenişi urâți în picioare, cu şosete, fără îndoială ducând în rucsac pantofii de birou, alături de hârtiile pentru şedință şi luările de poziție şi punctele de vedere, poate şi de o trusă de machiaj, sperând împotriva oricărei speranțe că toată lumea va fi ocupată şi ea va merge la televiziune pentru a comenta ştirile.

Exista şi versiunea masculină, îmbrăcați de la reducerile de la Big Brothers, cu capul sus, mergând cu paşi mari. De pe fiecare stradă veneau mai mulți, câte doi, câte trei, până când ambele trotuare erau pline de ei, toți mergând în aceeaşi direcție, putere în mişcare, aproape o armată, o forță de neoprit, tineri idealişti care trăiau curat, hotărâți să facă bine pentru țara lor.

Ei vor ajunge la serviciu înaintea lui. Traficul era îngrozitor.

*

Transcrierile arătau că audierea a doua a pre-comitetului a pornit mai mult sau mai puțin exact de unde s-a terminat prima, pe terenul solid al discuțiilor tehnice, la detaliile minuțioase despre funcționare şi stocuri şi patul armei şi

trăgaciul şi aria de acțiune. Era ca şi cum s-ar fi făcut o înțelegere colectivă, dar nespusă, de a evita subiectele neplăcute şi de a petrece timpul cu lucrurile despre care le plăcea să vorbească lunetiştilor.

Cele patru femei ofițeri de legătură au început şi au împuns şi i-au atras pe bărbați la nesfârşit, trecând totul în revistă din nou şi din nou, rafinând detaliile până când Reacher practic putea să vadă noua armă cu ochii minții. Trei dintre ele făceau asta pentru ca lucrurile să se desfăşoare cum trebuie, iar a patra gusta totul din plin, imaginându-şi fără îndoială, cum contactul ei din străinătate citea în sala de şedință faxul ei, nevenindu-i să creadă precizia specificațiilor care-i fuseseră date.

Cine era a patra?

Christine Richardson şi Darwen DeWitt au vorbit cel mai mult. Transcrierea arăta ca un scenariu unde C.R. şi D.D. erau marile staruri. S-a folosit multă cerneală pentru ele. Dar abordările lor erau diferite. Richardson era vorbitorul armatei, fiecare întrebare şi fiecare punctare sugerând un fel de vină a politicienilor pentru că nu se grăbesc să facă lumea un loc mai sigur. DeWitt arăta mai multă preocupare pentru punctul de vedere al Congresului. Era aproape sceptică. Avocatul diavolului, poate, sau poate că simpatiile ei erau cu adevărat în altă parte. Poate că educația ei plătită de stomatologia din Houston au făcut-o mai conservatoare. Dar indiferent de unde venea, a dezvăluit detaliile specificațiilor secrete la fel de mult ca ceilalți.

Brion Walker şi Alice Vaz au vorbit mai puțin. Lui Walker îi plăcea precizia. Familia navală. Ea voia ca puşca să fie ca armele de pe navele tatălui ei, instrumente de artilerie, infailibile când țintesc corespunzător. Şi era, în mod ciudat, interesată de rezultatele finale. A întrebat despre împuşcăturile în piept şi împuşcăturile în cap, despre cum se simt să aştepte în timp ce glonțul zboară, despre ce au văzut în depărtare prin lunetă. Efectul a fost aproape pornografic.

Alice Vaz a pus mai mult întrebări mai cuprinzătoare. Ceilalți au dezbătut stocurile de puşti realizate din materiale compozite, care nu se vor contracta sau dilata, indiferent de condiții, iar ea a întrebat care sunt condițiile. Unde în lume era probabil să meargă această puşcă? Cât de fierbinte? Cât de rece? Cât de sus? Cât de ud? Nu a primit răspunsuri clare şi după un răstimp a renunțat. Nu mai era nici o atribuire lui A.V. în ultimele douăzeci de pagini ale transcrierii.

— Vreo intuiție? a întrebat Chrisopher.

— Doar din astea? a spus Reacher

— De ce nu?

— Atunci aş spune că e Christine Richardson. Ea pare forța motrice. Vrea ca totul să fie clarificat în toate felurile posibile. Nici un secret cu această femeie.

— Aş putea spune că încearcă să le vândă. Aş putea spune că se gândeşte că politicienii ar putea găsi acest lucru interesant.

— Nu, ea ştie că nu. Dar continuă să vorbească oricum. Nu lasă nimic vag sau nespecificat. De ce face asta?

— Poate că are TOC.

— Ce e asta?

— Tulburare obsesiv compulsivă. Ca şi cum ți-ai alfabetiza lenjeria intimă.

— Cum să-ți alfabetizezi lenjeria?

— Vorbeam figurativ.

— Deci sunteți mulțumiți cu Richardson?

— Nu, a spus Chrisopher. Şi noi credem că e ea. Din ce reiese din transcriere, cel puțin. Problema e să şi demonstrăm.

*

Femeia cu borsetă şi bandă în păr era pe Mass Ave, apropiindu-se de Scott Circle, iar bărbatul din maşină era pe strada 16, apropiindu-se de Scott Circle. Viteza lor medie în ultimele minute era mai mult sau mai puțin identică, de zece mile pe oră, înaintarea ei fiind constantă, hotărâtă şi neobosită, a lui un frustrant oprit-pornit-repede-repede-încet. Ea forța tot mai tare, gata pentru un record atletic, disperată să-l obțină, iar el era agitat din pricina timpului, îngrijorat că va întârzia, dorindu-şi să poată parca şi să ia metroul fără teama că se va întoarce la sfârşitul zilei şi toate roțile vor fi furate.

S-a întâmplat aşa: ea era pe trotuarul stâng, pe Mass Ave, iar el era în unghi drept față de ea, pe banda din dreapta de pe strada 16, dorind să intre în sensul giratoriu. Ea se uita drept înainte, privind traficul, uitându-se la luminile următorului semafor, încercând se sincronizeze cu el, convinsă dintr-odată că dacă va reuşi acolo, pariul ei va fi câştigat. El privea în fața celor trei maşini din față, la extrema stângă, diametral opus de ea, uitându-se la traficul din sensul giratoriu, la maşinile care aveau prioritate. Căuta un viitor gol în trafic, încercând să se sincronizeze cu el, sperând că va reuşi să ajungă în linie şi să treacă prin el, cu o mişcare neîntreruptă.

Ea a sprintat, repede, repede, repede, iar el s-a mişcat în sus, întinzându-şi gâtul la stânga, căutând golul care ar putea fi al lui, văzând cam o jumătate de loc, rulând, rulând, maşinile din fața lui deblocându-se, golul strângându-se, nefiind deloc un gol, dar era ultima lui şansă, aşa că s-a băgat, apăsând accelerația, răsucind volanul, izbindu-se în ea în timp ce ea sprinta în spațiul de care fusese sigură că va rămâne, pentru că în mod sigur nici un şofer nu va încerca să-l folosească.

A zburat în aer şi a căzut pe parbriz, cu un zgomot imposibil de puternic de lovituri şi trosnete metalice, iar el frână puternic şi ea se răsuci pe acoperiş şi zăngăni pe haionul înclinat şi aterizã cu capul înainte pe asfalt.

*

Reacher a pus toate hârtiile într-un teanc aranjat şi le-a pus înapoi pe biroul lui Christopher.

— A venit timpul să ne întoarcem la treabă. Ştii numărul camerei comitetului?

— Da, a spus Reacher.

— Ştii unde este?

— Nu.

— Bine. N-am de gând să-ți spun. Vreau să hălăduieşti pe aici ca un băiat pierdut de la țară. Vreau ca totul să pară în întregime realist.

— Nimic din asta nu e realist. Şi nimic din asta nu va merge.

— Priveşte partea bună a lucrurilor. Ai putea avea noroc. Una dintre ele ar putea juca dur. Pe banii armatei.

Reacher n-a spus nimic. A folosit uşa care dădea în strada F, s-a întors la dreapta apoi la stânga în New Jersey Avenue şi apoi clădirea Capitoliului era drept în fața lui, la o jumătate de milă, mare şi albă şi strălucind în soare. A făcut o buclă în piață şi a urcat scările. Un polițist de la Capitoliu i-a verificat legitimația şi i-a dat nişte indicații atât de confuze despre direcție că Reacher a ştiut că va trebui să mai întrebe de-a lungul drumului. Ceea ce a şi făcut, întrebând întâi un alt gardian şi apoi un băiat de serviciu.

Camera destinată comitetului avea o uşă impresionantă de mahon lucios; iar înăuntru avea o masă impresionantă din acelaşi lemn. În jurul mesei stăteau patru oameni. Unul era cel care transcria. Era în cămaşă şi avea în față o maşină de scris. Ceilalți trei erau, în mod clar, ofițerul cu aprovizionarea al armatei, ofițerul cu aprovizionarea al marinei şi lunetistul marinei. Cei doi ofițeri erau în uniformă şi lunetistul era îmbrăcat cu un costum ieftin. Probabil un cercetaş din marină. Un aspirant la Delta. Ofițerii au dat mâna cu el, iar lunetistul a dat foarte uşor din cap, la fel i-a răspuns şi Reacher, tot scurt, ceea ce pentru doi pretinşi lunetişti era exuberant, iar pentru o primă întâlnire dintre un militar şi un marinar era practic ca şi cum ar dansa pe podea într-o îmbrățişare extatică.

Nu mai era altcineva în cameră. Nici un birocrat din politică, nici una dintre femeile ofițeri de legătură. Ceasul din capul lui Reacher îi spunea că întâlnirea va începe într-un minut. Ceasul de pe perete era cu un minut înainte, deci întâlnirea trebuia să fi început deja, conform timpului de la Capitoliu. Dar nu se întâmpla nimic. Nimănui nu părea să-i pese. Lunetistul marinei era mut, iar tipii de la aprovizionare erau clar la fel de fericiți să

piardă timpul stând tăcuți cât ar fi fost şi să-l piardă certându-se pentru o cauză pierdută.

Ceasul ticăia. Nimeni nu vorbea. Marinarul se uita în gol, complet nemişcat. Ofițerii s-au mutat în scaunele lor şi s-au aranjat confortabil. Reacher l-a copiat pe marinar.

Apoi, în sfârşit, birocrații au intrat, urmați de trei femei în uniformă militară Clasa A. Trei femei, nu patru. *Uniformă Clasa A, ofițeri femei, plăcuțele de identificare ajustate după diferențele individuale şi centrate orizontal în dreapta la câțiva centimetri deasupra ultimului nasture de la haină.* Reacher a studiat dreptunghiurile negre de plastic. De Witt, Vaz şi Walker erau acolo. Richardson nu era. A şi B şi D erau prezente, dar C lipsea. Nici urmă de Christine.

Cei patru birocrați arătau puțin supărați, iar cele trei femei arătau foarte nefericite. S-au aşezat toți, în locurile cu care erau clar obişnuiți, lăsând un scaun gol, iar tipul din capul mesei a spus:

— Domnilor, mi-e teamă că avem nişte veşti foarte neplăcute. Mai devreme colonelul Richardson a fost lovită de o maşină în timp ce alerga către serviciu. La Scott Circle.

Primul gând al lui Reacher a fost: *Alergând? De ce? Întârziase?* Dar apoi a înțeles. Jogging, fitness, duş şi rochia la birou. Văzuse oameni făcând asta.

Tipul din capul mesei a spus:

— Şoferul maşinii era un lucrător poştal de la poşta Capitoliului. Martorii oculari sugerează că ambele părți au riscat.

— Dar cum e? Cum e Christine? a întrebat ofițerul de la aprovizionare al armatei.

— A murit pe loc, a răspuns tipul din capul mesei.

Linişte în cameră.

— Traumatisme craniene. De când a lovit marginea parbrizului sau de când a căzut la sfârşit pe asfalt.

Linişte. Nici un sunet în cameră, cu excepția zgomotului de la maşina de scris, cel care transcria surprinzând tot ce s-a spus. Apoi chiar şi el a amuțit.

— În consecință, sugerez să terminăm acest proces aici şi să-l reluăm într-un moment mai potrivit, a spus tipul din capul mesei.

— Când? a întrebat tipul de la aprovizionarea armatei.

— Să o programăm când va fi următoarea rundă de discuții despre buget.

— Când va fi asta?

— Cam peste un an.

Linişte.

Apoi Briony Walker a spus:

— Nu, domnule. Avem o sarcină de îndeplinit. Procesul trebuie finalizat. Colonelul Richardson nu ar fi vrut să se întâmple altfel.

Nici un răspuns.

— Armata merită să-i fie susținut cazul cum trebuie şi necesitățile şi cerințele sale să fie înregistrate, a spus Walker. Oamenii vor uita rapid motivul pentru care am abandonat acest proces. Vor bănui că nu am fost cu adevărat interesați. Aşa că propun să ne completăm misiunea făcând ca fiecare detaliu şi fiecare parametru să fie clarificați adecvat şi înregistrați în mod adecvat. Apoi cel puțin legislatorii noştri vor şti exact ce aprobă. Sau resping, dacă acesta va fi cazul.

— Vrea cineva să spună ceva împotriva propunerii? a întrebat tipul din capul mesei.

Nici un răspuns.

— Foarte bine, a spus tipul. Vom face cum a sugerat maiorul Walker şi ne vom petrece restul zilei trecând în revistă fiecare detaliu încă o dată. Pentru cazul în care ne-a scăpat ceva.

*

Şi au trecut în revistă toate amănuntele. Reacher recunoştea secvențe din discuțiile individuale din transcrieri. Au luat-o de la început şi au continuat. Multe lucruri erau doar amintite şi reconfirmate, dar au existat şi câteva dezbateri vii şi obositoare. Pe Briony Walker o interesa totul despre acțiunea percutorului. Familia din marină. Problema acurateței. Dacă acțiunea percutorului era o operațiune manuală, era atât de delicată cât îți doreai, aşa că puşca stătea nemişcată după aceea, fără ca un tremur microscopic să o străbată. Pe de altă parte, o acțiune semi-automată era operată de explozia prafului de puşcă şi era absolut garantat că va face puşca să tremure după aceea. Poate pentru o perioadă critică de timp.

— Cât de lungă? a întrebat unul dintre birocrați.

— Ar putea fi critic? a întrebat Walker.

— Cât timp va dura tremurul?

— Posibil câteva fracțiuni de secundă.

— Cât de puternic va fi?

— Cu siguranță destul de puternic ca să afecteze acurateța la o mie de metri sau mai mult.

Birocratul a privit de-a lungul mesei şi a spus:

— Domnilor?

Tipul de la aprovizionarea armatei s-a uitat la omologul său din marină, care s-a uitat la puşcaş, care se holba aiurea. Apoi toți s-au uitat la Reacher.

— Care a fost primul lucru despre care ați discutat? a întrebat Reacher.

— Acurateța la tragerea la rece, a răspuns birocratul.

— Ceea ce e important de ce?

— Pentru că un lunetist are adesea o singură ocazie să tragă.

— Cu un glonț care a fost pus în puşcă de când?

— Cred că am auzit mărturii că ar putea fi cu ore înainte. Aşteptarea lungă pare a fi parte din fişa postului.

— Ceea ce înseamnă că orice tremur va dispărea cu mult înainte. Ai putea să încarci puşca cu un ciocan. Dacă presupunem că împuşcătura va fi singulară şi după mult timp, posibil ore sau chiar zile, atunci acțiunea nu contează.

— Atunci acceptați o puşcă cu lunetă semi-automată?

— Nu domnule, a spus Reacher. Maiorul Walker are dreptate. E posibil ca împuşcătura să nu fie întotdeauna prima. Şi acurateţea merită cercetată întotdeauna când este posibil. Şi percutoarele cu acțiune manuală sunt robuste, fiabile, simple şi uşor de întreținut. Şi mai sunt şi ieftine.

Apoi a început o discuție despre care percutor manual e cel mai bun. Clasicul Remington avea susținători în cameră, dar aveau şi Winchester şi Sako şi Ruger. Şi în acel moment Alice Vaz a început cu mai multe întrebări cheie:

— Pentru a înțelege solicitările noastre, nu numai cu privire la percutor, dar şi la depozitul şi patul armei, mi se pare mie, este să înțelegem unde şi cum va fi folosită de fapt puşca. La ce altitudine? La ce presiune barometrică? Care vor fi temperatura şi umiditatea extreme? Cărui mediu nou va trebui să-i facă față?

Ca să-i poată răspunde la avalanşa de întrebări tipul de la aprovizionarea armatei a trecut cam prin toate planurile de război. Fără nume sau detalii specifice, bineînțeles, dar cu toate implicațiile meteorologice. Altitudine înaltă şi ceață înghețată, căldură uscată extremă cu infiltrații de nisip, umiditatea pădurii tropicale şi temperatură ridicată, zăpadă cu multe grade sub zero, ploaie torențială, şi tot aşa.

Unul din birocrați a insistat ca oțelul pentru țeavă să fie din țară. Ceea ce nu era o problemă uriaşă. Apoi altul a insistat ca partea optică să fie tot din țară. Ceea ce era o problemă mai mare.

Reacher a privit-o pe femeia care stătea vizavi de el. Darwen DeWitt nu a spus prea multe. Ceea ce era o surpriză după prestațiile ei din primele două audieri. Avea un pic mai mult decât înălțimea medie şi era încă suplă, văzându-se încă starul de softball care fusese. Avea părul negru şi pielea palidă, cu trăsături care puteau fi numite mai degrabă puternice decât drăguțe, dar nu se putea spune că e simplă, datorită ochilor mobili şi expresivi. Erau negri şi se mişcau constant dar încet, şi străluceau de inteligență şi de un fel de foc lăuntric. Poate că ardea surplusul de inteligență pentru a-i proteja capul să nu explodeze.

Briony Walker era fiica marinei şi aşa arăta, îngrijită, controlată şi severă, cu excepția unui păr nesupus, neîmblânzit nici măcar de ceea ce arăta ca o tunsoare recentă şi entuziastă. Şi ea avea o față animată, şi la ea se petreceau multe în spatele ochilor.

Alice Vaz arăta cel mai bine. Reacher nu ştia cuvântul. *Elf*, poate? *Spiriduş?* Probabil undeva între. Avea pielea mai închisă decât a celorlalte două, o cască de păr scurt negru şi acel tip de ochi care treceau de la o sclipire la o rază a morții în, ei bine, o clipire din ochi. Era mai mică decât celelalte două şi subțire, în genul european, şi probabil şi mai deşteaptă. În cele din urmă ea a preluat controlul conversației, împresurând-o cu întrebări prea plictisitoare pentru a răspunde. Îi făcea pe ceilalți să se concentreze.

Întâlnirea trena. Reacher nu a mai contribuit cu nimic în afară de câte un geamăt ocazional de aprobare. În cele din urmă conversația s-a stins şi tipul din capul mesei a întrebat dacă toată lumea e de acord că nevoile şi cerințele armatei au fost înregistrate corespunzător. Toate mâinile s-au ridicat. Tipul a repetat întrebarea, de data aceasta personal şi direct îndreptată spre Briony Walker, posibil din politețe, posibil de ciudă, propriile cuvinte întorcându-se înapoi la ea. Dar Walker nu s-a supărat. A aprobat doar, da, era pe deplin satisfăcută.

După care cei patru birocrați s-au ridicat şi au părăsit camera, grăbiți şi agitați şi fără o vorbă, ca şi cum să-şi piardă timpul spunând la revedere le-ar fi dat peste cap iremediabil programele lor foarte ocupate. Femeile s-au ridicat, dar următorul care a ieşit din cameră era tipul de la aprovizionarea armatei, care doar l-a bătut pe umăr pe amicul din marină şi a dispărut. După care cel de la marină l-a bătut pe umăr pe subofițerul lui şi au ieşit împreună din cameră, lăsându-l doar pe Reacher cu femeile în cameră.

*

Dar nu au rămas aşa mult timp. Femeile deja stăteau la taifas. Nu chiar aplecându-se una către alta, față în față, într-un triunghi strâns, umăr la umăr, atingându-se reciproc, cum ar fi făcut femeile obişnuite. Dar probabil versiunea West Point. Au pornit spre uşă una lângă alta, în acelaşi ritm, Alice Vaz l-a privit politicos, apoi au dispărut.

Reacher a rămas unde era. Nicio grabă. Nu putea face nimic în această privință. Poate că existau tipi care s-ar fi putut descurca. *Bună, îmi pare rău pentru moartea prietenei voastre pe care nu am cunoscut-o, dar aş putea să te separ de prietenele tale îndurerate şi să ieşim undeva să-ți cumpăr o băutură?* Reacher nu era unul dintre acei tipi.

Dar femeile nu plecau nicăieri. Era sigur de asta.

S-a ridicat, a ieşit şi le-a văzut într-un loc în care coridorul se lărgea într-un hol. Erau încă împreună tăifăsuind. Nu plecau nicăieri. Doar vorbeau. O grămadă de norme sociale de respectat. Vor ajunge într-un bar, în mod sigur, dar nu încă.

Reacher se întoarse spre un telefon public şi formă numărul. Se sprijini de perete. O văzu pe Briony Walker privindu-l, apoi luându-şi privirea de la el.

Doar un tip din afara oraşului dând un telefon. Poate prietenilor lui din oraş, spunându-le că a terminat pentru azi, întrebându-i unde poate găsi nişte distracție la noapte.

— Da, a spus Christopher.

— Ai auzit de Christine Richardson? a întrebat Reacher.

— Da, am auzit.

— Deci va fi un pic mai greu acum.

— S-ar putea termina acum. Dacă în tot acest timp de la Richardson s-au scurs informațiile.

— Şi dacă presupunem că nu?

— Atunci ar putea fi mai uşor, nu mai greu. Cu celelalte trei. Emoțiile ajută. Vorbind se pot afla multe.

— Nu a fost o după amiază distractivă. Nimeni nu e preocupat de sentimente. Vorbesc între ele. Nu am nici o posibilitate să mă bag în discuțiile lor.

— Exploatează orice oportunitate ți se iveşte.

— Nu eşti în Capitoliu, dar le monitorizezi faxurile, corect?

— Corect.

— Şi la noapte?

— Bineînțeles. Ce ştii?

— Nu e DeWitt.

— Cum de ştii?

— Era supărată. Are treizeci de ani şi nu i-a murit nimeni până acum.

— E normal să fie supărată.

— Dar dacă ar avea o agendă secretă s-ar concentra asupra ei. Să-şi îndeplinească sarcina. Dar nu avea. Cu greu a scos un cuvânt. Stătea acolo ca şi cum nimic nu avea sens. Ceea ce era un comportament absolut normal pentru cineva fără o agendă proprie.

— Vreuna din celelalte două a trecut peste?

— Alice Vaz trecuse cu totul peste. Briony Walker la fel. Şi Walker a făcut mare tam-tam pentru a trece în revistă totul încă o dată. Cu fiecare detaliu stabilit şi înregistrat.

— Aşa că ar fi putut verifica dacă a uitat ceva în ultimele două faxuri?

— E o interpretare posibilă.

— Vaz ce a făcut?

— Acelaşi lucru ca în transcrieri. Geografie. Ar putea renunța la ce face şi să conducă o agenție turistică.

— Ce ai de gând să faci?

— Încă nu ştiu. Dar tu monitorizează linia aia de fax pentru mine.

*

Reacher a închis telefonul. Femeile erau încă în hol, încă vorbeau, încă nu plecau nicăieri. A pornit spre ele, ca într-o plimbare, ca un bărbat care avea de pierdut o oră, ca un străin în oraş atras de singurele fețe pe care le cunoştea. Planul A era să pretindă că merge în continuare, poate intrând în grup prin intermediul interesului lui Briony Walker pentru rănile provocate de împuşcături. Poate că era o fană a lunetiştilor. I-ar putea da câteva păreri. Împuşcătură în cap sau în piept? *Ei bine, doamnă, eu sunt în favoarea împuşcăturii în gât. Dacă loveşti perfect poți face capul să se desprindă.*

Planul B era să renunțe la prefăcătorie şi să se prezinte ca un căpitan sub acoperire al Serviciului de Informații al Armatei şi să vadă unde ajunge. Ceea ce ar putea să însemne acasă. Dacă ar spune că Richardson a fost principalul suspect, atunci cine ar susține cel mai tare această concluzie ar fi cea vinovată. Dacă niciuna nu ar susține prea puternic, atunci ar însemna că Richardson a fost tot timpul vinovată.

Continua să se plimbe.

Planul A sau planul B?

Ele au ales pentru el.

L-au servit pe tavă.

Erau femei civilizate, şi în mod reflex politicoase în felul în care militarii sunt întotdeauna. S-a îndreptat spre ele. Nu avea de gând să treacă în cealaltă parte. Aşa că trebuia să fie recunoscut. Briony Walker se uita direct la el, dar Darwen DeWitt a vorbit prima. Ea a spus:

— Nu am făcut cunoştință. Cred că nu a fost felul acela de după amiază.

— Nu, doamnă, a spus Reacher. Cred că n-a fost.

Şi-a spus numele. Le-a văzut pe toate trei cum îl îndosariau în memorie.

— Mi-a părut rău să aud despre colonelul Richardson, a spus el.

DeWitt a aprobat din cap.

— A fost un şoc.

— O cunoşteați bine?

— Am venit toate împreună. Ne aşteptam să continuăm împreună.

— Ofițeri frați, a apus Reacher. Sau surori, cred.

— Toate simțeam aşa.

Reacher a aprobat din cap. Îşi puteau permite să simtă aşa. Nicio rivalitate. Nu încă. Nu au avut de-a face cu îngustarea traseului până la saltul de la general de brigadă la general maior. De la o stea la două. Atunci puțină rivalitate ar putea muşca.

— Trebuie să ți se fi întâmplat, sergent, a spus Briony Walker. Probabil că ai pierdut oameni.

— Doamnă, unul sau doi.

— Şi ce ai făcut în astfel de zile?

— Ei bine, doamnă, de obicei am fi mers la un bar şi am fi sărbătorit călătoria lor. De obicei începe în linişte şi se termină fericit. Ceea ce e important. Pentru binele unității.

— Care unitate? a întrebat Alice Vaz.

— Nu pot să spun, doamnă.

— Care bar?

— Oricare e la-ndemână.

— Hyatt e la distanță de un bloc, a spus DeWitt.

*

Au mers până la Hyatt. Dar nu chiar împreună. Nu ca un cvartet. Mai corect un trio şi unul singur într-o vagă asociere, ținută împreună numai de faptul că Reacher se prefăcea destul de prost cât să nu înțeleagă indiciile că ar fi trebuit să plece. Femeile erau prea politicoase ca să fie mai explicite. Dar chiar şi aşa plimbarea a fost chinuitor de jenantă. Pe drum, de-a curmezişul străzii Constitution, în New Jersey Avenue, de-a lungul străzilor Louisiana şi D şi iată-i ajunşi, la uşa de la Hyatt. Reacher a păşit prompt şi a ținut uşa deschisă. Pentru că era necesară o acțiune imediată, chiar acolo, chiar atunci. Să mai zăbovească indecis pe trotuar ar fi dus la indicii mai clare.

Au trecut pe lângă el, întâi Vaz, apoi DeWitt şi ultima Walker. Reacher a intrat în urma lor. Au găsit barul. Nu era genul de loc cu care era obişnuit Reacher. În mod sigur nu era chiar un bar. Nu ca atare. Doar mese joase, scaune joase şi servire la masă. Era un salon.

Walker l-a privit pe Reacher şi a întrebat:

— Ce-ar trebui să bem?

— Halbe cu bere, a spus Reacher, dar mă îndoiesc că au aşa ceva aici.

A sosit un chelner şi femeile au comandat vin alb cu apă minerală. Era vară. Reacher a comandat cafea fierbinte, neagră, fără zahăr. A preferat să nu aglomereze masa cu ibrice, boluri şi linguri. Femeile murmurau între ele, un trio, aruncându-i periodic priviri vinovate, incapabile să scape de el, incapabile să fie nepoliticoase.

— Întâlnirile astea sunt de obicei ca azi? a întrebat el. Cu excepția părții cu colonelul Richardson, vreau să spun.

— Pentru tine a fost prima? a spus Vaz.

— Şi sper că şi ultima, doamnă, a spus Reacher.

— A meritat, a spus Walker. A fost o bătălie bună. Nu pot spune nu la tot. Aşa că am făcut-o fracționat, fiind mai probabil că vor spune da la altceva, cândva în curând.

— Vă place munca dumneavoastră?

— Ție îți place a ta, sergent?

— Da, doamnă, în cea mai mare parte a timpului.

— Aş putea să-ți dau acelaşi răspuns.

Chelnerul a adus băuturile şi femeile s-au întors la conversația lor privată, în trei. Cafeaua lui Reacher era într-o cană largă, puțin adâncă şi nu era foarte multă. Era la câteva înghițituri de următorul moment ciudat. Nu au scăpat de el lăsându-l la Capitoliu şi nu au scăpat de el când au intrat în hotel. Sfârşitul primului rând de băuturi reprezenta o nouă oportunitate. Tot ce ar trebui să facă ar fi un ordin: *Sergent, eşti liber*. Nu putea lupta cu asta, nici chiar aplicând planul B. *Căpitane, eşti liber* ar fi la fel, dacă ar fi spus de un maior sau de un locotenent colonel.

*

Dar a plecat Darwen DeWitt după primul rând de băuturi. Tot n-a vorbit prea mult şi era clar că nu-i plăcea de ea. Nu a găsit nicio alinare. A spus că are de lucru şi s-a ridicat. Nu s-au îmbrățişat. Doar aplecări scurte ale capului, zâmbete curajoase şi priviri semnificative şi apoi a plecat. Vaz şi Walker l-au privit pe Reacher şi Reacher s-a uitat înapoi la Walker şi Vaz. Nimeni n-a vorbit. Chelnerul s-a întors exact la timp, femeile au mai comandat câte-un pahar de vin şi Reacher a mai comandat cafea.

Al doilea pahar a relaxat-o puțin pe Walker. L-a întrebat pe Reacher ce a simțit când a apăsat pe trăgaci spre o ființă umană. Reacher a citat un tip pe care-l ştia. A răspuns că reculul din umăr. Walker l-a întrebat care a fost cea mai mare distanță de la care a ucis vreodată. Adevărul era că de la vreo trei metri, până acum, pentru că era polițist, dar a spus şase sute de metri, pentru că se presupunea că e lunetist. Ea a întrebat cu ce. Adevărul era o Beretta, dar a spus un M21, cu indicator ART II şi glonț NATO de 7,62.

— Unde s-a întâmplat? a întrebat Alice Vaz.

— Doamnă, nu pot să spun, a răspuns Reacher.

— Ceea ce sună a scenariu de la forțele speciale.

— Cred că aşa e.

— Şase sute de metri e distanța voastră, băieți.

— Practic punctul martor, doamnă.

— Acoperiți, pentru CIA sau legitimi, pentru noi?

— Doamnă, nu pot să spun.

Iar aceste refuzuri gemene au părut să creeze o anumită credibilitate. Ambele femei au abandonat treptat limbajul defensiv al corpului. Nu că l-ar fi înlocuit interesul personal. A fost înlocuit de interesul profesional, care a apărut într-un mod amar. Nicio femeie nu avea vreo speranță realistă de a deveni în timpul vieții ei comandat pe câmpul de luptă. Ambele au fost forțate să o ia pe o rută diferită. Dar ambele păreau să privească dezbinarea cu îngrijorare. Într-o lume ideală ele ar fi luptat. Caz în care şi-ar fi dorit cele mai bune arme disponibile. Nu erau dubii despre asta. Caz în care etica simplă

cerea acela mai bune arme disponibile pentru cei care luptau în mod curent, într-o lume mai puțin perfectă. Pur şi simplu justiție. Şi, de asemenea, pur şi simplu pregătire. Surorile lor nu vor ajunge niciodată acolo, dar s-ar putea ca într-o zi fiicele să ajungă.

Walker l-a întrebat pe Reacher ce credea el despre construcția puştii. Erau lucruri care ar putea fi adăugate? Sau scoase?

— Doamnă, cred că au făcut-o foarte bună, a spus Reacher, pe de-o parte pentru că asta i-ar fi spus un sergent unui ofițer şi pe de altă parte pentru că era adevărat.

Walker a părut mulțumită de răspuns.

Apoi atât Walker cât şi Vaz s-au ridicat să meargă la toaletă. Şi Reacher ar fi avut nevoie, dar nu a vrut să meargă chiar în spatele lor. Ar fi fost prea ciudat, imediat după plimbarea de la Capitoliu. Aşa că a aşteptat. A văzut-o pe Vaz folosind un telefon public în drum. Erau mai multe în cabine de lemn pe peretele din spatele salonului. Vaz a folosit telefonul din centru. Walker n-a aşteptat-o. A continuat să meargă. Vaz a vorbit mai puțin de zece secunde şi şi-a continuat drumul spre toaletă.

*

Walker nu s-a mai întors de la toaletă. Vaz s-a aşezat singură şi indiferentă şi a spus că Walker a trebuit să se întoarcă la birou. A folosit ieşirea din strada D. Avea multe de făcut. Şi dorea Reacher o altă băutură?

Reacher şi Vaz împreună, doar ei doi. Walker singură, în libertate.

— Plătiți dumneavoastră? a întrebat Reacher.

— Bineînțeles, a spus Vaz.

— Atunci, da, a spus Reacher.

— Atunci urmează-mă, a spus Vaz. Ştiu un loc mai bun decât ăsta.

*

Locul mai bun era ascuns aproape de drum, în spate la Union Station. Era mai bun în sensul că era într-adevăr un bar. Era mai rău în toate celelalte sensuri. În particular era într-un cartier gălăgios, plin de cărămizi urâte şi clădiri dărăpănate, cu străzi întunecate, plin cu tot felul de alei şi curți, cu mai multe cabluri deasupra capului decât copaci. Barul însuşi era ca un stabiliment de la malul mării, dar în mod misterios fără ieşire la mare, cu tavanul jos şi încăperi largi, cu un labirint care ducea la camere de dimensiuni diferite. Reacher s-a aşezat cu spatele într-un colț, de unde putea vedea deodată şi intrările din față şi cele din spate. Vaz s-a aşezat lângă el, nu aproape, dar nici prea departe. Arăta bine. Mai bine decât era normal. Uniforma clasa A a femeilor ofițer nu era, în general, o îmbrăcăminte prea

măgulitoare. În esență era tubulară. Poate a lui Vaz era adaptată. Trebuie să fi fost. Mantaua a fost îngustată în talie. S-a ajustat corespunzător. Fusta era strâmtă. Şi un pic mai scurtă. Doar puțin, dar sesizabil cu ochiul liber.

— Sper să nu mai stau în acest serviciu prea mult, a spus Vaz.

— Şi ce urmează?

— Planuri de Război, sper.

— Ei iau în considerare creditele de aici?

— Vrei să spui, dacă se ține cont de ce am făcut aici? Absolut. Politica şi planurile de război? Sunt practic acelaşi lucru.

— Deci când?

— Cât de repede e posibil.

— Dar sunteți îngrijorată că povestea cu colonelul Richardson va încetini lucrurile. Nimănui nu îi place scandalul, am dreptate? Şi serviciul nu mai are destui oameni acum. Poate nu vă vor lăsa să plecați.

— Eşti destul de deştept, pentru un sergent.

— Gradul nu are nimic de-a face cu deşteptăciunea, doamnă.

— Povesteşte-mi despre tine.

— Dumneavoastră prima.

— Nimic interesant, a spus Vaz. O fată din California, cadet la West Point, la început am vrut să văd lumea, apoi am vrut să o controlez. Tu?

— Un băiat din corpul de marină, cadet la West Point, la început am vrut să văd lumea, apoi am vrut să-i supraviețuiesc.

— Nu-mi amintesc mulți cadeți de la West Point care să devină sergenți după aceea.

— Unii devin. Din când în când. Într-un fel.

— Înțeleg.

— Oare?

— Eşti sub acoperire, a spus Vaz. Întotdeauna am ştiut că va veni ziua.

— Când se va întâmpla ce?

— Când îți vei face apariția, în cele din urmă. E clar, biroul vostru de achiziții e plin de corupție şi e aşa de ani de zile. E clar, nu aveți nevoie de o nouă puşcă cu lunetă. Ştii asta. Dar tipii ăia au vândut deja stocuri din noul model. Poate că banii au şi fost cheltuiți. Aşa că trebuie să o facă. În orice fel posibil. Adică, ai auzit unele argumente pe care le susțineau?

— Unde e biroul lor?

— Al cui? Achizițiile sunt un departament mare.

— Al tipului pe care l-am văzut azi, de exemplu.

— Biroul lui e în clădirea Capitoliului.

— Cu un fax?

— Bineînțeles.

— Ceilalți ştiu asta?

— În biroul politic? Toți ştim. De ce crezi că Walker i-a făcut azi să treacă din nou prin toate amănuntele? Pentru că a vrut să provoace al treilea fax.

— De ce?

— O nouă dovadă pentru tine. Am ştiut că te vei prinde în cele din urmă.

— De ce n-a aruncat niciuna dintre voi pastila până acum?

— Nu era treaba noastră.

— Vrei să spui că raportul cost-beneficiu nu era bun. Una dintre voi ar fi trebuit să iasă în față şi era posibil să piardă. Pentru că orice se poate întâmpla într-un tribunal militar. Şi în acel caz ea va fi în afara cursei, exact din acel moment. Pentru că a fost o dată de partea necâştigătoare. Nu puteați risca acest fel de greşeală. Nu ați ajuns atât de departe.

— Cursa pentru ce?

— Pentru orice aveți în plan pentru viitor.

— Pentru un moment ne-am gândit că lunetistul anterior ar putea fi tipul sub acoperire. Cel pe care l-ai înlocuit. Ca o înscenare. L-a lăsat pe ofițer să-l forțeze să vrea mai mult şi mai mult. Dar în cele din urmă am înțeles că a fost doar un lunetist. Aşa că te-am fi ghicit că eşti tipul sub acoperire într-un minut, doar că nimeni nu a acordat cu adevărat prea multă atenție în după masa asta.

— Din cauza lui Richardson? Ea ce credea că se întâmplă?

— Ceea ce credeam şi noi. Aprovizionarea e o mlaştină şi îți vei da seama mai devreme sau mai târziu.

— Ce aveți de gând să deveniți?

— Respectată. Poate într-o comunitate închisă, dar de cineva.

— A fost viața dumneavoastră lipsită de respect până acum?

— Nici n-ai idee, a spus Vaz.

S-a întors spre el, mişcându-se pe bancă, genunchii săi apropiindu-se de ai lui, nailon închis pe piele închisă la culoare.

— Continui să vorbesc plecând de la presupunerea că pot avea încredere în impresia mea că eşti mai tânăr decât mine, a spus ea. Şi într-o parte a armatei care e mai puțin generoasă şi grăbită cu promovarea. Şi de aceea am un grad mai mare decât tine.

— Sunt căpitan, a spus Reacher. Doamnă.

— În consecință, dacă lanțurile noastre de comandă sunt legate în orice fel, ar fi nepotrivit să avem o relație apropiată. În consecință întrebarea este, sunt legate lanțurile noastre de comandă în vreun fel.

— Cred că sunt atât de îndepărtate cât pot fi lanțurile de comandă.

— Aşteaptă aici, a spus ea. Mă întorc imediat.

S-a ridicat şi şi-a croit drum prin spațiul aglomerat, îndreptându-se spre coridorul din spatele toaletei. Cinci minute, cel puțin, se gândi Reacher. A urmat-o până la un telefon de pe perete. Telefonul era vechi şi zgâriat, iar peretele din spatele lui era întunecat de fum şi jeg.

A format şi şi-a spus numele.

— Da, a răspuns Cornelius Christopher.

— Am terminat, a spus Reacher.

— Ce înseamnă asta? Demisionezi?

— Nu, înseamnă că treaba e făcută.

— Ce ştii?

— Walker trebuie să fie înapoi la Capitoliu până acum. Vreun fax până acum?

— Nu.

— Ai greşit. Nu a scăpat nimeni nimic către un producător străin. Nimeni niciodată. De ce ar fi trebuit să o facă cineva? Toată lumea ştie cum trebuie să fie o puşcă bună cu lunetă. E de la sine înțeles. E evident. Principiile de bază au fost înțelese de-un secol. Nimeni nu trebuie să adune informații secrete. Deoarece sunt deja cunoscute.

— Deci care-i povestea?

— Aştept dovada finală. Ar trebui să o am în cinci minute sau mai puțin.

— Dovada a ce?

— E Alice Vaz, a spus Reacher. Gândeşte-te la transcrieri. Întrebările ei importante. A mai avut câteva şi în după masa asta. A vrut să clarifice exact unde va fi folosită noua puşcă. A întrebat în ce medii noi va trebui să facă față.

— Şi?

— Încearcă să intre în divizia de Planuri de Război pe uşa din dos. Şi tipul de la achiziții i-a făcut jocul. Nu cu detalii, dar a dat o mulțime de indicii despre vreme. Oricine ar putea ghici toate intențiile noastre globale din ce a spus.

— Ca de exemplu?

— A spus altitudine înaltă cu ceață înghețată.

— Afganistan, a spus Christopher. Vom ajunge acolo, mai devreme sau mai târziu.

— Şi căldură uscată extremă cu infiltrații de nisip.

— Estul Mijlociu, Irak,cel mai probabil.

— Şi umiditatea pădurii tropicale şi temperatură ridicată.

— America de Sud, Columbia, şi altele. Războiul drogurilor.

— Şi zăpadă şi multe grade sub zero.

— Dacă va trebui să mergem în Uniunea Sovietică.

— Înțelegi? A primit un rezumat al tuturor planurilor noastre de viitor de la tip. Exact genul de date indirecte pe care analiştii de informații inamici le iubesc.

— Eşti sigur?

— I-am dat două secunde ca să reacționeze şi a şi început să-l denigreze pe tipul de la aprovizionare. A fost aproape plauzibilă. E foarte deşteaptă.

— Care inamici? Care servicii străine de informații?

— Sovieticii, bineînțeles. Un număr de fax local, probabil din ambasada lor.

— Ea e proprietatea lor?

— Într-un mare, mare fel. Gândeşte-te. A avut o ascensiune rapidă. Se îndreaptă direct spre vârf. Care e unde? Consilier militar al preşedintelui, cel puțin. Dar poate mai mult. O femeie ca ea ar putea fi preşedintele Statelor Unite.

— Dar cum au recrutat-o? Şi când?

— Probabil înainte să se nască. Bunicul ei a fost un mare erou în Armata Roşie. Aşa că poate tatăl ei n-a fost un refugiat real. Poate KGB-ul l-a trimis în Ungaria ca să poată fugi şi să pozeze în disident. După care fiica lui putea să se nască în America şi să devină un agent adormit în adâncuri. Probabil s-au îngrijit de ascensiunea ei rapidă de la naştere. Oamenii ăştia joacă jocuri pe termen lung.

— Sunt o grămadă de presupuneri.

— Dovada va fi aici cam în trei minute. Sau nu.

— Dar de ce să rişte să irosească un bun de aşa o valoare pe chestia asta? Pentru că, dacă ai dreptate, asta e de folos, dar nu schimbă vieți. Nu e bomba cu hidrogen.

— Cred că acest lucru a fost accidental. Cred că a apărut în cursul normal al muncii ei. Dar n-a putut să se abțină să nu telefoneze. Obişnuința, sau simțul obligației. Dacă e loială cu adevărat.

— Şi care e dovada pe care o vei avea în cinci minute? Sau sunt trei?

— Acum probabil că mai sunt două, a spus Reacher. A dat un telefon scurt de la hotelul Hyatt. Gândeşte-te. Ea e un bun de neprețuit. Poate cel mai mare dintotdeauna. E pe drumul spre vârf. Care poate fi oriunde. Şi acum următorul țel este Planuri de Război, care este cu adevărat un premiu mare prin el însuşi. Aşa că trebuie protejată. Aşa cum nimeni nu a fost protejat până acum. Şi cumva m-a bănuit. Poate paranoia obişnuită. Eram nou. Mă învârteam pe acolo. Aşa că a sunat pentru ajutor. Şi apoi m-a atras în capcană. Chiar acum se presupune că eu cred că sunt pe cale să mă culc cu ea.

— Băieții sovietici vin după tine?

— De-acum, probabil într-un minut. Sunt pe cale de a deveni victima unui jaf care a mers prost. Voi fi găsit mort la un colț de stradă.

— Unde eşti?

— Într-o speluncă în spatele lui Union Station.

— Nu pot să trimit pe nimeni acolo în mai puțin de un minut.

— Nici nu mă aşteptam că vei putea.

— Vei fi în regulă?

— Asta depinde de câți vor trimite.

— Poți s-o arestezi pe Vaz înainte să ajungă ei acolo?

— A plecat de mult. Sunt sigur că a sărit pe fereastra de la toaletă. Tu va trebui să o ridici. Se va îndrepta spre birou.

În acel moment a intrat un bărbat pe uşa din spate a barului.

— Trebuie să plec, a spus Reacher. Începe.

*

Reacher a închis telefonul. Tipul de la uşa din spate era solid şi bine legat, îmbrăcat în negru, mişcându-se uşor. Semăna vag cu Vaz, în termeni de origine etnică. Dar era cu o decadă mai în vârstă. Nu avea nimic în mâini. Nu încă. Nu într-un bar public. Reacher s-a gândit că ideea că tipul a venit prin spate a fost să-l izgonească afară în față, unde ar fi fost adunată forța principală. Era mai uşor să simulezi un jaf cu final prost pe o stradă publică decât într-o curte privată din spatele unui bar. Pentru că nu era o stradă grozavă. Nici un cartier grozav. Becuri sparte, plin de umbre, o mulțime de uşi, trecători obişnuiți din instinct şi dintr-o lungă experiență să se uite în altă parte şi să nu spună nimic.

Tipul a cercetat camera. Vaz a petrecut foarte puțin timp la telefon. Foarte puține cuvinte. Probabil doar *un tip mare, foarte înalt, costum gri*. Reacher simțea ochii tipului ațintiți asupra lui. Practic auzea cum verifică. *Un tip mare, chiar acolo. Foarte înalt, fără îndoială. Costum gri, aici e băiatul nostru.* Tipul s-a îndreptat spre uşă.

Reacher s-a îndreptat spre el.

Un bărbat înțelept a întrebat când e cel mai bun moment pentru a planta un copac? Un bărbat înțelept a răspuns, acum cincizeci de ani. Deci, care-i cel mai bun moment să iei o decizie? Un bărbat înțelept răspunde, cu cinci secunde înainte să fie tras primul pumn.

Tipul în negru cântărea cam 95 de kilograme şi alerga cam două mile pe oră. Reacher cântărea 115 kilograme şi alerga trei mile pe oră. Prin urmare viteza de întâlnire era de cinci mile pe oră, şi impactul, dacă s-ar întâmpla, ar implica un multiplu cam de 100 kg pe centimetru pătrat.

Impactul a avut loc.

Dar nu cu cinci mile pe oră. Viteza de întâlnire a fost în mod dramatic crescută de o mişcare bruscă a lui Reacher de înclinare pe piciorul din spate şi de o lovitură legănată vicioasă cu cotul. Care în continuare s-a conectat cu un multiplu a greutăților corporale combinate. Reacher l-a surprins pe tip cu o combinație perfectă pomeți-nas-pomeți, iar fisurile şi rupturile s-au putut auzi clar peste bufnitura picioarelor pe podeaua de lemn. Tipul a căzut ca un motociclist care a agățat o sârmă de rufe. Reacher a plecat de acolo şi a ieşit pe uşa din spate.

Era cineva sau nu era nimeni?

Asta era singura întrebare. Şi nu era vreo mare diferență între cele două variante. Şi-au postat principala forță în față? Sau au lăsat un tip singur ca acoperire?

Au lăsat un tip. Păr negru, ochi negri, haină mai groasă decât prietenul său. Inteligent ca un brici, probabil, dar orice instrucțiuni erau un dezavantaj. *Ținta ta e un tip mare, foarte înalt, costum gri.* Şi oricât de deştept ai fi, oricât de rapid, acele una, două, trei întrebări şi răspunsuri letale, ca un răpăit de tobă, ocupă mental câteva milisecunde prețioase, cel puțin *tip mare verificat, foarte înalt verificat, costum gri verificat,* cam aşa, şi problema apare când tipul mare în costum gri ocupă acele milisecunde prețioase îndreptându-se direct spre tine şi crăpându-ți capul cu o lovitură de cot.

Reacher a mers mai departe, către locul unde o cupolă ducea din grădină spre o alee.

*

Aleea era destul de largă pentru doi cai şi o căruță cu un butoi de bere. La capătul din dreapta era o cupolă către o altă curte privată. La capătul din stânga era strada. Pantofii lui Reacher nu făceau zgomot. Pantofi de uniformă clasa A. Cu tălpi făcute manual. Nimeni nu voia margini de piele. Mai mult de lustruit. Reacher s-a oprit scurt pe stradă şi şi-a lipit spatele de peretele din stânga. Într-un film, acolo ar fi fost un ciob de oglindă la picioarele lui. Ar fi putut să-i scoată marginea afară şi să verifice priveliştea. Dar nu era într-un film. Aşa că s-a întors şi a privit cu un ochi.

Zece metri mai încolo. Patru tipi. Aşadar un total de şase tipi mobilizați. Şase ucigaşi într-o ambasadă străină. Permanent. Pentru ea. *Aşa cum nimeni n-a fost protejat până acum. O femeie ca ea ar putea deveni preşedintele Statelor Unite.* Aveau două maşini parcate la capătul îndepărtat al străzii. Plăcuțe de înmatriculare de corp diplomatic. Probabil n-au plătit taxa de parcare. Tipii duri stăteau într-un arc de cerc în apropierea uşii barului, cu spatele la Reacher, doar stând acolo pe jumătate însuflețiți, ca tipii care fac o pauză în fața unui bar.

Nu era nici un ciob spart de oglindă, dar era un sfert de cărămidă spartă, cam de mărimea unei mingi de baseball. Nu reflecta imaginea, dar şi nevoia unei oglinzi trecuse. Reacher o ridică, ieşi pe stradă şi o luă la stânga.

*

Zece metri însemnau zece paşi şi Reacher a menținut o viteză constantă la primii cinci, apoi s-a răsucit şi a aruncat bucata de cărămidă în maşina cea mai apropiată şi a accelerat puternic, astfel că atunci când cărămida a spart parbrizul din spate şi cele patru capete s-au întors spre zgomot, cotul lui

Reacher a lovit primul din cele patru capete într-o secvență de unu-doi-trei, în mai puțin de o secundă de la început la sfârşit.

Evident, tipul a căzut sub mişcarea verticală de coasă pe care Reacher a dus-o la bun sfârşit, apoi Reacher s-a întors cu o săritură şi şi-a dirijat cotul înapoi în capul următorului tip. Ceea ce a lăsat doi tipi încă în picioare, unul aproape, unul la o distanță neconvenabilă, aşa că Reacher a fentat spre cel mai îndepărtat şi a pivotat înapoi şi i-a tras una în cap celui mai apropiat, ca şi cum ar fi încercat să bată un stâlp de gard într-un pământ uscat cu capul. Ceea ce a lăsat unul încă în picioare, pe care tipul le-a folosit fugind.

Reacher l-a lăsat să plece. Erau lucruri pe care nu-i plăcea lui Reacher să le facă. Alergatul era unul dintre ele.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu Reacher era înapoi în Frankfurt, unde a stat o săptămână, înainte de a merge în Coreea pentru o misiune de rutină. Nici el şi nici altcineva din lume nu a mai auzit de Alice Vaz. Nu a avut nicio idee dacă analiza lui a fost corectă sau greşită, apropiată de adevăr sau inexactă. Dar la o lună după ce a ajuns la Seul a auzit că a fost propus pentru o medalie. Legiunea de Merit, mai exact, şi fără un motiv vizibil, altul decât ce putea fi citit în manual: *Premiat pentru un comportament meritoriu excepțional în îndeplinirea de servicii deosebite pentru Statele Unite ale Americii.*

SFÂRŞIT

Jack Hillman

MISIUNE DE CERCETARE

Jack Hillman

MISIUNE DE CERCETARE

versiunea în limba română

uncris

— OK, maimuțoilor. Încărcați-asigurați!

Vocea lui Gunny a hârâit în urechea mea dreaptă prin rețeaua de comunicații:

— LZ[1] în 30 secunde. E timpul să ne meritățm solda.

Mi-am verificat magazia armei și laserul de ochire, nu că m-aș fi așteptat să le folosesc cine știe ce. Radioul funcționa, dovada fiind bombănelile murmurate ale celor din *squad*. Am verificat rapid și buzunarele de la centură și vesta de luptă – muniție și arme de rezervă, explozivi. Eram la fel de *gata* precum toți ceilalți.

Naveta a lovit atmosfera sub un unghi și a pierdut rapid din viteză și înălțime până la nivelul vârfurilor montane, spulberând vegetația și evitând focul de antiaeriană și scanerele. Până la momentul aterizării, un luminiș a fost pârjolit de laserele noastre antipersonal, și fuioare de fum se împrăștiau când am ajuns pe sol. Panourile laterale s-au ridicat în stil aripi de pescăruș și noi toți zece am sărit imediat afară și ne-am răspândit pe perimetrul luminișului.

La cinci secunde după aterizare, naveta a decolat spre înaltul atmosferei, după cum ne-a raportat postul nostru de observație și releu-radio, care ne asigura spatele.

Încă mai scanam desișul în căutarea luptătorilor inamici, când un *flash* și detunătura unei explozii ne-a făcut să ridicăm privirile. Fragmente din navetă se prăbușeau peste câteva sute de metri pătrați.

— *Shit*, suntem în budă, am auzit pe rețea ecoul propriilor mele gânduri.

— Haide, haide, curiștilor, mișcați-vă. James, treci avangardă. Harris, asigură ariergarda.

Gunny a baleiat luminișul cu o privire dură, știind la ce ne gândeam cu toții.

— Mai întâi misiunea, apoi plecăm acasă, a hotărât Gunny

[1] LZ – landing zone – zona de aterizare

*Squad*ul s-a pus în mișcare cu observatorul nostru, locotenentul Randolph, interpus între doi soldați, pentru că-l voiam oarecum în siguranță. Teoretic, Randolph era la comandă datorită gradului său, dar noi toți îl consideram pe Gunny cel ce dădea ordinele. Am privit *squad*ul punându-se în mișcare și mi-am așteptat rândul la capătul șirului.

— Richards, mișcă-te, a apelat Gunny prin radio.

M-am uitat la Richards, pitit ca să scaneze desișul. Nu se mișca. Gunny s-a apropiat și, cu grijă, l-a bătut pe umăr - niciodată nu știi cum va reacționa un pufos de *grunt*[2] aflat la prima sa misiune de combat.

Richards s-a prăbușit într-o parte și am putut vedea colții de viperă înfipți în coapsă. Eu și Gunny am schimbat o privire. Apoi a luat plăcuțele de identificare (*tags*) de la cadavru și a setat cronometrul de la încărcăturile explozive. A urmat poteca pe care plecase șirul de soldați, cu mine pe urmele sale. La oarece distanță de luminiș explozia a reverberat peste povârnișuri, reducându-l pe Richards și echipamentul său la cenușă în bătaia vântului.

Primul doborât.

Am mers mai bine de o oră înainte ca Gunny să ordone o pauză. Cutter a trebuit să zdrobească capetele a trei șerpi care se dădeau la James. De două ori am plasat câte o minibombă prin găurile unor domuri ale gândacilor de foc, prăjindu-le hoardele înăuntru după ce cercetașii lor au intrat și le-au „raportat” prezența noastră. Dacă gângăniile aste de 2-3 cm ar fi năvălit afară din cuib, ar fi devorat orice ar fi întâlnit. Mușcând din fața și mâinile expuse, creaturile puteau mânca un om în echipament de combat în mai puțin de un minut, nelăsând nici măcar oasele, pentru că puteau consuma tot ce era organic.

O dată Billings l-a plesnit pe observator, îndepărtându-i mâna de lângă o orhidee creață. I-a făcut semn lui Randolph să privească, iar el a împins capătul unei țigarete pe care a scos-o din buzunar în interiorul frumoasei flori. Puteai auzi șuieratul acidului care dizolva tutunul, luându-i nutrienții pentru plantă. Billings a răsucit petalele pentru a expune interiorul florii și cu toții au văzut rămășițele dizolvate. Încă un indiciu că acesta nu era Pământul și că nu doar băștinașii ne erau dușmănoși.

Ne-am așezat față-n față, fiecare supraveghind spatele camaradului de lângă el, iar Gunny a revăzut situația împreună cu observatorul.

— OK, uite cum stă treaba, ne-a spus Gunny după ce a terminat cu Randolph. Ne apropiem de *thorni*, suficient ca locotenentul Randolph să-și poată folosi *jucărioarele*, să

[2] Grunt – grohăitor – una dintre poreclele „oficiale” ale pușcașilor marini americani.

obțină informații, și apoi ne întoarcem la LZ. Cei de la Operațiuni știu că ne aflăm aici cu curu' la bătaie, dar ei vor ceea ce le va da Randolph, așa că vom avea extracția aranjată.

Se uită fix la noi toți, înăbușind orice obiecție.

— Imediat ce facem contactul cu obiectivul, scoatem din priză. Nici o mișcare sau un zgomot care nu sunt necesare. Or fi ei *thorni*, dar tot au echipament de supraveghere la fel de bun ca și al nostru. Cu puțin noroc, îl ducem pe Randolph înapoi și nu va mai trebui să ne întoarcem în rahatu' ăsta.

Ne-am uitat cu toții unii la alții și am râs pe tăcute.

— OK, OK. La fel cred și eu, a adăugat Gunny. Dar astea sunt instrucțiunile de la baștani. Harris, de data asta deschizi tu coloana pentru că ai mai văzut asemenea obiective. Sus și la drum.

Am continuat înaintarea prin desiș, atenți să evităm orice semăna a potecă. Țineam ochiu' mare, conștient că luptam și cu *thornii* și cu jungla.

Mai trecusem prin asta: *thornii* au survolat una dintre planetele noastre și au însămânțat atmosfera cu formele lor de viață. Noi am intervenit și am încercat să lichidăm infecția înainte ca să ne scape din mâini. Doar că pe această planetă, *thornii* au scos din uz comunicațiile în primul rând, ceea ce le-a acordat un răgaz de mai mult de un an să-și facă și să-și organizeze 'casa'.

Prima oară când noi, amărâții de oameni, am aflat despre invazie a fost când o navă de aprovizionare a intrat pe orbită și abia a reușit să revină în spațiu după ce laserele i-au doborât navetele de aterizare. I-au trebuit șase luni ca să se târască înapoi la bază doar cu un singur motor și a o rugăciune.

Acum, unitatea noastră trebuia să găsească o cale de a-i stopa pe *thorni*. Acesta era numele dat lor de către noi. Propriul lor nume suna cam ca *Kruk't Kr'n T'O'r Urnz*, care în traducere însemna '*Frați ai tuturor creaturilor care cresc*', sau cam așa ceva. De aceea, desigur, noi le spuneam *thorni*. Ne aflam în război pentru dobândirea tuturor planetelor cu atmosferă bazată pe oxigen din acest capăt de galaxie, și tocmai acum, *thornii* cuceriseră această planetă prin simpla metodă a însămânțării. Ținând seama că ei erau în bună măsură plante, metoda avea sens. Încercarea de a comunica cu ei în termeni diplomatici a avut la fel de mult succes ca încercarea de a vă convinge peluza de gazon din fața casei să nu mai crească mai mult de 10 cm. Tot va trebui să o tundeți ori de câte ori este nevoie. Dar „peluza" asta contraataca.

Un țipăt a penetrat printre zgomotele junglei. M-am pitit încremenit, căutând *thorni* în desișul din față înainte de a privi peste umăr. Cutter și Jonesy erau în spatele meu cercetând stânga-dreapta. Nu se vedea nimic. Nu a fost o diversiune… de data asta.

La 30 m în urmă, Gunny a ridicat cu grijă marginea unui strat de frunze și lăstari. Doi ochi mari s-au arătat o clipă înainte ca James să golească un încărcător în broscoiul din gaură. Broasca râioasă era unul dintre prădătorii favoriți ai *thornilor* pentru că însuma „calitățile" colților veninoși ale șarpelui cu limba lungă a broaștei. Rafala tăcută a armei cu supresor de zgomot abia dacă a răzbătut prin liniștea pădurii. Când broasca a explodat, mirosul mi-a ars ochii și mi-a întors mațele pe dos, până ce m-am certat rău cu bocancii, dar tot el ținea alți prădători la distanță… măcar pentru o vreme. Nu puteam lăsa creatura asta în urma noastră. Trăiau în „haite" răzlețe și oricare găsea destulă hrană – mai mult decât pentru nevoile sale – le chema pe altele, pentru ca împreună să-și hăituiască prada. Gunny se aplecă și scoase din gaură un set de plăcuțe de identificare.

Privi în jur ca să verifice cine lipsește și nu l-a putut găsi pe Brock.

Al doilea căzut.

Gunny mi-a făcut semn și am reluat înaintarea, fiecare sporindu-și atenția asupra junglei. Următoarea oră a fost liniște… dacă nu punem la socoteală șerpii, insectele veninoase, plantele carnivore și, ocazional, câte un animal prădător care ne arunca o privire, apoi aluneca pe tăcute în desiș. Când am ajuns la limita zonei de lângă centrul *Thorn*, am oprit *squad*ul și am înaintat singur.

Lângă fiecare senzor Thorn, creștea câte o floare mică, albastră, care emitea un gaz caustic dacă era deranjată. Era un cadou otrăvit oferit odată cu locația senzorilor, dar era nevoie de manevre speciale pentru a nu le declanșa. Am decuplat senzorii din această secțiune a perimetrului folosind capace inerte și am continuat înaintarea. Undeva, pe o consolă de control a *thornilor*, senzorii repetau ultimele lor cinci minute de înregistrări într-o buclă infinită. Speram că *thornii* nu vor băga de seamă.

Când am ajuns la limita complexului, ne-am adunat în jurul lui Randolph, și l-am lăsat să-și facă treaba. Senzorii plasați în vesta sa și în rucksack interceptau indicațiile din Centrul de Control al *thornilor* și le înregistrau. Aveam nevoie să cunoaștem cum își controlează creșterea plantelor, a creaturilor, cu scopul de a ne face apărarea mai eficientă. Toată această setare era o Grădină a Edenului pentru autodezvoltarea *thornilor*. Cred că florile lor nu-i deranjau pe ei. Dar pentru oamenii care au fost aici, însemnau moartea.

Domul de culoare pământie aflat în fața noastră era aproape ascuns de pădurea crescută anarhic. Ceva se mișca pe suprafața sa. Era ca și cum domul însuși era viu, cu o piele care se încrețea în bătaia brizei de după-amiază. Chiar și jungla părea a fi un segment mișcător de ceva viu, unul după altul. Pare-se că pentru *thorni*, chiar și clădirile erau vii.

— Sergent Gunderson, a apelat Randolph încet. Am ce-mi trebuie. Hai să plecăm de aici.

Gunny m-a bătut pe umăr și mi-a arătat direcția. Am plecat să dezactivez senzorii de pe traseu. Am înaintat cam 100 m, când James a dat deoparte o uriașă frunză-elefant și a pășit direct pe un senzor pe care nu-l văzusem. Norul de gaz l-a înconjurat precum atacul unui șarpe, umplându-i plămânii cu acid și spori. James a mai avut timp doar pentru un horcăit, apoi s-a prăbușit. Nu a trebuit să verific pentru a afla că plămânii și căile aeriene superioare îi erau pline cu rădăcini dese, care creșteau cu o viteză fantastică, sufocându-l în timp ce mâncau din trupul său.

Gunny i-a smuls *tag*urile și a setat timpul pe încărcătura explozivă.

— Să mergem!

Am renunțat să mai dezactivez senzorii. Acum, *thornii* știau că suntem aici. Am ales o cale care evita petele albastre, știind că florile puteau fi detonate prin telecomandă. În urma noastră a răsunat vaietul unei sirene de alarmă al *thornilor*, apoi șuieratul unei sănii de luptă a cercetașilor care ne urmăreau. Gunny trebuie să fi făcut programarea pe computer pentru că sania ne-a urmat calea și s-a oprit lângă trupul lui James tocmai când a detonat încărcătura. Explozia a dat sania peste cap și a detonat celula de combustibil și muniția într-o explozie gigantică. Jungla a încremenit o clipă înainte de a erupe în țipete și schelălăituri pentru că animalele și insectele se pregăteau de luptă. Acum aveam întreaga junglă împotriva noastră.

— Înainte, Harris, a strigat Gunny și am alergat prin junglă cât de repede puteam.

Mișcarea cu o asemenea viteză prin jungla *thornilor* era periculoasă, dar necesitatea de a-l duce pe Randolph și datele obținute de el înapoi la Informații făcea ca riscul să fie acceptabil, conform standardelor Înaltului Comandament.

Fără un curs de urmat, săniile nu puteau ajunge la noi pe sub bolta pădurii. Orice sanie încerca să alunece pe sub copaci s-ar fi confruntat cu aceleași pericole din partea formelor de viață, așa cum am pățit noi în teren. Doar că sus, în copaci, trăiau *chestii* mici și mortale, spre deosebire de cele mari și ucigașe care trăiau pe pământ. Aveai de unde alege.

Gunny ne setase echipamentul cu niște scanere electronice astfel ca *thornii* să nu ne poată detecta datorită câmpurilor magnetice ale corpurilor noastre, care erau difereau sensibil de ale lor. Urmăritorii trebuiau acum să se limiteze la contactul vizual și la urmele lăsate pe sol, ceea ce ne lăsa destule șanse să ajungem la LZ.

— Ne separăm în grupe de câte doi, a șoptit Gunny prin radio. Mascați-vă urmele și direcția. Faceți să pară că suntem un întreg batalion aici. Joncțiunea peste trei ore în LZ.

Conform monitorului meu, nu ne rămânea prea mult timp ca să ajungem atât de departe, dar trebuia să o facem dacă voiam să plecăm înainte ca să sosească întăririle *thornilor*. Un loc precum cel pe care-l găsisem avea în mod normal o unitate cu un personal de opt membri. Doi s-au dus odată cu sania; au rămas șase. Ar mai purea fi

două echipe care veneau pe urmele noastre, iar ultima pereche a rămas de gardă la centru.

Aceste două echipe care vin după noi sunt terestre. Cu oarece baftă, se vor lua după ultimii dintre noi care vor lăsa urme, în timp ce Gunny îl va duce pe Randolph și informațiile sale. Noi vom fi momelile. Mișto. *Thornii* nu se pot duce cu săniile direct la LZ probabilă și să ne aștepte acolo, pentru că-i puteam doborî cu rachete, așa cum au făcut ei cu transportorul nostru.

— Harris, ia-l pe Billings și fă la stânga, m-a instruit Gunny. Cutter, tu și Jonesy, la dreapta. Mișcați-vă cu talent, și, când ajungem la bază, eu dau primul rând de tărie.

A dat din cap și noi al șters-o, lăsându-i pe Randolph și pe celălalt pufos, Johnson, cu sergentul.

Billings și cu mine am mai acționat împreună și știam ce și cum. Am mers umăr la umăr, dar cu destul spațiu de mișcare, de executare a focului și pentru evitarea a tot ce părea desiș prea rar sau prea des. De obicei, prea rar însemna o capcană, iar prea des le oferea micilor ticăloși prea mult spațiu ca să se ascundă. Așa că ne strecuram printre copaci și stânci încercând din răsputeri să nu facem mai mult zgomot decât era necesar. Am înaintat cam o oră fără ca să ne taie calea altceva decât niște animale afurisite.

Am descoperit gaura gândacilor de foc aproape în aceeași în care i-am auzit pe *thorni* în urma noastră. Picioarele lor ciudate făceau un zgomot distinctiv în timp ce-și croiau drum prin pădure, de parcă ar fi lăsat animalele să afle că vin și le avertizau să li se ferească din cale.

Am pus o minibombă lângă gaură, unde va spulbera cuibul în aer în loc să-l înfunde în pământ, și i-am făcut semn lui Billings să o ia înainte cât reglam eu detonatorul. Am așteptat în spatele unui copac ca să se arate *thornii*. Ei veneau pe urmele noastre și vor vedea aceleași semne ca și noi.

Cei doi *thorni* au apărut în luminiș, prea departe pentru a trage asupra lor, dar suficient de aproape ca să-i vedem. În peticele de lumină dată de soare, luceau în verde întunecat precum clorofila. Era din specia soldați, cu picioare lungi, articulate care-i puteau ridica la cinci metri în aer, pentru a putea vedea peste copăcei sau desișuri, iar trupurile le erau acoperite cu solzi precum niște armuri.

Brațele erau pe partea anterioară a unui trup cilindric și aveau două degete opozabile, câte unul de fiecare parte a mâinii. Capetele erau ca niște piramide cu cinci fețe, inversate, atașate pe un gât scurt, flexibil, și aveau patru ochi plasați câte unul pe o fațetă a piramidei. Ca să aibă vedere binoculară cu percepție de adâncime, priveau peste o muchie a piramidei pentru a avea doi ochi la focalizare. Deci, aveau efectiv ochi și în ceafă. Aspectul de ansamblu era cel al unui păianjen cu șase picioare cu un fel de protuberanță scurtă la capătul anterior și două membre apucătoare în față. Uram păianjenii.

Thornii erau profesioniști, la fel ca noi. Stăteau la distanță unul de altul pentru a-i doborî pe amândoi dintr-o rafală, și se mișcau cu grijă, din copac în copac, folosindu-i ca acoperire, așa că i-am semnalat lui Billings și i-am dat semnalul de a-l rade pe cel din dreapta după ce-l ating eu pe cel din stânga. A confirmat și am rămas în așteptare.

Când *thorn*ul din stânga a ajuns la locul unde gângăniile își aveau cuibul, i-am făcut o surpriză detonând minibomba și împroșcându-l cu niște gândaci de foc extrem de furioși. În încercarea sa de a îndepărta insectele de pe carapace înainte ca acestea să găsească o cale de pătrundere pe la îmbinări, a ieșit de la adăpost o clipă cam lungă în care am tras o rafală scurtă de gloanțe penetrante în flancul său. Proiectilele au nimerit la fix, distrugând joncțiunea neuronală. Toate cele șase picioare s-au flexat; *thornii* au căzut la pământ, incapabili să se mai miște, dar încă în viață. Nu am irosit timpul și am descărcat restul magaziei în capetele piramidale pentru a distruge centrul neuronal ceea ce provoca o supraîncărcare a trupului. Era ca și cum s-ar fi aplicat câte un șoc electric în toate locurile potrivite.

M-am lăsat pe vine când o rafală de gloanțe trase de al doilea *thorn* a izbit copacul de lângă mine. Billings și-a făcut și el treaba bine și al doilea *thorn* a rămas nemișcat. L-am apelat pe Gunny.

— Doi doborâți. Doi rămași.

Am așteptat răspunsul lui Gunny sau măcar *click*urile care arată că ar fi sub observație dar m-a auzit. Nimic. M-am uitat spre Billings, care asculta în propria cască, apoi ne-am îndreptat către locul unde ar fi trebuit să se afle Gunny, Johnson și Randolph – dracu să-i ia pe *thorni*.

Ne-am mișcat cu repeziciune, știind că în acest stadiu timpul era mai important decât liniștea. Dacă ceilalți erau angrenați într-un schimb de focuri, noi n-am fi știut pentru că armele *thornilor* erau la fel de tăcute ca și ale noastre. Dar aveam un sentiment de neliniște și învățasem să-mi ascult instinctul.

Aproape gata să trec pe lângă ei în timp ce ne îndreptam spre LZ. Randolph era pironit de un copac cu coaja ca unui șarpe, cu un glonț de carabină *thorn* ce-i făcuse un foarte ciudat al treilea ochi în frunte. Probabil că-și alesese momentul nepotrivit când își scosese casca pentru a-și șterge sudoarea.

Johnson se afla în spațiul dintre doi copaci, cu brațele în jurul carapacei spinoase a unui *thorn* – „pumnalele” de chitină îi sfâșiaseră trupul, dar și el despicase capul *thorn*ului cu o maceta înainte de a muri. Ca începător, a făcut o treabă bună, terminându-l pe cel ce l-a ucis. I-am luat *tag*urile, dar am așteptat să-l găsesc pe Gunny înainte de a seta încărcătura explozivă.

Gunny se târâse într-o depresiune mică care-i permitea să vadă cine venea înainte de a fi el văzut. Gloanțele *thorni*lor îi făcuseră ferfeniță partea stângă a trupului și i-au smuls aproape cu totul brațul stâng. Presiunea exercitată de costumul de camuflaj au oprit hemoragia, totuși a pierdut mult sânge prin perforațiile acestuia. A tras întreaga magazie din armă, apoi a căzut inconștient în timp ce încerca să încarce în armă noua magazie cu o singură mână. I-am luat arma cu grijă și am introdus magazia în ea. Gunny a deschis ochii și mâna i s-a încleștat reflex pe patul armei înainte de a-și da seama cine suntem.

— Randolph? a întrebat abia auzit.

Am dat din cap, iar Gunny a închis ochii într-o durere mai mare decât cea a rănilor fizice.

— Echipamentul este intact?

La semnul meu afirmativ a zâmbit, un zâmbet sălbatic, ce ar fi fost potrivit pentru un lup.

— Luați-l și duceți-l la LZ. Tehnicii de la Înaltul Comandament pot scoate tot ce vor de la un cadavru.

Mă privi drept în ochi.

— Dă-mi telecomanda de la încărcăturile explozive ale lui Johnson și arma lui, și mai lasă-mi un radio. Ai un *thorn* în calea ta care nu știe că a obținut ce voia. Și o grămadă de *thorni* în urma ta în mai puțin de un ceas, pentru că întăririle de la următorul complex vor sosi. Îi voi încetini pe cei din spatele tău.

Mi-a luat arma.

— Nu mă dezamăgi, caporale.

— Nici o problemă, sergent, am confirmat încet. Trimite-i în iad.

Amândoi știam că pentru el nu va fi nici o extracție pentru el. Materialul din echipamentul lui Randolph era mai important chiar decât întreg plutonul nostru. Oricine nu se afla în zona de aterizare va fi abandonat.

Am luat-o din loc după ce Billings i-a dat sergentului cele ce ceruse. La rândul său Gunny i-a dat *tag*urile sale și celelalte adunate de la primele trei cazuri, ca să avem numărul complet pentru „vampirii” de la Evidențe ce se ocupau cu chestiile astea. Ferească Dumnezeu să fi ratat numărătoarea celor căzuți la Centrul de Comandă.

Apoi, Gunny mi-a dat o bancnotă de 20.

— Indiferent care-s ăia ce se-ntorc, eu dau primul rând de pileală, spuse, privindu-mă în ochi.

Am dat din cap și am luat banii.

Billings și cu mine ne-am îndreptat către LZ, eu cărând cadavrul lui Randolph. Am luat o doză – ceva ce făceam extrem de rar – pentru că știam că va merita efectele ce le va

avea asupra mea. Aveam nevoie de ceva putere în plus în acel moment, iar echipamentul meu camo nu era setat pe augmentare precum unele dintre unitățile noi.

— Cutter. Johnesy. Mă auziți? am apelat prin radio.

— *Roger,* a răspuns Johnesy. Doi aproape de LZ.

— Ochiu' mare, aveți un *thorn* pe urmele voastre. Gunny a fost rănit grav și ne acoperă spatele. Vom avea companie în mai puțin de 20 minute.

O clipă de liniște pe când ce doi trupeți îmi digerau mesajul și implicațiile sale.

— *Roger*. Cât mai durează până ajungeți aici?

— Vom fi acolo în 15, am răspuns. Așteaptă 10 și setează markerul. Ar trebui să ajungem acolo chiar când aterizează transportorul nostru.

— Să nu întârziați, a fost singura replică. Terminat.

Am continuat înaintarea încercând să-l mențin pe Billings în câmpul vizual, dar și să-mi supraveghez spatele în același timp. Sigur că așa ceva nu era posibil și am simțit ceva ce a lovit ca un ciocan în partea de sus a trupului lui Randolph. Am căzut la pământ, chiar în clipa în care Billings, înjurând, reteza cu pumnalul un șarpe trestie. Capul șarpelui a fost deviat de mișcarea lui Billings, ca în filmele de antrenament. Sigur, Randolph nu mai putea simți răceala veninului de șarpe, dar eu am văzut cum pielea trupului său pe care îl duceam în jurul gâtului, se lăsa pentru că oasele din interior au început să se dizolve. În circa un ceas, voi ține un sac de piele plin cu un lichid hrănitor pe care un șarpe îl putea înghiți foarte ușor. Speram că echipamentul este impermeabil.

Doza de drog mi-a dat puterea de care aveam nevoie ca să ajung la LZ. Pentru că Billings și cu mine am ajuns la marginea luminișului mai devreme, Cutter ne-a făcut semn din partea cealaltă. Ținea sus două degete, iar eu am dat din cap. I-am semnalizat lui Billings să se miște spre stânga, iar eu am pus jos trupul inert al lui Randolph. Nu voiam nici o surpriză. Mirosul defoliantelor folosite de Cutter pentru a degaja cercul era grețos de dulceag în aerul fierbinte.

Explozia de la mare distanță în urma mea a fost un șoc puternic și m-am adăpostit din reflex până ce mi-am dat seama că Gunny tocmai a făcut o gaură în efectivele inamicului care ne urmărea. Am spus o rugăciune rapidă pentru un soldat bun și mi-am ținut ochii pe pădure, așteptând sunetul săniilor. A doua explozie din urmă mi-a reamintit că Gunny avea două încărcături explozive. Deștept, sergentul. Radioul pe care îl lăsasem a început să scârțâie ceva neinteligibil când emițătorul automat a intrat în funcțiune. *Thornii* n-aveau de unde să știe dacă era vreun cod sau altceva și vor pierde timp încercând să afle. Gunny ne-a acordat niște timp în plus.

Prin radio am auzit *ping*ul transponderului din naveta ce venea pe panta de aterizare și două replici distinctive de la două nave de escortă care-i asigurau acoperirea. Înaltul Comandament dorea neapărat informațiile din echipamentul lui Randolph, dacă trimitea trei unități pentru o extracție.

Am început să ne mișcăm, gata să ne năpustim în navetă imediat ce atinge pământul. Nu voiam să stea pe sol mai mult decât era minimum necesat. Era o țintă prea mare.

Chiar când am pășit la marginea luminișului, Jonesy a fost aruncat peste cap în desiș și a lovit pământul cu fața. Gaura din ceafa sa arăta clar ce l-a lovit. Ne-am pitit când *thornul* s-a ridicat el însuși pe cele șase picioare articulate pentru a baleia zona cu arma sa.

Billings a țâșnit în sus ca să lanseze o rafală scurtă și a obținut o lovitură în piept. Dar diversiunea i-a acordat timp lui Carter să tragă în lunetist, să-i distrugă joncțiunea nervoasă ceea ce l-a făcut pe *thorn* să cadă la pământ. Cutter s-a dat mai aproape și a tras câteva gloanțe în musculatura brațelor din fața trunchiului *thorn*ului care a scăpat arma. Cutter a reîncărcat cu grijă și efectiv a secționat capul *thorn*ului cu o rafală de gloanțe penetrante, trase de la mică distanță. Apoi s-a apropiat de Johnesy, i-a luat *tag*urile și telecomanda de la încărcăturile explozive.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Nu mai stau pe-aici, răspunse și am știut că poate să se urce singur în navetă.

Naveta a aterizat exact la locul și ora programate, iar panourile aripi-de-pescăruș s-au deschis pentru a ambarca 9 soldați și un *științific*. Doar trei dintre noi am urcat și am legat corpul lichefiabil al locotenentului într-un scaun lângă mine, chiar în timp ce naveta decola. Billings se lăsase pe spate pentru a ține lipită o compresă pe locul de unde se prelingea niște sânge. Deocamdată îl lăsam în pace, până ce ieșeam din atmosferă și-l puteam dezlega fără pericol. M-am uitat pe fereastra din fața lui Cutter, la ce se uita și el, și amândoi am înghețat. Aparent, echipele de urmărire se mișcaseră mai repede decât crezuse Gunny că sunt în stare. Trei *thorni* se aflau în luminiș cu tuburile cu rachete gata de lansare asupra navetei noastre.

— Rade-i, Johnesy, spuse Cutter și apăsă butonul telecomenzii.

Încărcăturile lui Johnesy au explodat cu suficientă forță încât să ne zvârle și pe noi cu zece metri mai sus, în aer, iar cei trei *thorni* au dispărut în izbucnirea de foc.

— Câte bombe ai lăsat la el? am întrebat privind frunzișul arzând.

— Îmi rămăseseră doar zece, a spus Cutter, privind la mine. Crezi că au fost prea multe?

— Noo. Exact câte trebuiau.

M-am lăsat pe spate și am savurat călătoria. Bubuiala navelor de escortă care doborau orice rachetă adițională ce venea după noi părea un cântec de leagăn când am părăsit atmosfera pentru zborul către planeta următoare.

Billings n-a mai terminat călătoria. Măcar el a avut parte de o înmormântare și nu de o incinerare.

În bază, ciudații de la Informații, au venit la bord și l-au luat pe Randolph înainte ca măcar să-l dezlegăm din scaun. Cutter și cu mine l-am dus pe Billings la morgă și i-am luat *tag*urile înainte de a ne prezenta la căpitanul Roberts.

Ne-a ascultat raportul și, fără o vorbă, a luat *tag*urile celor opt pe care i-am pierdut. Când am terminat informarea, a ridicat privirea la noi doi.

— Bună treabă, băieți. Sper că ceea ce vom obține de la Randolph merită pierderea lui Gunny. Acum încercați să dormiți, iar dimineață prezentați-vă la *quartermaster* pentru relocare. *Thornii* au atacat o altă colonie de-a noastră, în Eridani, iar ăștia de la divizia de *ciudați* au o armă nouă pe care ar vrea să o încerce acolo. Asamblăm o *squad* cu cei mai buni *recon* dintre ai noștri, iar voi doi tocmai ați fost aleși. Plecați peste două zile și călătoria va dura o lună, deci vă veți putea odihni tot drumul. Liber.

Și se întoarse la hârtiile sale.

Cutter și cu mine am ieșit din biroul căpitanului și am ajuns pe străzile prăfuite. Mi-am ridicat privirea la cerul gri-oțeliu și m-am întrebat dacă cerul de deasupra Kansasului mai era atât de albastru încât să te doară când te uiți la el. Îmi doream să am șansa de a afla… cândva.

— Faci cinste? a întrebat Cutter.

— Primul face Gunny. Apoi eu. Apoi e rândul tău.

Ne-am îndreptat spre un bar ca să luăm ceva cu care să ne curățăm gâtlejul de praf și să bem pentru prietenii *plecați*. Mai bine așa decât să ne gândim la întoarcerea în junglă atât de repede după ce aproape că am dat colțu' acolo. Sau că Armata ne trimite înapoi acolo, deoarece eram încă funcționali. Și disponibili pentru sacrificiu.

M-am gândit că unele lucruri nu se schimbă niciodată, și am dat peste cap prima băutură în amintirea lui Gunny.

SFÂRȘIT

ZANE GREY

GRANICERII DIN TEXAS

COLECTIA WESTERN

Foiletoanele de altădată

ZANE GREY

GRĂNICIERII DIN TEXAS[1]

Traducere de GH. ILIESCU
Editura Danubiu
1941

EPISODUL 3

CAP. 19

Când Duane îşi lipi ochii de crapătură, putu să-l vadă pe Longstreth cum îşi mângâia, nervos mustățile. În fața lui se afla Lawson.

— Astă seară trebuie să terminam, spuse Lawson, de aceea am venit aici.

— Şi dacă n-am poftă acum să vorbim despre asta? răspunse Longstreth nerăbdător.

— Am aşteptat destul. Casa asta e tot aşa de bună ca şi oricare alta. Ți-ai pierdut măsura de când a apărut grănicerul acesta blestemat în oraş. Mai întâi: vreau să mi-o dai pe Ray.

— Ray e o femeie care ştie ce vrea. I-am spus că vreau s-o mărit şi că nu țin s-o influențez. De tine, însă, nu vrea să audă. Altădată, te mai putea suferi, dar acum te urăşte. Ce mai pot face?

— S-o sileşti să se mărite cu mine.

— S-o silesc să facă un lucru ce nu doreşte? Asta nu se poate. Şi apoi, nici nu-mi placi ca ginere. Dacă Ray te-ar iubi, mi-aş da încuviințarea. Cât despre afacerile noastre, nici n-aş vrea ca ea să le afle. N-ai decât să încerci singur cu fata, dar te asigur eu c-o să pierzi.

— De ce ai mai chemat-o aici? Din cauza ei mi-am pierdut capul. Trebuie s-o am... altminteri mor! De când e aici, nici de treabă nu mi-am mai văzut. Banda a fost surprinsă din cauza asta. Nu, Longstreth, chestia trebuie să se lichideze chiar astă seară.

— În ce o priveşte pe Ray, putem lichida chiar acum, răspunse Longstreth, ridicându-se. Vino s-o întrebăm şi o să ştii cum stai!

---

[1] **Texas Rangers** sunt cea mai veche organizație de aplicare a legii de pe continentul nord-american cu jurisdicție de stat. Initial a fost un corp de voluntari care si-au asumat protectia convoaielor si granitelor teritoriului colonizat. Stephen F. Austin "parintele Texasului" s-a referit pentru prima dată la acest grup ca **Rangers** în 1823, dând astfel naștere serviciului cunoscut sub numele de Texas Rangers.

Ieşiră, lăsând uşa deschisă. Lui Duane îi părea rău că nu va putea auzi răspunsul fetei, deşi şi-l închipuia.

În sfârşit, se auziră paşi şi Duane, îşi reluă locul de unde putea auzi şi vedea atât de bine.

Numai Lawson reveni. Părea complet distrus. După puțin reveni şi Longstreth, care se aşeză, liniştit pe scaun.

— Nu te mai enerva, Lloyd. Pe Ray n-o pot prinde cu arcanul şi să ți-o arunc de gât, că doar nu e un taur sălbatec!

— Longstreth, aş putea s-o silesc să se mărite cu mine, răspunse Lawson, agale.

— Şi cum, mă rog?

— Ştii doar că te am în mână. Tu eşti, doar conducătorul bandei hoților de vite!

— Asta n-o pot uita.

— Aş putea să mă duc la Ray şi să-i spun că te denunț grănicerului – dacă nu vrea să se mărite cu mine.

Lawson părea că înnebunise. Ochii îi sticleau în cap iar mâinile îi tremurau de enervare.

— Lloyd, Ray e singura ființă din lume care nu trebuie să ştie că eu sunt un hoț, un bandit, conducătorul pătat de sânge al celei mai mari bande de la graniță.

— Şi aşa. Şi aşa, tot o va afla. Crezi că ea nu bănuie că e ceva putred pe aici? Arată cu totul altfel acum. Tu n-ai băgat de seamă?

— Ştiu că Ray s-a schimbat, dar ea nu ştie că tatăl ei e un bandit.

Lawson se ridică, îndreptându-se spre cămin cu mâinile în buzunar.

— Longstreth, nu vreau să ştiu de nimic. Vreau fata şi basta. Şi dacă n-o capăt, mergem cu toți la dracu!

— Eşti prea nerăbdător, Lloyd. Dacă i-ai spune fetei cine sunt, garantat că te va urî pe urmă. Şi asta n-o vei face nici tu. Aşteaptă, lasă-i timp. Fii altfel cu dânsa. Încetează cu băutul. Aşteaptă până mi-oi vinde toată averea ce am aici… până ce voi părăsi meleagurile astea blestemate.

— Ți-am mai spus că vreau să rămânem aici. De altfel nici banda nu ne va lăsa să plecăm.

— Ei bine. Dacă banda nu m-o lăsa să plec, voi rămâne, întâmplându-se, orice s-o întâmpla. Şi apoi Lawson, tu n-ai băgat de seama că mai toate fărădelegile din ultimul timp îți cad doar ție în spinare?

— Asta e tot din cauza ta. Ai căpătat picioare reci, mai ales de când e şi grănicerul acela aici.

— Numeşte-o cum vrei tu… Chestia e că toată conştiința noastră e încărcată cu omoruri, furtişaguri, răpiri.

— Adevărat, dar cine ne poate acuza?

— Şi eu mi-am băgat asta în cap. Cine ar putea oare să-l acuze pe primarul Longstreth că e căpetenia unei bande de hoți? Acum, mi-am schimbat părerea. Au survenit multe lucruri, aşa că părerea mea e să facem juma-juma din tot ce avem şi să ne luăm tălpăşița – cu toții!

— Tot câştigul – toate cirezile, sunt ale noastre, doar… ale tale şi ale mele.

— Bine, atunci eu îmi iau partea mea.

— Eu nu. Şi cu asta se mântuie chestia.

Longstreth părea foarte supărat de hotărârea demnului său tovarăş.

— N-o să-ți ajute la nimic averea ta… daca grănicerul…

— Vezi? Eu nu ți-am spus că de mult ar trebui să fie tot atât de mort – ca şi Laramie? Banda ar trebui să-l extermine.

— Singurul mijloc de a ne scăpa de el, ar fi ca toată banda să-l împuşte în acelaşi timp, râse Longstreth. Altfel iar o să ne dea de lucru. Şi chiar dacă toți am trage, în acelaşi timp, în el, fii sigur că nu va pleca fără tovărăşie pe lumea cealaltă.

— Vorbeşti, ca şi cum nu ți-ar pasa că murind va lua câțiva cu el, îl ironiză Lawson.

— Ai ghicit. M-am săturat de toată povestea asta.

— Longstreth, nu-mi place cele ce spui.

— N-ai decât!

Longstreth se ridică în picioare, rece şi liniştit, cu ochii scânteietori. Văzându-l, Duane îşi dădu seama că e un om primejdios.

— Mă rog, întrebarea e: capăt sau nu fata?

— Numai cu încuviințarea ei.

— Nu vrei s-o sileşti să se mărite cu mine?

— Nu.

— Bine. Atunci am s-o silesc eu.

Longstreth nu răspunse nimic, dar după crispările mânii, Duane înțelese că acesta avea un revolver în mână.

În aceeaşi clipa se auziră paşi pe verandă, apoi uşa se deschise şi cinci oameni apărură în cameră. Sub hainele lor, se zăriră nelipsitele lor revolvere. Unul din ei strânse cu putere mâna lui Longstreth, iar ceilalți rămaseră mai în urmă.

Atmosfera se schimbase cu totul. Lawson nu mai conta Longstreth devenise cu totul altcineva. Aici era puterea lui, dar ceea ce nu ştia el, era că puterea îl înlănțuise complet, fără nădejde de scăpare.

Urmă o discuție foarte însuflețită, dar Duane nu auzi nimic. În cele din urmă, acela care dăduse mâna cu Longstreth se ridică şi părăsi camera, urmat de ceilalți. Rămas singur, Longstreth îşi aprinse o țigară. Deodată Lawson se ridică, tresărind.

— Ce fuse asta?

Un țipăt uşor se auzi.

— O fi vreun şobolan poate, crezu Longstreth.

Deodată Duane simți cum peretele se mişcă. Peretele, deşi din lut uscat bine, se clătină cu putere. Pentru Duane acesta era semnalul plecării. Cu toată grija ce o avea îndepărtându-se, nu-i putu scăpa, totuşi, un mic zgomot.

— Ai auzit paşi? întrebă Longstreth.

— Îl aud… Îl aud… urlă Lawson. Aici…

— Nu! E în cealaltă parte! strigă Longstreth.

Degeaba încercase Duane să fugă, căci rămase închis, prins între dărâmături. Îşi rupse hainele de pe corp. Zvârcolindu-se, iar praful îl înăbuşise aproape. În cele din urmă reuşi să se strecoare afară şi cu revolverul în mână, înainta cu precauție, până ajunse în fata unei uşi.

CAP. 20

Un strigăt uşor îl salută, Ray Longstreth se afla pe pat. El îi făcu semn să tacă din gura şi zăvorî uşa. Se simțea în siguranță acum. În ochii Ray-ei sticlea o spaimă grozavă. Deodată se auzi un țipăt. Fata îl scosese. Şi Duane ghici motivul. Intrarea lui neaşteptată, plin de praf şi cu revolverul în mână.

— N-am ştiut că asta e camera d-tale. Am intrat aici, spre a-mi salva viața. Sunt urmărit. L-am spionat pe tatăl d-tale şi pe oamenii lui şi am fost auzit. Acuma mă caută toți, deşi nu m-au văzut.

— L-ai spionat pe tatăl meu?

Duane îi povesti cele întâmplate.

— Vai, Doamne... tata... Ah, îl urăsc pe Lloyd Lawson. M-ar ucide, dacă... dacă... Ce trebuie să fac?

Paşi uşori ce se apropiau îi reamintiră lui Duane că se afla mereu în primejdie.

— Trebuie să plec de aici, şopti el.

— Păi te urmăresc, doar. Nu se poate! Te vor ucide. Rămâi aici şi eu sting lampa. Ai încredere în mine. Aşteaptă până se vor linişti, chiar dacă ar trebui să dureze până în zori.

— Nu trebuie să rămân. Nu se poate... se bâlbâi el.

— Numai aşa poți scăpa. Aici n-or să vină ei...

— Şi dacă vor veni? Longstreth o să scotocească în fiecare cameră. Dacă mă descoperă aici şi încerc să mă apăr, te-ar putea nimeri şi pe d-ta vreun glonte rătăcit. Şi apoi prezența mea aici...

Duane nu-şi isprăvi fraza, înaintă spre uşă, dar ea îl reținu.

— Trează, încă, Ray? auzi vocea tatălui ei.

— Citesc. Bună seara!

Ascultând de sfatul ei Duane se ascunse în dulap, din păcate însă, uşa nu se închidea tocmai bine.

— Eşti singură?

— Da. Ruth s-a dus demult să se culce.

Fata deschise uşa şi Longstreth pătrunse în cameră. Îndărătul lui venea Lawson şi încă un om. Nevăzând nimic suspect, Longstreth se retrase. Închizând uşa după dânsul.

Peste câtva timp se făcu linişte în casă. Duane n-o putea vede pe fată, dar auzea respirația ei liniştită. Aşa aventură încă nu pomenise. Simțea că e pur şi simplu îndrăgostit de fata asta frumoasă şi curajoasă.

Împinse uşa dulapului şi ieşi afară. Trezită de zgomot, fata deschise ochii.

— Cred că pot să plec.

— Pleacă, dacă vrei. Dar mai bine ai rămâne până ce vei fi sigur de tot.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc. Mi-a fost foarte greu să aflu ce-am aflat... şi d-ta eşti fiica lui. Nici nu mai pot înțelege. Dacă n-aş fi ceea ce sunt, ți-aş pune viața mea la picioare.

— Dar mă cunoşti atât de puțin, gunguri ea.

— Şi cu toate astea nu spun decât adevărul!

— Acum vei lupta împotriva tatălui meu?

— Nu... am să încerc să-l scot din luptă, în altfel.

— L-ai spionat, totuşi.

— Sunt grănicer şi-mi fac datoria, d-ră Longstreth.

— Şi eu sunt fiica unui hoț de vite! Nu mai departe de astă seară o bănuială îngrozitoare mi-a străfulgerat prin creier!

— Vrei să mi-o împărtăşeşti şi mie?

— L-am auzit pe Lloyd spunând că astă-seară tata, trebuie să se întâlnească în apropiere de Ord cu câțiva oameni. Tata nu voia să meargă. Atunci Lloyd îl amenință cu un nume.

— Ce fel de nume?

— Cheseldine!

— Cheseldine! Doamne, de ce trebuie s-o aflu tocmai din gura d-tale!

— De ce eşti aşa de înspăimântat?

— Pentru că acum cred că tatăl d-tale şi Cheseldine sunt una şi aceeaşi persoană!

— Şi eu am bănuit asta, murmură ea. Dar adevăratul nume al tatei e Longstreth.

Duane era încremenit. Nu mai ştia ce să spună.

— D-ră Longstreth, Cheseldine e omul pe care-l caut şi pe care trebuie să-l arestez. Am jurat să pun mâna pe el şi ceea ce am jurat, trebuie să respect. Îți voi distruge poate viața, te voi face de ruşine. Dar trebuie să-ți mai spun ceva, d-ră Longstreth. Cred că... te iubesc şi vrea să mor pentru d-ta, dacă asta ți-ar fi folositor.

Ea lunecă pe genunchi şi îşi puse mâinile ei, între acelea ale bărbatului.

— Vrei să-l ucizi? şopti ca. Dacă mă iubeşti, nu trebuie s-o faci!

— Asta îți pot făgădui!

Cu un suspin uşor, ea lăsă să-i cada capul pe marginea patului.

Când Duane ajunse afară şi vântul îi răcori fața încălzită, tânărul simți o mare uşurare.

Era o noapte furtunoasă, întunecoasă, dar nu ploua. Se grăbi spre casă cu gândurile pline de Ray. Voia şi trebuia s-o salveze din situația asta îngrozitoare.

CAP. 21

Se hotărî să plece imediat spre Ord, spre a afla unde sunt oamenii lui Longstreth. Aştepta mai mult de la oamenii aceştia, decât de la conducătorul

lor. Dacă Longstreth sau Cheseldine erau creierul bandei, atunci Poggin era brațul executor. Poggin trebuia deci găsit şi curățat din drum.

Când ajunse la Bradford, află că trenul nr. 6 fusese atacat de bandiți, însoțitorul, din serviciul companiei Wells Fargo, ucis, mecanicul rănit şi bagajele ridicate.

Duane îşi legă calul de jgheabul verandei unde sta Fletcher, mângâindu-şi barba.

— Bună ziua, Dodge, spuse Fletcher scurt.

Ceilalți oameni răspunseră cu simpatie la salutul tânărului.

— Jim, mârțoaga mea e istovită. Aş vrea s-o ascunzi undeva, ca să nu fie văzută de călători. Te pomeneşti că mi-o şterpeleşte careva.

Băieții râseră şi Duane îşi conduse calul spre un loc unde se afla mâncare din abundență.

Pe la vreo 4 după amiază, un puştii pătrunse în salonul orăşelului țipând: MILIȚIA!

Fu o adevărată avalanşă spre uşă.

— Tii, drace, mormăi Fletcher, văzând călăreții ce se apropiau. Aşa ceva n-am mai văzut eu în Ord. Păcat că Poggy nu e aici!

Milițienii se opriră în fața salonului. Erau vreo 20 de inşi. Erau bine înarmați şi conduşi de un cowboy. Spre bucuria lui Duane, şeriful care în mod firesc ar fi trebuit să-i conducă, nu se afla cu ei. Probabil călărea cu un alt grup de milițieni.

— Hallo, Jim Fletcher, strigă cowboyul.

— Bună ziua, răspunse Jim.

— Ascultă Fletcher, am urmărit un flăcău până la vreo 3 mile depărtare de Ord. Urmele sunt tot atât de vizibile ca şi nările din nasul tău. Acum vrem să ştim unde a dispărut. Pe la voi a poposit cineva aseară sau azi de dimineață?

— Nu, răspunse Fletcher.

Cowboyul se întoarse spre camarazii săi şi începu să vorbească cu ei. Se vedea cât colo că în rândurile milițienilor domnea o mare neînțelegere.

— Nu v-am spus eu că degeaba e vânătoarea asta? țâşni un milițian, de meserie crescător de vite. Urmele de cal nu duceau la locul unde s-a întâmplat atacul bandiților.

— De asta nu sunt sigur, răspunse cowboyul.

— Bine, Guthrie, dar asta nu e prima urmă ce o văd eu în viața mea… Lasă-mi timp. Nu trebuia să venim încoace. Şi să şti că bandiții au fost mexicani.

— Asta nu se poate şti. Eu îți spun că asta a fost treabă de om de meserie. Or fi fost poate şi mexicani. Atacul a fost cam aşa: un mexican a sărit pe maşină ținând în şah, cu revolverul pe conducător şi pe fochist, unul a trecut toate vagoanele în revistă, iar acela care l-a ucis pe omul de la Wells Fargo acela a fost şeful. Asta-i toată chestia!

Câțiva milițieni aprobară.

— Dracu să-i ia! Dacă aş avea o ceată de cowboy cu mine, aş şti eu ce să fac, ca să curăț locul de bandiții ce mişună pe aici.

— Mare noroc ați avut că Poggy nu e aici, murmură Fletcher, atunci când

milițienii dispărură în mijlocul unui nor de praf. Apoi se înapoie în casă, gânditor.

— Unde sunt banii, Dodge? Socotesc că merit şi eu ceva. De vreme ce te-am scăpat de Guthrie şi ceilalți.

Duane îşi juca rolul, îi spuse lui Fletcher – că habar n-avea de atacul trenului şi că ştia tot atât cât şi ceilalți ştiu.

Când, mai târziu, Duane voi să-şi dezlege calul şi să plece, Fletcher păru supărat cu adevărat.

— De ce nu rămâi la mine? Ce nu te-am apărat atunci când a venit Guthrie cu ceilalți? Dacă te-aş fi arătat, cine ştie de care pom atârnai acum. Nu Dodge, tu nu te porți cinstit cu mine.

— Bine, Jim, dar nu pot să rămân aici peste noapte. Dacă aş face parte din bandă, s-ar schimba chestia.

— Care bandă? întrebă Fletcher, repede.

— Ei, asta-i – a lui Cheseldine.

Bărbia şi burta lui Fletcher, tremurară uşor.

Duane râse.

— Îți jur că i-am picat în brațe. Nu zău, el e regele hoților de vite. Când m-a văzut, m-a întrebat ce dracu caut pe aici – dar eu îi spusei răspicat cele ce gândeam.

— Mii şi milioane de draci! De cine vorbeşti?

— Păi nu ți-am spus? De Cheseldine. Altfel se mai numeşte şi Longstreth.

Fletcher schimbă fețe-fețe.

— Cheseldine – Longstreth. Atotputernicule! Cunoşti…

Înghiți în sec şi căută să-şi înăbuşe enervarea. Pe fața lui se citea teama.

— Cine eşti d-ta? de abia putu întreba Fletcher.

— Păi tu mi-ai dat, doar, numele. Dodge, nu? E tot atât de bun ca oricare altul. Ani întregi am fost un lup singuratec. Jim acum îmi caut tovarăşi. Gândeşte-te. Vrei? La revedere!

Fletcher văzu cum Duane îşi cheamă calul, dispărând apoi, fără o vorbă, în întuneric.

A doua zi după masă, Duane îl chemă pe Fletcher, îl apucă prietenos de braț şi îl trase spre o podişcă mică de lemn, ce se afla peste o groapă. Acolo, după ce se uită cu băgare în jurul lui, scoase din buzunar un teanc de bancnote şi dădu o jumătate din ele lui Fletcher, fără să spună un cuvânt.

— 500! rosti acesta. Dodge, asta e frumos din partea ta!

— Fletcher, tu mi-ai făcut un mare serviciu şi deci e foarte firesc să împart banii cu tine, ca doi buni camarazi!

Cu asta, Fletcher fu câştigat.

Mulțumită prieteniei lui cu Fletcher, în zilele următoare Duane află o seamă de lucruri care trebuiau să-i fie foarte trebuincioase în viitor.

Astfel află că ascunzătoarea lui Cheseldine se afla în munții Ordului, într-o vale adâncă. Acolo aveau loc toate consfătuirile bandei, acolo se puneau la cale toate atacurile. Prin Fletcher, Duane află de toate isprăvile banditului, convingându-se că Cheseldine exercita o tiranie cum nu mai cunoscuseră

aceste părți de la cucerirea lor. Cheseldine era regele bandiților. Domnia lui însă era foarte sângeroasă.

CAP. 22

Într-o bună zi, semne prevestitoare anunțară că liniştea orăşelului e pe sfârşite. Un trimis special necunoscut de Duane, aduse veşti misterioase lui Fletcher. Trimisul veni încăodată, vorbi cu Fletcher, care începu să înjure de mama focului şi plecă spre vest, fără să guste o picătură. După plecarea trimisului, Fletcher deveni foarte tăcut.

O oră după plecarea trimisului. Fletcher luă, subit, o hotărâre. Îşi chemă calul şi Duane înțelese că omul voia să plece şi eventual, să lupte. Când se urcă în şea, porunci oamenilor să aştepte liniştiți, până ce el se va înapoia.

— Dodge, vino-ncoa! strigă el apoi, lui Duane.

Fletcher îşi mână calul până la podişca unde primise banii.

— Dodge, am o ceartă cu Knell, acum. Cu mine: nu s-a prea purtat el prietenos. Poggy însă a fost întotdeauna cumsecade. Şeful plănuieşte acum ceva grandios. Dar e reținut de această neînțelegere. El aşteaptă în munți şi vrea să ne dea poruncile necesare, dar nici unul din ei nu se arată. Aşa că acum trebuie să intervin şi eu. Şi istoria asta nu-mi place de fel.

— Dar ce s-a întâmplat, Jim?

— Cred că e ceva pentru tine. Dodge, răspunse Fletcher uscat. Knell nu e prietenul tău – de atunci... El nu poate suferi pe cineva pe care nu-l domină. Knell spune că ştie ceva despre tine. Dar nu vrea s-o destăinuiască. Eu cred c-ar fi bine să dispari pentru vreo câteva zile, până oi reveni eu.

— De ce?

— Pentru că n-are nici o noimă să te bălăceşti în cerneală, cu atât mai mult cu cât şi banda trebuie să apară. Dacă până în trei nopți nu revin, şterge-o. Oi vedea eu pe urmă ce e de făcut. Jim Fletcher ține la camaradul sau. La revedere, Dodge!

Rămas singur, Duane se aruncă pe spinarea calului şi o luă pe cărarea care ducea spre tabăra lui Cheseldine, aşa cum o aflase el, mai deunăzi, de la Fletcher. Urmele de copite de pe cărare aveau o vechime de vreo săptămână, dacă nu şi mai mult. După o oră de umblet, ajunse în munții Ordului şi se opri într-o vale mică, de unde avea o privelişte destul de întinsă.

Adormi, cu capul pe şea şi ultimul lui gând fu pentru Ray Longstreth.

A doua zi reluă mersul şi după un drum extrem de anevoios, lovindu-se la tot pasul de stânci, ferindu-se în fiecare clipă de un pas greşit care l-ar fi aruncat în fundul prăpastiilor, Duane ajunse la o ieşitură, care-i îngădui să vadă, în depărtare la vreo mie de paşi sub el, o colibă. O apă repede curgea printre înaltele stânci. Sumedenie de cai şi vite cornute păşteau iarba, acolo unde pământul o îngăduia.

Deodată, ochii lui ageri descoperiră doi călăreți ce se apropiau de vale. Se strecură cu iuțeala fulgerului printre pomi şi stânci şi în curând putu auzi

glasuri omeneşti, fluierături şi mugete de animale. Lunecă, tăcut mai departe şi curând se află în umbra căsuței. Nu se vedea decât o mică ferestruică. Îşi aruncă ochii prin ea şi văzu o cămăruță scundă, în care nu se afla decât o masă şi scaune. Pe masă se afla o lampă. Până la urechile lui parveni mormăitul unor voci, dar oameni nu putu să vadă.

Când ajunse în colțul casei, trebui să închidă ochii, atât de puternică era lumina ce se degaja de la un foc uriaş. Un bărbat cu fața roşcovană, îşi făcea de lucru, la foc, cu o oală. Ceva mai departe mai descoperi încă cinci siluete, toți stăteau cu spatele spre dânsul.

— Drumul e bun, dar nu e totuşi aşa bun ca acela dintre munți, spunea tocmai unul.

— Ce avem de mâncare, Panhandle? întrebă celălalt. Blossom şi cu mine venim tocmai de la Fairway Springs. L-am lăsat acolo pe Poggin şi câțiva dintre ai noştri.

— Iertare, Phil. Dar eu nici nu v-am văzut venind.

— A durat mult până ați venit, dar bine că sunteți, în sfârşit, aici, răsună o voce metalică.

Era vocea lui Longstreth!

Şi vocea lui Longstreth era – vocea lui Cheseldine!

Aşadar, se aflau acolo: Longstreth, Phil Knell, Blossom Kane, Panhandle Smith. Adică oamenii din banda lui Cheseldine! Duane era numai ochi şi urechi.

Convorbirea ce urma, nu se deosebi deloc de convorbirile obişnuite între cowboy şi crescători. În umbră mai sta un bărbat, al şaselea, dar Duane nu putu să audă pe ce nume i se adresau ceilalți.

Mâncarea fiind gata, toți se ridicară de jos şi intrară gălăgioşi, în casă, unde se aşezară la masă.

Duane se strecură din nou în dosul casei, până la ferestruica ce-o descoperise şi privi înăuntru. Oamenii erau în altă cameră, aşa că nu-i văzu. În sfârşit Longstreth pătrunse în cameră, făcu mai mare flacăra lămpii şi luând o cutie de țigări, ieşi afară.

— Haideți afară să fumăm, băieți, porunci el. Numai Knell să mai rămâie aici, ca să terminăm chestia.

După care se înapoie în cameră, îşi aprinse o țigară şi se trânti pe un scaun, cu picioarele întinse pe masă.

Între timp, bandiții ieşiră afară. Vocile lor se auzeau acum foarte bine. În cameră pătrunse acum Knell, care luă loc pe un scaun, fără a se instala atât de confortabil ca Longstreth. Părea îngândurat şi rece ca întotdeauna.

— Ei, ce s-a întâmplat, Knell? De ce n-ai venit mai devreme?

— Poggin! Dracul să-l ia! Iar ne-am certat!

— De ce?

— Călărea un cal nou şi ştii ce nebun e, atunci când e vorba de cai. Asta-l reține mai curând decât celelalte.

— Celelalte? Ia dă-i drumul mai lămurit, ca să înțeleg şi eu!

— Bine, am s-o încep atunci de la început. Acum câteva săptămâni a apărut

în Ord un tânăr care s-a comportat astfel, de parcă ar fi fost al lui cuibul. Mi s-a părut cunoscut, dar nu eram sigur. Apoi dispăru şi nu mai ştiui ce se făcu.

— Cum arăta?

— Un flăcău puternic, cu păr alb la tâmple. Avea mare talent la revolver.

— Şi eu l-am întâlnit.

— Nu mai spune! Află dar, şefule, că omul ăsta a revenit în Ord, încântându-l pe Fletcher, iar atunci când milițienii, pe urma aceluia care a prădat trenul Nr. 6, veniră în Ord, Jim l-a acoperit. Cred c-a luat şi ceva bani de la străin. Din întâmplare, ştiu că străinul n-are nimic de-a face cu atentatorii trenului.

— De unde ştii? îi curmă Longstreth vorba.

— Pentru că eu am făcut treaba asta.

Fața lui Longstreth se întunecă.

— Dracu să te ia, Knell! Eşti incorigibil. Încă o lovitură şi s-a zis cu noi. I-ai povestit asta şi lui Poggin?

— Da… de aceea ne-am certat. Era cât pe ce să-mi facă felul.

— De ce ai încercat o lovitură atât de primejdioasă fără ajutor şi fără vreun plan stabilit?

— Păi dacă era aşa de simplu. Toate s-au petrecut cu iuțeala fulgerului. Acum să revenim… Jim s-a împrietenit, aşadar, cu străinul. Tot timpul sunt împreună. Aş pune rămăşag că tâmpitul i-a povestit, tot, ba poate şi mai mult, chiar. Cu o picătură de şnaps l-a dat gata. Acum câtva timp câțiva băieți veniră la Poggin să-i spună că Jim a descoperit un nou recrut pentru bandă. Ştii, Poggin şi Jim erau întotdeauna în bune relații şi, înainte de a avea gândul să vin aici, noul recrut făcea parte din bandă, deşi nu fusese văzut nici de Poggin, nici de d-ta. Ştii ce-am făcut înainte de a venit aici? Am cotrobăit prin sacul meu, unde am sumedenie de fotografii, articole de ziare şi alte mărunțişuri şi descoperii astfel şi chipul lui. Dar lui Poggin nu i-am spus. Când o să afle cine e tipul, o să turbeze, nu alta.

Knell vorbise destul de încetinel. Dar ochii îi luceau ca focul.

— Şi ştii cine e recrutul ales de Fletcher?

— Buck Duane!

Cizmele lui Longstreth căzură la pământ cu un zgomot teribil.

— Cum, țintaşul acela fără pereche? Omul care i-a ucis pe Bland şi Alloway şi…

— Şi pe Hardin!

— Şi pe Hardin! Cel mai bun om din Rim-Rock! Buck Duane.

Longstreth îngălbenise. Interlocutorul lui la fel. Înțelegeau primejdia: Buck Duane în Big Bend! Longstreth se ridică dintr-un salt în picioare, apucă o sticlă de pe masă şi sorbi cu furie, apoi o întinse lui Knell.

— Knell! începu apoi Longstreth, după ce îşi şterse gura. Eu cred cu ai puțină pică pe acest Buck Duane.

— Da!

— Atunci – nu fii prost. Vezi să nu cazi în mrejele lui. Cred că acest Buck

Duane e în serviciul grănicerilor.

— Măi al dracului!

— Du-te în Ord şi dă-i de ştire lui Fletcher, care o să-l aducă pe Poggin şi oamenii lui. Ei o să-l lichideze pe muşteriul nostru.

Longstreth se trânti pe scaun, mai sorbi o înghițitură din sticlă şi scoțând o hârtie din buzunar, spuse:

— Îmi pare bine că afacerea Duane se va sfârşi astfel. Acum, altceva. Astăzi e în 18 Octombrie. La 25 vine în Valverde un transport de aur care aparține crescătorilor de vite. După ce te înapoiezi din Ord, îi dai lui Poggin următoarele porunci: Manda să stea liniştită, dar, în taină, tu, Poggin, Kane, Fletcher, Panhandle Smith şi Blodi să vă puneți pe lucru. Nimeni altcineva. Părăsiții Ordul la 23. Până la Mercer, călăriți neacoperiți. Din Bradford până în Valverde sunt vreo 100 de mile – şi din Ord tot atâtea. Călăriți astfel ca în dimineața zilei de 26 să vă aflați în apropiere de Valverde. La ora două fix intrați în oraş şi vă îndreptați spre Banca Crescătorilor de Vite şi vedeți de lucrați repede. Asta e totul. Ai înțeles?

Knell îşi notase totul, până şi datele.

— Vedeți ca totul să meargă strună. Conducerea o are Poggin sau tu. Dar aş vrea ca amândoi să luați parte. După ce veți mântui treaba, vă găsesc eu aici. Acum cheamă băieții!

Jocul se afla acuma în mâna lui Duane, care chiar în noaptea aceia trebuia să se înapoieze în Ord, deşi lucrul părea cu neputință. Mac Nelly trebuia prevenit fără întârziere, astfel ca în ziua de 25 să poată strica planul bandiților.

Începu să se retragă, cu foarte multă băgare de seamă şi îşi găsi calul acolo unde îl lăsase. Înapoierea, în noapte, fu şi mai grea, dar Duane avea aripi, căci în fața ochilor săi, un chip luminos îi surâdea, stimulându-i curajul. Ray Longstreth! Buzele ei frumoase îl căutau, făgăduitoare. Primejdia şi oboseala nu contau acum pentru el.

În zori, Duane ajunse în Bradford. Se repezi la gară, unde auzise nu de mult țăcănitul unui aparat Morse. Când Duane bătu la ferestruica biroului, telegrafistul se sperie.

— Repede, creion şi hârtie, ceru Duane, de îndată ce intră.

Telegrafistul, tremurând. Îi dădu cele cerute şi Duane aşternu pe hârtie conținutul telegramei.

— Telegrafiază asta... nimeni nu trebuie să afle ce e scris aici. Mă înapoiez. La revedere!

Telegrafistul, înlemnit, nu scoase nici o vorbă.

Duane dispăru tot atât de repede precum venise.

Când ajunse în Ord, zări un număr de cai înşeuați, în fața unei case. Norocul îi surâdea. După praful ce se vedea pe ei, tânărul înțelese că animalele făcuseră un drum lung. Se îndreptă, hotărât, spre uşa casei, deschizând-o cu o puternică lovitură de picior şi intră înăuntru.

Camera era plină de bărbați. Toate mutrele se întoarseră spre dânsul. Erau acolo toți banditii din noaptea trecută, plus Poggin şi Fletcher. Pe Poggin nu-l

văzuse niciodată, dar îl recunoscu uşor.

Domni o tăcere de moarte. Toți oamenii se aflau în jurul unei mese supraîncărcată de bancnote şi monede de argint şi aur.

— Domnii mă caută pe mine? întrebă Duane cu o voce tunătoare. Se aşezase astfel, încât toată adunătura să încapă în raza ochilor săi.

Knell sta tremurând. Fața îi părea o mască. Ceilalți îl priveau temători, numai Fletcher întinse mâinele spre Duane.

— Înapoi, Fletcher.

— Stai, Dodge şi voi, ceilalți, ascultați-mă. Vreau să vorbesc, căci mi-e teamă că sunt în încurcătură, acum.

— Haide, dă-i drumul! se auzi vocea lui Poggin.

Fletcher se întoarse spre Duane.

— Camarade, eu ştiu că tu crezi că ai găsit numai duşmani aici. Deşi eu îți jurasem că toți îți vor fi prieteni. Am greşit. Voi sta deci alături de tine, dacă îmi îngădui.

— Nu, Jim? răspunse Duane.

— De ce ai apărut, aşa, pe nepusă masă? întrebă, apoi, Fletcher, care, întorcându-se spre Poggin, spuse: Poggin, acest om e prietenul meu. Cuvântul tău valorează ceva în bandă. Dacă nu pui un cuvânt bun pentru dânsul, ducă-se dracului toată afacerea asta.

În timp ce Fletcher vorbea, privirea lui Duane nu-l părăsea pe Poggin.

— N-are nimic împotrivă, Jim. Şi dacă nici Knell n-are ceva de spus, atunci omul tău, poate fi omul nostru.

Toate privirile se îndreptară spre Knell. Acesta, deşi mereu galben ca ceara, izbucni într-un râs ironic.

— Poggin, eşti cel mai bun jucător din Big Bend. Pun rămăşag pe toți banii mei, că vei căpăta o astfel de carte, încât şi ție îți va fi teamă să continui jocul.

Poggin începu să se supere.

— Prietenul lui Jim, acest aşa zis Dodge, nu este ceea ce pare. E cu totul altceva. Şi dacă o să-ți spun adevăratul lui nume, un fior rece te va străbate din creştet până-n tălpi.

Tăcere adâncă. Se auzea doar răsuflarea grea a lui Knell. Toată lumea îngălbeni. În aşteptarea unui ce nelămurit şi cercul din jurul lui Duane se mări din ce în ce mai mult.

— Care e numele lui? izbucni Poggin.

Knell mai privi încăodată spre omul pe care voia să-l denunțe, apoi se plecă spre Poggin.

— BUCK DUANE!

Dacă Knell crezu că acest nume îl va surprinde prea mult pe Poggin, se înşelă amarnic. Dimpotrivă, foarte liniştit, vorbi:

— Nu mai spune. BUCK DUANE? Lupul Singuratec? Am auzit de multe ori vorbindu-se de el.

— Da, chiar faimosul Buck Duane; Lupul singuratic, acum e aici! Poggin, ai intervenit pentru Buck Duane! Auzi tu? Pentru Buck Duane! Dar eu ştiu pentru ce a venit el încoace… Vrea să-şi încerce revolverul lui pe spinarea lui

Cheseldine, pe a ta, pe a mea, Poggin. Ai vrut întotdeauna să ucizi pe unul mai în stare decât tine. Ai prilejul acum! De ce nu scoți revolverul? Ți-e teamă? Pentru că ți-e dragă viață, nu-i aşa? Dar dacă toți am trage asupra lui, l-am ucide. Vorba-i... cine începe? Tu nu, Poggin. Văd eu! Îi laşi altuia treaba asta – mie, de-o pildă! Bravo, Poggin, în Buck Duane ți-ai găsit naşul.

Knell vorbise cu patimă. Sudoarea îi curgea pe frunte. Se vedea cât colo că vorbise din inimă.

— Buck Duane, îți mai reaminteşti de Hardin? întrebă el, cu vocea răguşită.

— Da! răspunse Duane şi repede ca fulgerul înțelese noima întrebării lui Knell.

— Tu l-ai ucis... Şi el era cel mai bun prieten al meu!

Dinții îi clănțăneau. În odaie se făcuse o linişte deplină. Vremea vorbelor trecuse. Deodată Knell se încovoia, iar din ochi îi țâşni o flacără.

Duane îl observa. Muşchii lui Knell se destinseră deodată...

Gloanțele lui Knell găuriră tavanul, apoi banditul scoase un țipăt de fiară sălbatecă în agonie.

Duane nu-l văzu pe Knell murind. Îl observa pe Poggin acum. Acesta sta înghețat, înmărmurit, privindu-şi camaradul ce zăcea întins la pământ.

Fletcher se repezi spre Duane cu mâinele ridicate.

— Afară cu tine, mincinosule – sau ucide-mă şi pe mine! Şi cu mâinele mereu ridicate, îl împinse pe Duane afară cu pieptul şi umerii.

Duane sări pe cal, îi dădu pinteni şi dispăru.

CAP. 23

Duane se înapoia în Fairdale, unde se ascunse, aşteptând ziua de 23 Octombrie.

În sfârşit, veni ziua aşteptata. Soarele dogorea grozav. Nici o adiere prin aer. Simți o dorința arzătoare, să-l revadă pe Poggin.

Fairdale, la ora aceea, părea pustiu. Îl căută pe Si Zimmer şi pe Frank Morton şi îi găsi pe amândoi, liniştiți, dar cu teama în suflet. Nu aflaseră încă despre cele făptuite de el în Ord. Duane le ceru să fie gata atunci când el îi va chema în ajutor, apoi, o luă foarte hotărât spre casa lui Longstreth.

Când se apropia de verandă auzi câteva glasuri care i se păreau foarte cunoscute. Longstreth şi Lawson se certau din nou. Longstreth era în cămaşă şi nu purta cingătoarea cu armă. Dar pe masă se afla un revolver.

Lawson părea foarte supărat. Duhnea a băutură cale de o poştă.

— Ce ştiri ai? întrebă el.

— Ray mi-a spus că se interesează foarte umil de grănicer.

Duane crezu că pe Lawson o să-l ia dracu la aceste cuvinte.

— Îl iubeşte... şi el o iubeşte pe dânsa.

Duane singur nu ştia dacă Longstreth vorbeşte serios sau nu.

Însfârşit, Lawson îşi regăsi vocea. O blestemă pe Ray, îl blestemă pe Longstreth şi îl blestemă pe grănicer.

— Ticălosule, făcu Longstreth, înfuriat, te gândeşti numai la tine.

— Du-te la dracu! Dacă fata ta nu-mi aparține mie, nimeni nu va pune laba pe ea.

— Degeaba, n-o capeți, răspunse Longstreth tăios. Mai bine o dau de nevastă grănicerului, decât ție!

Pe fața lui Longstreth se citea o ură nemărginită.

— Lawson, tu ai făcut din mine ceea ce sunt. Te-am ajutat şi aparat. Tu eşti adevăratul Cheseldine – acesta e adevărul gol goluț. Dar acum s-a mântuit. Te părăsesc. Sunt gata!

— Ba, amândoi sunteți acum gata! strigă în aceeaşi clipă Duane, cu o voce tunătoare, sărind pe verandă.

Longstreth recunoscu îndată, ceea ce Lawson nu putu recunoaşte. Fața îi devenise pământie.

— Ce vrei? strigă Lawson.

Cu un gest măreț, Duane îşi dădu reverul la o parte, arătându-le celor doi semnul puterii sale.

Lawson urlă ca un câine şi sălbatec, întinse mâna spre revolverul de pe masa, dar împuşcătura lui Duane îi curmă intenția, înainte însă ca mâna înghețată a lui Lawson să slobozească revolverul. Longstreth se repezi asupra lui, cu o mişcare sălbatecă smulgându-se din degetele înțepenite, apoi se ascunse îndărătul corpului celui ucis. Duane văzu foc şi fum şi simți o împunsătură în brațul stâng. O alta lovitură îl întinse la pământ. Mintea îi rămase însă limpede.

În ochii lui Longstreth se citea o nestrămutată pornire spre ucidere. Grănicerul ar mai fi putut trage, dar nu voia. De aceia, întinzând revolverul spre bandit, grănicerul, porunci, cu o voce străpungătoare:

— Aruncă revolverul, sau, pe viul Dumnezeu, te ucid!

Longstreth nu ştia ce să facă. Mâna nu-i mai era sigură şi dacă şi-ar fi greşit ținta sentința îi era semnată.

— Longstreth, strigă Duane, cântecul s-a sfârşit. Gândeşte-te la fiica d-tale! Vreau ca numele ei să nu fie pătat, îți voi da toată libertatea, cu o singură condiție însă. Împotriva d-tale sunt o sumedenie de dovezi, la dispoziția mea. Eşti singur, acum Morton şi ceilalți aleargă în ajutorul meu. Predă-te şi mă oblig să te apăr! Poate că va izbuti Mac Nelly să te lase să te înapoiezi, liber, viu şi nevătămat în Louisiana. Dacă va vrea Ray să te însoțească, va fi liberă s-o facă. Viața şi fericirea ei mai pot fi salvate, încă! Răspunsul d-tale… dă-mi-l!

— Şi dacă n-o fac?

— Atunci te ucid ca pe un câine. Cuvântul d-tale sau moartea. Repede, Longstreth! Fii om… pentru Ray! Încă o secundă şi trag!…

— Bine, Buck Duane. Ai cuvântul meu şi banditul căzu, frânt, pe un scaun, privind, cu o privire rătăcită, pata sângerândă de pe umărul grănicerului.

— Vin fetele! spuse acesta, deodată. Ajută-mi să-l duc pe Lawson înăuntru. Nu trebuie să-l vadă.

Dinspre curte, Ray şi Ruth veneau în goană. Erau neliniştile, desigur. Cei

doi oameni izbutiră să târască trupul neînsufleţit înăuntru, înainte ca fetele să apară pe verandă.

— Eşti grav rănit, Duane? întrebă Longstreth.

— Nu cred!

— Îmi pare rău! Dacă mi-ai fi spus mai devreme... Blestematul de Lawson! Toate din cauza lui.

— Acum a fost însă pentru ultima oară!

— Şi eram cât pe ce să te fac să mă ucizi şi pe mine. Ray vine! Asta e mai prost. Aş fi preferat să stau în faţa unui revolver!

— Să nădăjduim că toate se vor sfârşi cu bine!

— Vrei să-mi faci o favoare. Duane?

— Da.

— Lasă fetele să creadă că Lawson a tras asupra d-tale. Asta n-are nici o importanţă. Decât să mă văd judecat de Ray, aş prefera mai curând să fiu eu în locul lui Lawson.

— Îmi pare bine că vorbeşti aşa. În regulă, deci, Lawson m-a rănit.

În această clipă îşi făcură şi fetele apariţia pe verandă. Duane auzi două ţipete şi văzu două feţe îngălbenite. Ray veni spre dânsul, privind, îngrozită, rana de la umăr. Apoi privirea ei se îndreptă spre Longstreth.

— Tată! scoase ea un ţipăt sfâşietor.

— Nu vă fie teama, fetelor, Duane nu e grav rănit, Lloyd a murit. El a tras în Duane, iar eu m-am predat. Duane e salvatorul meu. Am să dau îndărăt tot ce nu-mi aparţine părăsind, apoi Texasul. Duane spune că va încerca să-l convingă pe Mac Nelly să-mi redea libertatea. Pentru tine, Ray!

Ochii ei mari, frumoşi, lunecau de la tatăl ei, spre Duane.

— Cred că-ţi pot făgădui că tatăl tău va pleca de aici, liber şi nestânjenit de nimeni. Poate că în Louisiana nu se va afla nimic din toată povestea asta. Te înşeli dacă crezi că el a fost conducătorul bandei. În realitate banda îl conducea pe el. Crede-mă. N-a fost amestecat în nici o vărsare de sânge!

CAP. 24

În dimineaţa zilei de 26 Octombrie, Duane o luă spre Bradford, spre a prinde trenul. Rana nu-l prea durea. Alături de dânsul călărea Granger Longstreth, prizonierul său, Ray şi Ruth. Părăseau Fairdale pentru totdeauna. Longstreth predase averea lui Morton, care urma s-o împartă cu ceilalţi.

Ajunseră la vreme în Bradford, de unde luară trenul. Duane era foarte nervos. Pufăitul locomotivei îi făcea rău. Voia să se sfârşească mai curând cu Poggin şi banda lui.

În compartiment era linişte deplină. Când trenul se apropia de Valverde, Duane observă, în depărtare, un număr de călăreţi. Sângele începu să-i fiarbă în vine. Zărise pe Poggin cu banda sa.

În gară, coborând din tren, privirea lui Duane se opri asupra unui om, care-i părea foarte cunoscut. Privirile lor se întâlniră. Necunoscutul era Mac Nelly,

dar un Mac Nelly fără barbă, fără mustăți, mai tânăr, parcă.

— Mac Nelly, dă mâna cu CHESELDINE! spuse Duane.

Căpitanul de grăniceri rămase, o clipă, înmărmurit. Apoi întinse, însă mâna, lui Longstreth.

— Oamenii d-tale sunt în gara?

— Nu, în oraş.

— Du-te cu domnul, căpitane Mac Nelly. Vin şi ea îndată... mai avem doamne cu noi...

Pătrunseră în oraş. Fetele tăceau. Mac Nelly mergea ca în vis.

În colțul unei străzi, Duane observă o clădire mare, impunătoare. Era banca ce urma să fie prădată. Nu departe se afla hotelul oraşului.

— Câțiva din oameni sunt aici, şopti căpitanul, i-am împărțit, spre a trece neobservați.

Străbătură strada, intrară în hotel şi căpitanul Mac Nelly ceru o camera. Când se aflară înăuntru, Duane zăvori uşa. Grănicerul răsufla greu de tot, în prada unei mari enervări.

— Rog pe doamnele să-şi închipuie ca sunt acasă la dumnealor, iar d-ra Longstreth să n-aibă nici o grijă!

Apoi, întorcându-se spre Mac Nelly, Duane lămuri:

— Mac Nelly, d-ra e fiica omului prins de mine, iar d-ra Ruth e nepoata sa.

După care, îi arată, în puține cuvinte, toată situația.

— Când l-am prins pe Longstreth, încheia el. L-am lăsat să aleagă: moartea sau libertatea. De dragul fiicei sale i-am oferit libertatea, sfătuindu-l s-o accepte. Averea şi-a împărțit-o şi cred că-şi va respecta obligațiile, părăsind Texasul pentru a nu mai reveni niciodată. Cheseldine a fost o taină şi o taină va rămâne.

Peste câteva clipe, Duane îl urmă pe căpitan într-o încăpere plină de o sumedenie de bărbați, care citeau şi fumau.

— Aici sunt, îi şopti căpitanul.

— Câți oameni?

— 15!

— Adjutantul General o să înnebunească de bucurie, auzind de lovitura ce-o dăm. O să-i putem arăta Guvernatorului, ce ne poate osul. Cum Dumnezeu ai putut să faci treaba asta?

— Căpitane, nici jumătate... nici un sfert din treabă nu s-a făcut încă. Banda e pe drum. La 2^{30} fix vor fi aici.

— Câți sunt?

— Poggin, Blossom Kane, Panbandle Smith, Boldi, Jim Fletcher şi încă unul pe care nu-l cunosc. Asta e crema bandei lui Cheseldine. Cea mai grozavă adunătură întâlnită vreodată de grănicerii d-tale.

— De când sunt în Valverde, am auzit multe despre acest Poggin. Despre Knell n-ai spus nimic. Ce o cu el? Am auzit că e un diavol şi jumătate.

— Knell e mort!

— A! îi răspunse Mac Nelly, rece.

— Preiei comanda, Duane. Astăzi sunt un simplu grănicer în subordinele d-

tale. Toți îți aşteptăm poruncile. Ne încredem orbeşte în d-ta. Fă-ți repede planul de bătaie, pentru că băieți să-şi ocupe posturile.

— Lupta va fi grea. Noi sau bandiți trebuie să rămânem pe teren…

— Aşadar, crezi că nu e nevoie să-i arestăm pe Poggin, Kane şi ceilalți?

— Da, nu mai încape vorba.

— Cu ăştia nu e de glumit. Trag şi toate gloanțele lor îşi ating ținta, Poggin e un țintaş fără pereche. Trebuie să fie răpus imediat. Ceilalți la fel. Nu le e teamă de nimic şi trag repede ca fulgerul.

— Bine, Duane. Acum să-ți vedem planul.

— La fiecare colț de stradă să stea un om, astfel ca să închidă drumul bandiților. Patru oameni să stea în camera tezaurului, iar cate doi la ferestre. Să stea ascunşi până ce o începe dansul. Oamenii ce rămân să se ascundă prin bancă, îndărătul ghişeelor. Du-te d-ta în persoană la bancă şi spune-le ce-i aşteaptă, pentru că să fie pregătiți. Aurul şi banii să fie puşi în siguranță, dar contabilul şi casierul să fie la posturile lor atunci când Poggin va apare. Oamenii noştri să-şi ia locurile, unul câte unul, spre a nu fi observați.

— Planul e bun. Şi acum spune-mi, unde ai de gând să stai d-ta?

Duane auzi întrebarea lui Mac Nelly şi rămase gânditor.

— Unde vrei să aştepți? îl întrebă, încă o dată căpitanul.

— Îi voi aştepta în fața uşii.

— De ce?

— Întâi va descăleca Poggin şi apoi ceilalți. Desi, jur că nu se vor grăbi să intre buluc, în bancă, de aceia, trebuie să fie luați în primire de îndată ce vor ajunge în fata uşii. Căci dacă apucă să-şi scoată revolverele, atunci va curge sânge, nu glumă. Noi trebuie să-i oprim exact în uşă.

— Şi unde vrei d-ta să te ascunzi? Nu vreau să te găseşti în primejdie. De ce nu vrei să te ascunzi împreună cu noi?

— Nu vreau să mă ascund cu voi.

— Astăzi nu-ți pot porunci nimic, Duane, ci să te sfătuiesc, doar. De ce vrei sa te arunci unde e primejdia mai mare? Însemnarea ți-ai îndeplinit-o strălucit, îți meriți pe deplin grațierea. Guvernatorul, adjutantul general, toată țara va afla de faptele tale minunate. Ce vrei atunci? Jocul s-a sfârşit. Te întreb ca grănicer: de ce vrei să iei asupra ta misiuni mai primejdioase, decât însuşi căpitanul tău?

Duane tăcea mereu. În cele din urmă îşi regăsi vocea:

— Numai eu cunosc maniera de lucru a bandiților acestora. Ce-o să fac, nu pot şti de pe acum, căci în asemenea împrejurări, clipa hotărăşte. Principalul e că eu trebuie să conduc focul!

Mac Nelly, clătină din cap, neputincios.

— Față de mine, ca grănicer, ai avut o purtare fără cusur… dar față de d-ra Longstreth? întrebă Mac Nelly cu vocea scăzută.

Duane se cutremură uşor la aceste cuvinte.

— O poți câştiga, Duane. Pe mine nu mă poți înşela, am observat toate de la bun început. Luptă cu noi, alături de noi şi după luptă du-te la dânsa. Ți-ai făcut datoria ca nimeni altul. Îți vom da drumul cu toate cinstirile cuvenite

acelora care-şi merită fericirea. Fata te iubeşte. Asta se vede în ochii ci. Ea e…

Duane curmă vorba cu o mişcare sălbatecă de mână.

— Gata. Destul, ți-am arătat planul meu. Eşti de acord, sau vrei să-l înfrunt singur pe Poggin cu banda sa?

În ochii lui Mac Nelly se citea o mare compătimire. Fără să spună o vorbă, îl părăsi pe Duane, care rămase singur.

Ceea ce însă Duane nu putuse să-i spună lui Mac Nelly, era că sângele său, blestematul sânge moştenit de la tatăl lui, îi cerea acum cu insistență alt sânge. Voia să-l ucidă pe Poggin, pe Poggin voia să-l ucidă. Poggin, Poggin! Degeaba pusese insigna de grănicer pe pieptul lui. Voia să ucidă… trebuia să ucidă!

Deodată se deschise uşa şi Ray Longstreth pătrunse în cameră.

— Duane, Căpitanul Mac Nelly m-a trimis aici!

— Nu trebuia să vii.

— După cele ce mi-a povestit, veneam chiar dacă nu m-ar fi trimis. Cred că nu te porți frumos. Tata îşi va ține cuvântul da! Dar mie mi s-a spus că trebuie să mă grăbesc…

— Pleacă şi lasă-mă. Nu trebuie să mă înmoi atunci când afară se pregăteşte o piesă atât de grozavă.

— Aşa de grozavă va fi?

— Da… pleacă de aceea!

— De ce vrei să te arunci într-o primejdie nesăbuită? N-o face te rog. Ai spus că mă iubeşti, Duane şi – nu ştii – că…

Vocea era adâncă şi dulce. Era parcă un cântec de heruvimi la urechile lui. Ochii frumoasei copile înotau în lacrimi.

— Doamne, dar cum mă poți, iubi, oare?

— Buck, te iubesc… te iubesc…

Capul ei era pe pieptul lat al flăcăului. Căldura corpului ei făcu să-i piară frica de moarte ce-l cuprinsese la gândul că dacă nu-l ucide pe Poggin, Poggin îl va ucide pe el. Încrederea în el şi în viață, îi reveni. Încetul cu încetul.

— Mă iubeşti într-adevăr? şopti el. Se plecă să-i admire ochii ei minunați.

Un râs uşor, un suspin scăpă de pe buzele ei şi brațele-i frumoase veniră să-i încolăcească grumazii.

— Te iubesc, Duane. Mult, mult de tot!

Buzele lor se lipiră într-un dulce sărut. Inima flămândă şi obosită a lui Duane începu să bată cu mai multă putere.

— Te iubesc mult, Duane şi de aceia te rog să nu înfrunți banditii piept la piept. Nu ştiu ce, dar în tine e ceva sălbatec. Stăpâneşte-te, dacă mă iubeşti.

O luă, drăgăstos în brațe, o conduse spre un scaun şi o îmbrățişa pătimaş.

Ea îl mai sărută odată, cald, prelung şi grănicerul simți că e înfrânt.

— Nu pleca, nu pleca, strigă ea atunci când el se sculă în picioare.

— Nu se poate! Să-ți aduci aminte că şi eu te iubesc mult, mult de tot!

Se liberă de mâinile ei şi făcu câțiva paşi îndărăt.

— Ray – iubito – cred că voi reveni!

Ajuns la uşă, aruncă o ultimă privire spre femeia iubită şi ieşi afară.

— Duane!

Duane auzi chemarea ei, dar în minte revăzu pe Poggin, singurul om care-i inspirase frica.

Duane o luă spre bancă. Ceasul bătea ora două. Casierul şi contabilul erau la locurile lor. Văzându-l casierul îngălbeni, dar spre a se încuraja, privi cu coada ochiului spre oameni înarmaţi care stăteau îndărătul ghişeelor. Sertarele cu bani erau încuiate. Pe masă nu se vedeau nici monede, nici bancnote.

Duane se înapoia la uşă. Minutele îi păreau lungi. În sfârşit cu câteva minute de ora unu, o ceată de călăreţi îşi făcu apariţia şi deodată Duane îl văzu pe Poggin vorbind oamenilor săi. Nu se vedea nici un revolver. Poggin descălecă, se îndreptă spre uşă, iar tovarăşii săi îl imitară.

Blossom Kane avea un cufăr, iar Fletcher rămase pe lângă cai.

Poggin intră în antreu, întovărăşit de Kane şi Boldi.

Atunci îl văzu Poggin pe Duane.

— Blestem! strigă el.

— Buck Duane! ţipă Kane.

Poggin duse mâna la revolver, dar în acel moment îşi trase şi Duane arma din toc.

Detunăturile se auziră aproape în acelaş timp.

Duane simţi o scuturătură puternică. Poggin trăsese mai repede. Mâna lui Duane tremura. Trase... trase... în neştire. De jur împrejurul lui bubuiturile se succedau cu iuţeală. Fulgere roşii, urlete, ţipete. Căzu! Sfârşitul! Ochiii săi mai văzură pe Kane, apoi pe Boldt, cădeau toţi ca muştele. Poggin era mereu în picioare! Revolverul lui arunca fulgere, roşii, ucigătoare, de foc!

Totul se întunecă. Tunetul încetă... apoi nu văzu decât obrazul dulce al lui Ray, ai cărei ochi frumoşi lăcrimau.

CAP. 25

Zgomote nelămurite ajungeau până la urechile lui, se văzu într-o cameră ce i se părea străină. Oameni străini se aplecau deasupra lui. Voci scăzute, glasuri de vis...

O faţă frumoasă, de femeie se aplecă asupra lui, apoi aceea a unui bărbat, care strigă fericit:

— Duane, Duane. Ah, mă recunoaşte!

Când lumina deveni mai puternică, Duane îl recunoscu pe Căpitanul Mac Nelly.

Şi tot trecutul îi apăru, iar, vijelios, înaintea ochilor.

Încercă să vorbească, dar buzele nu i se puteau mişca din cauza slăbiciunii.

— Poggin! şopti el. În cele din urmă. Primul lui gând fusese pentru cel mai crunt bandit întâlnit vreodată.

— E mort! răspunse Mac Nelly. S-a luptat ca un tigru. Mi-a ucis doi oameni şi mi-a rănit alţi trei. În cele din urmă, l-am răpus.

— A scăpat – vreunul?

— Fletcher. Doar, acela care rămăsese la cai. Ceilalți au pierit toți. Am făcut o treabă minunată, Duane.

— Şi…

— Ray Longstreth a stat fără încetare la patul d-tale. Ea te-a îngrijit. Ieri noapte erai cât pe ce să-ți dai duhul şi numai mulțumită ei ai scăpat. Acum te vom duce acasă.. Şi d-ra Longstreth ne însoțeşte. Duane, să şti că e o fată minunată. O clipă nu şi-a pierdut ea curajul. Colonelul Longstreth, imediat după luptă, a plecat spre Louisiana. Era mai bine pentru el să dispară cât mai curând.

— E cu putință să mă…fac… iar… bine?

— Cu putință? Păi sigur că da! Duane, toată lumea ți-a aflat isprăvile. Nu trebuie să-ți mai fie teamă cu numele d-tale. Toată lumea e convinsă că tot timpul de la fugă şi până azi, ai lucrat în serviciul secret al grănicerilor. Eşti un erou. Acum ai timp să te gândeşti la casa părintească, la mama şi la fata căreia trebuie să-i consacri tot viitorul d-tale.

Grănicerii îl aduseră pe Duane, acasă, în Wellston. O lume imensă aştepta în gară. Când Duane coborî din tren, se făcu linişte, apoi izbucni o furtună de ovații.

Camarazii săi de şcoală îl duseră pe umeri până acasă. Nu se poate descrie bucuria bătrânei sale mame atunci când îl văzu.

Unchiul Jim deveni cel mai mândru om din tot orăşelul. Peste tot povestea isprăvile fantastice ale nepotului său, dar mai mult decât toate, îi plăcea să vorbească despre gloanțele pe care Buck le avea în corp.

— Cinci are, mă neică… şi şase de la celelalte încăierări. Asta înseamnă 11. Şi să şti că mai poate duce şi altele cu el.

Într-o după amiaza, Duane primi o telegramă. Era de la Mac Nelly.

Corpul Grăniceresc, amenințat de a fi desființat trăieşte mai departe în urma isprăvilor d-tale.

MAC NELLY.

Ray îngenunchie lângă el şi Duane crezu că-i va vorbi acum de unele lucruri pe care le ocoliseră în ultimul timp. Fața îi era acum palidă, dar ochii ei nu mai erau atât de trişti ca altădată.

— Îmi pare nespus de bine de cele ce ne-a telegrafiat Mac Nelly, spuse Duane.

Ea nu răspunse. Sta îngândurată. Duane tresări deodată.

— Te doare mai rău azi? întrebă ea.

— Nu. Dar corpul meu e plin de plumb.

— Te pomeneşti că iar ți-o fi frică?

— Da. Mă urmăreşte din nou. Dar mi-e teamă să nu fiu urmărit de dorința pătimaşă a cuiva de a mă ucide.

— Spune, Duane. Ții minte de ziua aceia când am venit la tine rugându-te să nu te duci să te lupți cu Poggin? Atunci am ghicit că în sufletul tău e o

luptă: între dorința de a ucide şi dragostea pentru mine. De acum înainte însă, nu mai e nevoie să ucizi.

Ea şi încolăci brațele în jurul gâtului lui.

— Nu va mai fi nevoie, pentru că întotdeauna voi fi între tine şi teama aceea!

După o scurtă pauză, ea adaugă:

— Ne vom căsători şi vom părăsi apoi Texasul, spuse ea, roşind.

— Ray! Iubito! Vom avea, poate, copii, în al căror vine va fierbe sângele talului lor!

— Şi eu aş vrea să vină unul... căci eu nu mă tem de cele ce ție ți-e teamă, jumătate din sânge va fi al meu!

Lui Duane i se părea că pluteşte prin cer de atâta fericire.

— Ray, uiți că sunt sărac ca un şoarece de biserică.

— Iubitule, mama mi-a lăsat o mică moştenire. O vom lua pe mama ta şi pe unchiul Jim şi vom pleca în Louisiana. Acolo o s-avem o plantație de îngrijit, cai, vaci. O să ai foarte mult de lucru.

— Nu. Iubito, nu, nu!

— O să fim fericiți, îi murmură ea la ureche. Vino!

Ochii ei frumoşi îi făgăduiau toate fericirile pământeşti.

O luă în brațe şi o strânse cu patimă. Trecutul era mort pentru dânsul. Şi devreme ce femeia aceasta îi făgăduia viitorul în culorile cele mai trandafirii, ar fi fost un prost să mai stea la îndoială.

SFÎRŞIT